

POLARIS - SCIENCE & SORCERY

ČARODĚJ SE ZTRATIL!

Christopher
Stasheff

Nanejvýš
neobvyklý tým
je jedinou
záchranou
Gramarye!

ČARODĚJ SE ZTRATIL !

(THE WARLOCK IS MISSING)

Copyright © 1986 by Christopher Stasheff
All rights reserved

Translation © 1996 by Petr Caha
Cover Art © 1996 by Zdeňka Boušková

ISBN: 80 – 85911 - 26 - 4

Kapitola 1

Bylo nebylo, žili kdysi tři malí čarodějníci a jedna čarodějnice a těm se ztratili jejich maminka a tatínek.

No, vlastně se jim doopravdy neztratili. Jejich rodiče se šli večer projít a nechali s nimi elfa, aby je hlídal. Elf se jmenoval Puk (vlastně se jmenoval Robin Goodfellow, ale většina lidí dávala přednost jeho přezdívkě) a byl velice zlomyslný. Byl tak zlomyslný, že si děti dávaly dobrý pozor, aby udělaly všechno, co jim řekl, přestože samy uměly čarovat. Dokonce šly i včas do postýlek.

Ale nespaly. Chlapci leželi na svých lůžkách, šeptem se spolu bavili a dívka se k nim po chvíli přidala - měla sice svůj vlastní pokoj, ale tam nebyla taková legrace jako u bratrů. Neměla v něm nikoho, s kým by se mohla bavit.

„Už by se měli vrátit,“ zašeptal Magnus. Byl z nich nejstarší - bylo mu už dvanáct.

„Ne, určitě ještě není tak pozdě,“ namítla Cordelie. Té bylo devět - takže byla skoro tak stará jako Magnus, jak neopomněla alespoň dvakrát denně zdůraznit.

„Je pozdě.“ Geoffrey se podíval oknem na hvězdy. „Pluh je nad Cuchullainovým kopcem.“ Bylo mu teprve sedm, ale už byl dost velký na to, aby si všiml, že se celé nebe v noci otáčí jako velké kolo, a pamatoval si, kde se který hvězdný obrázek nazývaný 'souhvězdí' přemísť v danou hodinu.

Cordelie se zamračila. „Kam mohli jít?“

Magnus pokrčil rameny. „Možná je přepadla tlupa trolů.“

„Chudáčci trolové,“ povzdechl si Geoffrey.

„Tobě je líto, že nejsi s nimi,“ obvinila ho Cordelie.

„Trochu,“ připustil Geoffrey. „Ale musíš uznat sama, že kterákoliv tlupa trolů by dopadla velice špatně, kdyby se pokusila obtěžovat naše rodiče.“

Jejich matka, Gwendylon Gallowglassová, byla čarodějnice - třebaže velice krásná čarodějnice; a jejich otec, Rod Gallowglass, byl zase čaroděj. Takže se k sobě velice dobře hodili.

„Možná je zavolali král a královna,“ nadhodil Gregory. Bylo mu teprve pět, byl z nich tedy nejmladší, ale už věděl, že král a královna jejich země si občas zavolali jejich rodiče, aby jim pomohli, když se království Gramarye ocitlo v potížích.

„Ano!“ Cordelie se napřímila a v očích se jí zablesklo. „Možná, že opat a jeho mnichové zase svolali barony, aby vytáhli proti králi a královně!“

„Nebo proti nim zase povstal nějaký zlý černokněžník.“ Gregorymu se zablesklo v očích.

„Nebo z lesa vytáhla armáda oblud!“ Geoffrey se zašklebil. Armády měl rád. I obludy.

„Nebo možná na hradě začali strašit duchové,“ zvolal Magnus.

„Nebo možná,“ zahřímá hluboký hlas ode dveří, „je čaroději a čarodějníci spolu dobře, mají radost, že je neotravují žádné děti, a tak se mezi květinami v svěžím lesním vzduchu zdrželi déle, než předpokládali - a možná tu jsou čtyři zlobivé děti, které nespí, když by už dávno měly!“

Chlapci střelhlbitě vklouzli pod peřiny a Cordelie zmizela pod Magnusovou postelí.

Jejich půldruhé stopy vysoký opatrovník vešel do místnosti. „Hanba vám! Copak nemohou mít vaši rodiče ani jediný večer sami pro sebe? Musíte je zneklidňovat svými dohady, i když tu nejsou?“

„My jsme nemysleli *na* ně, Puku,“ namítl Geoffrey. Všechny čtyři děti byly čtenáři myšlenek a dokázaly své myšlenky také promítat do myslí jiných lidí.

„Ne,“ řekl Puk, „ale ponocujete, patrně proto, abyste se na ně vrhli, až se vrátí domů.“

„Nic takového bychom neudělali,“ řekl Magnus uraženě. Koneckonců, vždyť ho to jen tak napadlo.

„To si piš, že neudělali,“ ujistil ho Puk. „A teď si lehněte a zavřete oči - a pusy také! Nebo vám je zavřu já!“

Chlapci okamžitě zavřeli oči. Všichni si ještě vzpomínali, co se stalo, když si Geoffrey jednou dovolil Pukovi odmlouvat. Jejich

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

mamince to trvalo celou hodinu, než mu odstranila visací zámek ze rtů.

„A ty, mladá dámo! Zpátky do svého pokoje!“ Puk ukázal prstem ke dveřím.

Chvíli bylo ticho, pak se zpod Magnusovy postele vykutálela Cordelie a vyskočila na nohy. „Vždycky nám zkazíš všechnu legraci, Robine!“ A byla pryč.

Puk se za ní zadumaně podíval. Patrně myslel na to, jak by asi vypadala s vypoulenýma očima a plovacími blánami mezi prsty, ale zřejmě pokušení odolal, neboť zahřímal: „Spát! Nebo na vás přijde strašný skřet!“

„Jaký strašný skřet?“ zeptal se Magnus opatrně.

„Já,“ odsekl Puk. „A teď spěte!“ Zabouchl za sebou dveře.

Hoši byli následující tři minuty tiše jako myšky.

Pak Geoffrey zašeptal: „Myslíte, že by opravdu...“

Dveře se rozletěly a Puk zahromoval: „Spát!“

A chlapci spali.

Když následujícího rána přišli k snídani, našli velice ustaraně vyhlížejícího Puka jak sedí u krbu a mne si bradu. Shromáždili se kolem něj, mlčky, s otázkami v očích. Nakonec se Magnus zeptal: „Takže se ještě nevrátili?“

Puk jen mávl rukou. „To nic neznamená. Pravděpodobně se ukážou každou chvíli.“

Gregoryho pohled krátce zalétl k oknu. „Slunce už vyšlo, Puku – a ty nevíš kde jsou.“

„Že to nevím!“ Puk se napřímil a rozmrzele si chlapce změřil. „Jak jsi na to přišel?“

Gregory pohodil hlavou. „Kdybys to věděl, netvářil by ses tak ustaraně.“

„Tohle tvoje domýšlení se mi ani trochu nelíbí,“ zabručel Puk.

„Ani mně ne,“ přisvědčil Gregory. „Protože jestli nevíš, kde jsou, pak jsou pryč.“

„Cože?“ „To ne!“ „Co to říkáš!“ zvolali jeho bratři a sestra.

Ale Gregory jen potřásl hlavou. „Pokud Maličký lid nemůže naše rodiče najít, znamená to, že nejsou na Gramarye.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Jak tě napadlo zase tohle?“ Puk se na hocha zamračil.

Gregory pokrčil rameny. „To je přece jasné - protože co kdokoliv z Maličkého lidu ví, vědí za chvíli všichni. Nic se nestane, o čem by oni nevěděli, neboť elfové, skřítki a víly žijí po celém našem království, a na ostrově Gramarye neexistuje jediná čtvereční stopa, kterou by neměli pod dohledem. Takže pokud nevědí, kde jsou naši rodiče, znamená to, že nejsou v této zemi.“

„Ale nemohli se přece ztratit!“ zvolala Cordelie. „Co bychom si bez nich počali?“

„Co by si bez nich počalo království?“ vydechl Puk, neboť Gramarye měla mnoho nepřátel, kterým mohl čelit jen Velký čaroděj a jeho žena.

„A jak... jak vůbec můžeš něco takového říct?“ Geoffrey zlostně rozhodli ruce. „Jak tady můžeš jen tak stát a klidně říkat, že tvoje maminka a tatínek jsou čert ví kde?“

„Ne!“ Magnus objal Gregoryho kolem ramen a přitiskl si ho k sobě. „Nebud' na svého bratra tak krutý! Pravděpodobně je stejně vystrašený jako ty...“

„Já nejsem nikdy vystrašený!“

„Tak rozrušený,“ procedil Magnus mezi zuby. „Jsi rozrušený, ale jsi statečný, takže to nedáváš najevo.“

„Ale já nejsem ani rozrušený.“ Gregory vzhlédl ke svému bratrovi. „Není se čeho bát - jednou už přece zmizeli, ne? A zase se vrátili.“

Mlčky na něj hleděli. Pak Magnus pomalu řekl: „Ty si to pamatuješ?“

„Vždyť jsi byl tak maličký!“ vybuchla Cordelie. „Bylo ti sotva půl roku! Sama si na to sotva vzpomínám!“

„Já si nevzpomínám.“ Gregory pomalu potřásl hlavou. „Mám jen takový zvláštní pocit, že se to stalo.“

„Vzpomíná si, ale jeho vzpomínka leží tak hluboko, že si ji neuvědomuje,“ vysvětlil Puk. „Ale je to tak, chlapče - tví rodiče už se jednou ztratili a tví bratři a sestra s nimi.“

Co neřekl bylo, že právě malý Gregory přivedl celou rodinu zase zpět do Gramarye. Byli uvězněni v jiném světě, v magické zemi, a zpátky se mohli vrátit jen proto, že se Gregoryho dětská mysl v

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

touze po matce natáhla prázdnotou mezi světy a přitáhla je zpět - silou úžasnou pro kohokoliv, neřkuli pro dítě.

„Zmizeli a zase se vrátili.“ Gregory se usmál.

Neusmíval se často. Jeho bratři a sestra se museli usmát také, ačkoliv si nebyli ani zdaleka tak jistí jako on. Vlastně o tom už přestali přemýšlet a jejich srdce sevřela nelítostná ruka smutku.

To Geoffrey nemohl připustit. „Za nimi!“ zvolal. „Hledejme je a najdeme!“

Magnus a Cordelie zajásali a vyrazili ke dveřím.

„STÁT!“ zařval Puk.

Děti ztuhly. Magnus, s rukou na klice, řekl: „Ale Robine - naši rodiče se ztratili a je naší povinností je nalézt.“

„Tvou povinností je dělat, co ti nařídili!“ Elf se mihl jako plamínek svíčky a najednou stál zády opřený o dveře a hleděl na ně s rukama v bok. „Řekli vám, abyste zůstali doma a pověřili mne vaším hlídáním - takže zůstanete doma a já vás budu hlídat, dokud se nevrátí!“

Na tvářích hochů se objevil zarmoucený výraz.

Cordelie se pokusila smlouvat. „Nemohli vědět, že zmizí, Puku. Určitě by si přáli, abychom je v takovém případě šli hledat.“

„Určitě by si přáli, abyste zůstali v bezpečí doma - zvláště pokud jsou jejich nepřátelé tak silní, že je zajali! A v bezpečí tady budete, pod ochranou legie elfů!“

„Legie?“ Gregory užasle vzhlédl.

Pak skočil k oknu, aby vykoukl ven. Geoffrey mu byl v patách - 'legie' znamenala vojsko. Cordelie a Magnus zaváhali a pak se k oknu vydali také.

Rozhlédli se po prázdné zahradě a louce ohraničené lesem za ní.

„Nikdo tam není!“ zvolal Geoffrey zklamaně.

„Ale je,“ ujistil ho Puk. „Možná je nevidíš, ale na zahradě a na louce není jediná stopa, na které by se neukrýval elf s prakem nebo víla se svými šípy. Ty bys tam klidně mohl chodit celý den a nezahlédl bys ani jednoho - ale kdyby se přiblížil nějaký cizinec, klopýtł by, upadł a už by se nezvedł.“

Magnus se pomalu odvrátil a jeho obličej byl dokonale bez výrazu. „A mají také za úkol věznit nás uvnitř?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Přiznej mi alespoň trochu zdravého rozumu, čarodějníčku,“ odpověděl Puk s kyselým úsměvem. „Vím přece, že tvá sestra odsud může lehce uletět na koštěti a vy, chlapci, dokážete létat i bez něj - nebo zmizet a objevit se na míle daleko. Ne, nemíním vás tady držet násilím.“

„Ale držet nás tady chceš,“ opáčila Cordelie okamžitě.

Puk přikývl. „Chci tě tady udržet tvou láskou k rodičům - neboť jaký byl jejich poslední příkaz, který ti dali?“

Děti mlčely, mračily se a dívaly se na zem.

„Co říkali?“ otázal se Puk.

„Abychom zůstali tady,“ přiznala Cordelie neochotně, „a poslouchali tě.“

* * *

A poslouchali ho, celý den. Dvě maličké svraštělé ženušky, sotva stopu vysoké, jim připravily snídani a dvě jiné oběd. Ovšem příprava večere si vyžádala tři.

Po celou tu dobu se děti snažily jak nejlépe dovedly, aby se nějak zabavily. Chvíli si zkoušely hrát na schovávanou, ale neměly na to náladu; Magnus se ani pořádně nesnažil zamaskovat za jablůnku a Gregory odvedl při kouzlení tak mizernou práci, že když Cordelie vzhlédla a uviděla před sebou velkou ropuchu, zamračila se. „Ty se vůbec nesnažíš, Gregory! Máš 'ji'!“

Hra 'na zmrzlíka' byla ještě horší. Všichni dohromady nedokázali dát tolik energie, aby zmrazili jediného chrousta. A když se pokusili hrát si s balonem, byla Magnusova a Cordeliina mysl tak roztěkaná, že míč padal na zem uprostřed hodu.

Nakonec, z čirého zoufalství, si je Puk posadil kolem sebe a začal je vzdělávat. Bylo to dost zlé, když děti byly rozmrzelé a nazlobené, ale bylo to tisíckrát horší, když byly zmatené.

„Ale, Robine - táta říkal, že pevných prvků je dvaadevadesát,“ řekla Cordelie.

Gregory přikývl. „A některé z nich jsou tak vzácné, že se málokdy vidí.“

„Tvůj táta!“ Puk znechuceně ohrnul nos. „Ten s těmi svými zatracenými představami co je skutečné a co vymyšlené! Děti, rozhlédněte se kolem a uvidíte samy! Viděly jste někdy ten 'uran', o

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

kterém mluvil, nebo 'aluminium'? Ne! Ale zem můžeš cítit mezi prsty a vzduch, když ti ovívá tvář jako vítr! Říkám ti, jsou jen čtyři prvky - země, voda, vzduch a oheň!“

„A co je potom skála?“

„Jen zhuštěná země.“

„A strom?“

„Přece věc skládající se ze země a vody.“

„A železo?“

Puk se otrásl; železo bylo pro elfy jed.

„Mluvme raději o mědi. Kde ji nalezneš? Přece tam, kde se kámen setkává s ohněm! Co by to tedy mělo být, když ne věc vzniklá sloučením země a ohně?“

A tak to pokračovalo. Puk měl naprosto jasný názor na všechno v přírodě a děti to proti jejich vůli začalo zajímat.

„Jsou jen tři stromy, které mají určitý význam,“ poučoval je Puk. „Dub, jasan a hloh.“

Gregory se zamračil. „A co borovice?“

„Ta je dobrá jen na to, aby si ji lidé o Vánocích nosili domů.“

„A co cesmína a břechťan?“

„To první je keř a to druhé popínává rostlina. Já mluvím o stromech!“

„A co vřesovec a růže?“

Co mohl Puk dělat jiného než si povzdechnout a povědět jim celý příběh, spletitou historii Půvabné Margaret a Hezkého Williama, o jejich setkání a dvoření, jak ji opustil, aby se oženil s jinou ženou, o tom, jak Půvabná Margaret zemřela a stejně tak i Hezký William a jak na jejich hrobech vyrostl vřesovec a planá růže, jak se pnuly až k vrcholku kostelní věže a při tom se kolem sebe vinuly v opravdovém mileneckém objetí.

Cordelie poslouchala jako uhranutá, ale hoši byli trochu neklidní, a proto jim Puk musel začít vyprávět příběh o Merlinově dětství a o tom, jak ho zajal zlý král Vortigern, o věži, která neodolala a o dvou dracích, jež pod ní spali. Ale jak už to bývá, jeden příběh vedl k druhému - o chlapci Artušovi a o tom, jak vyrostl a stal se králem, jenž dal mír a prosperitu válkami zmítané Anglii; o Lancelotovi, nejstatečnějším z rytířů, o tom, jak zachránil půvabnou Elaine; o jejich

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

synu Galahadovi a jeho výpravě za svatým grálem; o Artušově synovci Gawainovi a Zeleném rytíři.

„A co jeho bratři?“ zeptal se Geoffrey. „Co Agravaine, Gareth a Gaheris?“

„Když už jsi o nich očividně slyšel,“ zamračil se Puk, „k čemu by ti bylo, abys o nich slyšel znovu?“

„Protože každé nové vyprávění má svoje kouzlo a magii!“

„Hlavně když vyprávíš *ty*, Robine.“ Cordelie už dobře věděla, jakou moc má kompliment.

Stejně tak i Puk, ale přesto vypjal hrud' a zašklebil se. „Jistě, mám přece v tom vyprávění nějakou praxi - stovky let dlouhou! Ale připozdívá se a já mám dojem, jako by tu někde voněla večere.“

Čtyři malé hlavičky sebou trhly; čtyři malé nosíky nasály večerní vzduch. Pak čtyři hlásky zavýskly a chlapci s miniaturním zaburácením hromu zmizeli. Cordelie vyskočila na své koště a vyrazila jako šíp ke dveřím, křičíc: „To není fér! Nesmíte začít beze mne“

Puk si zhluboka povzdechl. „Uf! Alespoň jeden den se mi je podařilo zaměstnat. Ale jak jen si s nimi poradím *zítra*?“

Zítřek si však poradil sám, protože když se Cordelie ještě před úsvitem probudila, otevřela okno, aby se podívala po svých rodičích - a v chladném, vlhkém vzduchu časného rána uviděla jednorožce pasoucího se na jejich zahradě.

Byl vysoký, štíhlý a mléčně bílý, měl zlatou hřívu a blyštivý roh, a jak Cordelie překvapeně vyjekla, jednorožec zvedl hlavu a podíval se jí přímo do očí. Dívka ztuhla úžasem.

Pak se jednorožec odvrátil, sklonil hlavu, aby pokračoval ve spásání máminých květín a Cordelie se začala horečnatě oblékat. Rychle si natáhla šaty, punčochy a střevíce a rozběhla se do zahrady, zavazujíc si cestou tkanice živůtku.

Náhle si uvědomila, že by mohla jednorožce vyplašit a zarazila se; ale její obavy byly plané. Jednorožec stál klidně a díval se na ni, žvýkaje sladký jetel. Cordelie, zcela okouzlená jeho krásou, nadšeně vydechla.

Pak jednorožec sklonil hlavu, aby si uškubl další jetel a Cordelie pocítila nával smutku, že už nevidí jeho velké nádherné oči. Dřepla si do trávy a utrhl z záhonu trs kopru. Nabídla ho jednorožci v otevřené dlani: „Vezmi si. No tak, vezmi si, prosím tě, ty nádherné stvoření - toužím po pohlazení tvými sametovými pysky a toužím se dotknout tvé hedvábné hřívy!“

Jednorožec se otočil, pozvedl hlavu a znovu se podíval Cordelii přímo do očí. Dívka se stěží odvažovala dýchat, jak se k ní jednorožec pomalu blížil, krůček za krůčkem, aby trochu váhavě přijal nabízený kopr. Když se svými pysky dotkl její dlaně, Cordeliiným tělem proběhlo slastné zachvění a horečnatě začala levou rukou trhat další kopr. Jednorožec přijal i ten a zahleděl se Cordelii přímo do očí. Pomalu, velice pomalu mu položila ruku na čumák. Jednorožec pozvedl hlavu a nechal Cordeliinu ruku, aby ho při tom pohladila. „Ach! Ty jsi tak krásný!“ vydechla nadšeně.

Jednorožec sklonil hlavu jako by jí děkoval za kompliment a kopytem hrábl do země. Cordelie se natáhla, aby se druhou rukou dotkla jeho zlaté hřívy.

Jednorožcova hlava vyletěla do vzduchu a Cordelie se rychle stáhla. Zprvu se polekala, že ho poplašila, ale pak si všimla, že zvíře hledí k domu. Sledovala jeho pohled a uviděla své bratry, jak s očima rozšířenýma úžasem stojí u dveří.

Cordelie nemohla ze strachu, že by jednorožce vyděsila, mluvit nahlas, a proto jen rozhněvaně sevřela rty a pomyslela si: *Vy nemehla! Zmizte, nebo ho ještě vyplašíte!*

Nevypadá vyplašeně, pomyslel si Magnus v odpověď. *Nemá důvod - vždyť se jen díváme.*

Ale hned nato následovaly Geoffreyovy myšlenky: *Ach! To by bylo něco, projet se na takovém krásném oři!* A chlapec vykročil vpřed.

Ne! zaječela Cordelie v myšlenkách. *Vyděsíš ho!*

A skutečně, jednorožec poodběhl o několik kroků zpět. Geoffrey ztuhl.

Gregory se zamračil. *Opravdu ho vyplašil Geoffrey? Zjistím to.* A vykročil ke zvířeti.

Ty hlupáku! zuřila Cordelie. *Nechte ho na pokoji!*

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Jednorožec ucouvl o další krok.

Copak ti patří? pomyslel si Geoffrey vzdorovitě. *Nemůžeš nám bránit, abychom se ho dotkli!*

Ale jednorožec ano. Magnus uchopil Geoffreye za rameno a zadržel ho. *Cordelie má pravdu - to zvíře se nás bojí.*

Ale Gregory zavrtěl hlavou a zašeptal: „On se nebojí.“

Jednorožcův pohled spočinul na nejmladším z bratrů.

„Vidíte,“ řekl Gregory hlasitěji. „Slyšel mne a neuprchl.“

„Pak nás nechá přijít blíž!“ Geoffrey znovu vykročil.

Ne! pomyslela si Cordelie zuřivě - a opravdu, jednorožec ucouvl.

Magnus Geoffreye odstrčil a mladší bratr se zamračil. „Gregory přece říkal, že se nás bojí.“

„Nebojí se.“ Nejmladší chlapec stále seděl na bobku v trávě a hleděl na jednorožce. „Ale nepustí nás k sobě blíž, než jsme teď.“

„Ale Cordelii k sobě pustil!“

Gregory přikývl. „A nepochybuji o tom, že ji k sobě pustí zase. Zkus to, sestro.“

Cordelie se na něj podívala jako by se zbláznil. Pak se zamračila, na chvíli se zamyslela a otočila se zpátky k jednorožci. Pomalu, krůček po krůčku, se k němu začala přibližovat.

Jednorožec nehybně čekal.

Nakonec Cordelie natáhla ruku, dotkla se jednorožcovy šíje, pak přistoupila blíž a pohladila ho. „Ach, tys mne pustil až k sobě!“

„To není...“ zvolal Geoffrey, ale Magnus mu přitiskl ruku na ústa - opatrně, aby ho bratr nemohl kousnout. Geoffrey po něm blýskl pohledem a rozčileně si pomyslel: *To není fér! Proč jí dovolil, aby se k němu přiblížila, a nám ne ?*

„Protože je to jednorožec,“ odpověděl Gregory. „Věděl jsem to, protože jsem o tom četl v knize.“

Geoffrey se na něj rozzlobeně podíval. Gregory začal číst už před dvěma roky a to Geoffreye přivádělo k zuřivosti. „Pannám dovoluji, aby se k nim přiblížily,“ vysvětloval George, „ale chlapcům ne.“

Geoffrey si odfrkl a odvrátil se.

Jednorožec poklesl v kolenou a pak pomalu ulehl do trávy.

Cordelie na to hleděla s úžasem ve tváři. Pak se zářivě usmála a velice opatrně přenesla svou váhu na jednorožcův hřbet.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Teď jsi to ty, kdo ho vyplaší!“ zasyčel Geoffrey, ale Cordelie už seděla na jednorožci jako na koni.

Magnus ztuhl. „Cordelie! Prosím tě, pojd' dolů! Najednou mám pocit, že ti hrozí nebezpečí!“

„Pchá!“ odfrkla si Cordelie. „Žárlíš, tak je to!“

„Ne!“ namítl Magnus. „Tak to není! Já...“

Tak pomalu, až se Cordelii zdálo, že se vznesla, se jednorožec znovu postavil. Dívka vypískla radostí.

„Cordelie, to není spravedlivé!“ zvolal Geoffrey podrážděně. „Jsi pěkný sobec, to ti tedy řeknu!“

„Jednorožec si sám vybral,“ odsekla dívka. „Mohu mu vyčítat, že tě shledal nehodným?“

„Cordelie, prosím tě!“ naléhal dál Magnus, teď už doopravdy vystrašený. „Co když tě někam odnese?“

„No a co?“ opáčila Cordelie. Ve stejném okamžiku se zvíře otočilo a zamířilo k lesu

Všechn ten povyk probudil Puka, který se s ospalým mžouráním a protíráním očí objevil před domkem. „Co se to tu děje?“

„Obluda unáší naši sestru!“ zvolal Magnus.

Jednorožec se dal do klusu.

Puk se rozhlédl. „Obluda? Kde?“

„Tam!“ křikl Geoffrey a rozběhl se za jednorožcem. „Ty jednorožčí bandito! Vrať nám naši sestru!“

„Ne, Geoffrey! Leť!“ Magnus vyskočil do vzduchu.

Geoffrey se na něj překvapeně podíval. Pak se zašklebil a následoval svého bratra. „Co to se mnou je, Magnusi? Úplně jsem zapomněl!“

Gregory přisvištěl jako střela z praku. Společně se rozletěli za jednorožcem.

Náhle se ozvalo prásknutí jako z pušky a přímo ve vzduchu před třemi chlapci se objevil Puk. „Stát, mladí mužové! Kam si myslíte, že spěcháte?“

„Přece za tou bestií, která unáší naši sestru!“ zvolal Magnus. „Nepokoušej se nás zastavit, Robine! Ona je v nebezpečí!“

„V nebezpečí! Ale no tak, vzpamatuj se! V životě jsem neslyšel, že by jednorožec ublížil dívce!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Pokud ne on, tak něco jiného tam, kam ji nese! Říkám ti, Puku, cítím nebezpečí až v morku kostí!“

Puk zaváhal. Měl jakousi představu o Magnusově moci, ale nebyla příliš vyhrazená. Dokonce ani jeho vlastní rodiče neznali přesné hranice chlapcových schopností. Dokázal věci, který žádný gramaryjský čarodějník před ním nedokázal - a vlastně ani čarodějnice. Proč by také nemohl vidět do budoucnosti? Puk věděl, že jeho otec pro to měl jeden z těch svých nesmyslných výrazů - jako by člověk nemohl být obdařen nadáním, které nemá žádné jméno!

Ale ať už se jednalo o jakékoliv nebezpečí, Puk si byl naprosto jist, že si s ním dokáže poradit - pokud by to nebylo něco, co by si vyžádalo spolupráci čtyřicítky elfů. A pro takovéto případy měl vždy čtyřicítku elfů po ruce. Zvážil riziko nebezpečí proti vyčerpávajícímu úsilí zaměstnávat nějak čtveřici malých čarodějníků další den a rozhodl se, že nebezpečí představuje riziko značně menší. „No dobře, tak ji tedy sledujte. Protože jestli jí hrozí sebemenší nebezpečí...“

Ale to už říkal doslova do vzduchu. Zatímco váhal, tři malí čarodějníci s třesknutím zmizeli.

„Sovy a netopýři!“ zaklel Puk rozmrzele a pustil se za jednorožcem.

Kapitola 2

Ačkoliv jednorožec uháněl lesem, běžel tak hladce, jako by plachtil. Občasné světliny činily zeleň porostu ještě tmavší, ale zároveň les rozveselovaly. Cordeliiny šaty se míhaly mezi stromy a dívka si šťastně prozpěvovala, ignorujíc své bratry, kteří se za ní řítili v těsném závěsu a volali na ni, aby zastavila.

Puk zmizel.

Pak Cordelie vyjela z lesa do vesnice.

Byla to malá vesnice, snad jen tucet domů vystavěných na úpatí skály, s širokou loukou mezi ní a lesem. Cordelie vesele zavýskla v očekávání, že lidé budou pohledem na ni, ujíždějící na jednorožci, překvapeni.

Ale odpovědělo jí jen ticho.

Úsměv v Cordeliině obličeji pohasl. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že kromě ní není ve vesnici živá duše.

Gregory slétl k ní. Jednorožec uskočil a chlapec zavolal: „Cordelie, v té vesnici nikdo nežije - je vypálená! Vrat' se zpátky!“

„Nemůžu,“ odpověděla Cordelie. „Ten jednorožec si běží kam chce, já ho neřídím.“ Po pravdě řečeno však Cordelie tušila, že by jednorožec změnil směr, pokud by ho o to požádala.

Teď, když se přiblížili k domům, uviděla zbytky po ohni, o němž mluvil Gregory. Stěny domů byly ožehlé, jejich doškové střechy spálené - zůstalo z nich jen zuhelnatělé trámův. Celá vesnice byla velká černá skvrna. Z toho, co bylo kdysi zelené pole, teď zůstalo jen vypálené strniště. Dveře byly pozotvínané, hrnce a nejrůznější nástroje se válely všude kolem.

Opuštěná vesnice byla tichá; jediný zvuk, který slyšeli, bylo sténání větru. Okenice udeřila o stěnu a znovu se zavřela. V lese za nimi zpívali ptáci - ale tady ani jediný.

Magnus doletěl k nejbližšímu krovu a rukou se dotkl trámův. Se zaklením ruku rychle zase odtáhl. „Dřevo je ještě horké a místy žhne. Ten oheň vypukl docela nedávno.“

Geoffrey přikývl, přistál na návsi a rozhlédl se. „Vítr lomcuje dveřmi, ale ještě žádné nevyrvál s pantů - a na těch věcech kolem také nejsou vidět stopy po dešti a slunci.“

„Museli utéct v panice,“ dodal Gregory.

Jednorozec zastavil s hlavou natočenou směrem k horám.

„Myslím, že právě tady mířil,“ řekla Cordelie tiše. „Chtěl nás sem zavést.“

„To je důvod, abychom se odsud ztratili - a rychle!“ zašeptal Gregory.

„Ne!“ Magnus přistál na zemi mezi nimi. „Byl jsem proti tomu, abychom sem chodili - ale když už jsme tady, musíme zjistit, co se tu vlastně stalo. Možná, že je tu někdo, kdo potřebuje naši pomoc.“

„Nikoliv!“ Puk se vynořil z ohořelého keře. „Musíte se vrátit a to rychle! Protože elfové z této vesnice mne právě zpravili o tom, co se tady stalo minulé noci!“

„A co?“ „Co se tu stalo?“ „Pověz nám to, Robine!“ Chlapci se shlukli kolem něj.

„Drak.“

Hoši jen vytřeštili oči. Cordelie z jednorozcova hřbetu jen zírala.

Puk přikývl. „Velká zlá obluda dlouhá padesát stop od čumáku po špičku ocasu, s ocelovými zuby a ohnivým dechem!“ Otočil se a ukázal k horám. „Vidíte, kam odletěl?“

Děti se podívaly naznačeným směrem a teprve tehdy si všimly širokého pruhu spálené země, táhnoucího se od vesnice vzhůru svahem, a mizejícího za vrcholem kopce.

„A ještě tam nahoře je?“ zašeptal Geoffrey.

Puk pokrčil rameny. „Kdo to může říct? Maličký lid ho od té doby nezahlédl. Možná zase zmizel.“

„Nebo číhá někde u cesty,“ řekl Geoffrey, „a čeká, až někdo půjde kolem.“

Země za nimi náhle zaduněla pod údery těžkých nohou a masivní tělo narazilo do ožehlé zdi.

Děti se prudce otočily a srdce se jim rozbušila rychleji, jednorozec zaujal obranné postavení a Puk vyskočil dopředu, připraven pronést své nejzlověstnější kouzlo.

Vesnicí se k návsi blížil obrovský černý kůň.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Děti ztuhly.

Pak si hlasitě oddechly a rozběhly se zvířeti vstříc. „Fessi!“ křičely a objímaly ho láskyplně kolem krku. „To je dobře, že jsi přišel!“ „Měli jsme vědět, že půjdeš za námi!“

Fess byl kůň jejich otce - a byl to velice silný a velice podivuhodný kůň. Táta říkal, že je vyrobený z oceli a že jeho koňská srst je na něm jen nalepená. Říkal, že je to 'robot', ale děti si nebyly jisté, co tím myslí. Věděly však, že je v něm něco magického, protože dělal věci, jaké obyčejný kůň dělat nemohl - a jednou z nich bylo mluvení. Obvykle mluvil jen na tátu - ale když chtěl, mohl to udělat tak, že ho slyšela i máma a děti. Ve svých myslích.

„Měly jste vědět, že vás samotné nikam nepustím, děti,“ huboval je. „A bylo to od vás velice ošklivé, že jste mi utekly!“

„Ale my nejsme samy,“ ujistil ho Gregory. „Je tady Puk.“

„A tenhle!“ Cordelie, která si náhle vzpomněla na svého jednorožce, se otočila. Objala zvíře kolem krku, jako by se bála, že ji opustí. „Mám nového kamaráda, Fessi!“

Velký černý kůň si jednorožce chvíli mlčky prohlížel. Náhle se jeho kolena roztřásla. „Ale... jednorožci přece... ne-exist...“ Vtom mu hlava spadla jako kámen a jeho nohy ztuhly.

„Měli jsme ho varovat,“ řekl Gregory.

„To jsme měli.“ Magnus si povzdechl. „Tenhle záchvat má pokaždé, když se setká s něčím, o čem si myslí, že je to nemožné.“

Puk přikývl. „Stalo se mu to i když poprvé uviděl elfa. Ale myslím, že už si na existenci podivných tvorů zvykl.“

Magnus sáhl pod Fessovo sedlo, vyhledal velký výčnělek na jeho páteři a stiskl ho. Něco cvaklo a Fess pomalu zvedl hlavu. „Já... jsem měl... záchvat... že?“

„Měl,“ odpověděl Magnus, „protože jsi viděl jednorožce.“

Fess se pomalu obrátil k sněhobílému zvířeti. „Jednorožci... jsou mytologií...“

„Možná, že *on* si myslí totéž o železných koních,“ odsekla Cordelie nazlobeně.

Jednorožec si Fesse prohlížel značně podezíravě a nozdry se mu chvěly.

„Chápu ho,“ zamumlal Fess.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Geoffrey si vyměnil pohled s Magnusem. „Řekneme mu to?“

„To musíte!“ Fess se na ně podíval. „Co bych měl vědět?“

„Vlastně si nejsme jisti, jestli bys to *měl* vědět.“ Magnus se vyhýbal Fessovu pohledu. „Mohlo by ti to přivodit další záchvat.“

Fess chvíli mlčel a pak řekl: „Pojistil jsem své systémy proti skutečnostem, které nemohou být pravdivé. Tak mluv.“

Magnus se naposledy podíval na Geoffreya a pak ukázal rozmáchlým gestem kolem sebe. „Všiml sis těch stop po ohni?“

„Samozřejmě. Vesnice byla postižena rozsáhlým požárem. Není pochyb, že je to důvod, proč lidé utekli.“

„Jenže už je po požáru.“ Gregory se soustředěně probíral Fessovou hřívou. „Tak proč se zase nevrátili?“

Fess byl chvíli zticha a pak přikývl. „Bylo by to logické, ano. Proč myslíš, že to neudělali?“

Gregory si vyměnil pohled s Magnusem a pak řekl: „Kvůli tomu, co oheň způsobilo.“

„A co to bylo?“ Fessův tón ztvrdl.

Chlapci se na sebe podívali a Magnus řekl: „Nevím, jak bychom ti to měli říct.“ Vážně se na Fesse podíval. „Byl to drak.“

Fess stál chvíli velice nehybně. Oči všech ho upřeně pozorovaly, čekajíce, co bude dál.

Nakonec robot řekl: „Mohu tu myšlenku přijmout. Nechápu sice, jak by draci mohli existovat, ale uznávám to jako možnost.“

Čtyři děti si zhluboka oddechly.

Puk se na koně zamračil. „Pověz nám potom, ó studnice moudrosti - jak by se elf a čtyři děti mohli utkat s drakem?“

„Nezapomínej na jednorožce.“ Fess se podíval na Cordeliina oře. „Podle tradice je to přirozený nepřítel draků.“

Gregory vytřeštil oči. „Chceš říct, že jelikož se tady objevil drak, objevil se i jednorožec, aby s ním bojoval?“

Fess chvíli mlčel a pak pomalu přikývl. „Je to možné. Vzhledem k výjimečným schopnostem obyvatel Gramarye a potenciálu prostředí, ve kterém žijí - ano. Mohlo by to být tak, jak říkáš.“

„Ale jednorožec se přece nemůže postavit drakovi!“ zvolala Cordelie. „Je příliš jemný!“

„Nepodceňuj ho,“ doporučil jí Fess. „Podle pověstí mají jednorožci velikou sílu.“

„Ale v tom, co říká Cordelie, je kus pravdy.“ Geoffrey se zamračil. „Jednorožec ví, že v boji s tak nebezpečnou obludou potřebuje pomoc - a proto vyhledal nás.“

„Ale jak to, že nás zná, když je tu nový?“ zeptala se Cordelie.

Zmateně se podívali jeden na druhého. Co se Puka a Fesse týkalo, měli pocit, že odpověď znají, ale nechávali si ji pro sebe.

Pak Magnus pokrčil rameny. „Ať už je to jakkoliv, zná nás. Můžeme mu poskytnout pomoc, kterou od nás žádá?“

„Můžeme,“ řekl Puk pomalu, „ale mám své pochyby ohledně její účinnosti. Možná by všichni elfové Gramarye dokázali přemoci draka - ale utrpěli by strašlivé ztráty. Pochybují, že by naše hrstka něco dokázala - a nemám v úmyslu to zkoušet. Kdyby někdo z vás byl zraněn, děti, vaše matka a otec by mi to nikdy nezapomněli. V Gramarye by možná stále byli elfové - ale Puk už by mezi nimi nebyl!“

Geoffrey se zamračil. „Neříkej, že se bojíš!“

„To ne, ale mám alespoň trochu rozumu.“

„Mluví moudře,“ řekl Fess. „Je nás málo na to, abychom přemohli tak mocnou obludu - a vás, děti, by ten pokus mohl stát život. Pokud máme pomoci jednorožci porazit draka, tak jedině lstí.“

Cordelie, Magnus a Geoffrey se na sebe podívali - ale Gregory usedl s nohama zkříženýma a zavřel oči.

Geoffrey se zamračil. „Co to děláš? Teď není čas na -“

„Pst!“ Magnus pozvedl ruku. „Nech ho být!“

Gregory otevřel oči. „Jeho oheň. Pokud uhasíme jeho oheň, usne na sto let - nebo dokud mu někdo oheň zase nevrátí.“

Geoffrey vytřeštil oči.

Magnus se svého mladšího bratra zeptal: „Odkud to víš?“

„Přece od Vidora.“

„Vidor!“ Cordelie si založila ruce v bok. „Tvůj vymyšlený kamarád? To se máme pustit do boje na základě rady ze snu?“

„On není sen!“ Gregory se rozzlobeně zamračil. „Vidor je skutečný!“

„Tak proč ho nikdo z nás nevidí?“ zeptal se Geoffrey.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Protože tady není.“

Geoffrey rozhodil ruce. „Není tu. Ale tvrdíš, že je skutečný - tak proč tady není?“

„Nikdy jsem netvrdil, že tu *je!*“ nedal se Gregory. „Nemůže tady být - je v Tir Chlisu!“

Jeho bratři a sestry okamžitě zmlkli a zadívali se na něj. Tir Chlis byla magická země, kam byli uneseni, když byl Gregory ještě malé dítě.

„Bylo tam takové dítě,“ řekl Magnus tiše. „Syn lorda Kerna, Velkého čaroděje té země.“

„Toho muže, který vypadal jako náš táta,“ dodala Cordelie, „a jehož dítě bylo obrazem našeho Gregoryho.“

„To je on,“ zvolal Gregory. „Díval se na sebe do zrcadla a já se díval jeho očima. Je to jako bych se díval sám na sebe.“

„Když byla maminka v Tir Chlisu, slyšela Gregoryho myšlenky.“ Magnus nespouštěl pohled; ze svého nejmladšího bratra. „Slyšela ho, když držela dítě lorda Kerna.“

„Ano,“ vydechla Cordelie, „protože Gregoryho mysl překonala propast mezi našim světem a Tir Chlisem prostřednictvím mysli toho dítěte.“

„Je to naprosto nemožné,“ povzdechl si Fess, „ale jelikož jste to vy děti a vaši rodiče zažili na vlastní kůži, nezbyvá mi, než připustit, že je to tak.“

„A je-li to tak, proč by se Gregory nemohl dál radit se synem lorda Kerna?“ Puk nespouštěl oči z Gregoryho obličeje. „Co říkáš, ó zvíře z chladného železa? Neexistuje snad pro tohle i absurdní název?“

„Existuje, ale nic absurdního na něm není,“ odpověděl Fess škrobeně. „Syn lorda Kerna je Gregoryho analog v alternativním vesmíru.“

„A mohl by nám ten 'analog' Gregoryho prostřednictvím poradit, jak zvítězit nad drakem?“

„Jmenuje se *Vidor!*“ zvolal Gregory.

„Ano. Vidor je tvůj analog v Tir Chlisu.“ Fess přikývl. „A může ti dávat informace o dracích - pokud v Tir Chlisu draci jsou.“

„Ach, samozřejmě, že tam jsou! Jejich rytíři s nimi bojovali od nepaměti!“

Ostatní se po sobě znovu podívali. „Máme tomu věřit?“ zeptal se Geoffrey.

„Jistěže ano! Vidor by mi nelhal!“

„Pravda, těžko se lže, když člověk dokáže číst myšlenky,“ přisvědčil Magnus, „a nijak nám neuškodí, když to vyzkoušíme.“

„Nijak nám to *neuškodí!*“ vyprskla jeho mladší sestra. „Když mu všichni posloužíme jako palivo? Když nás drak může nejprve usmažit svými plameny a pak sežrat? Nijak nám to *neuškodí!*!“

„Ne,“ řekl Magnus, „protože: jak se dá uhasit dračí plamen?“

Prekvapeně se podívali jeden na druhého.

Pak řekl Fess: „Vodou.“

„No jistě!“ zajásala Cordelie. „Vy hoši přece dokážete, aby věci mizely a zase se objevovaly na jiných místech! Dokážete přemísťovat malé balvany do kmenů stromů - viděla jsem vás, jak to děláte jen proto, abyste viděli, jak explodují!“

„Co je zase *tohle?*“ zvolal Puk pohoršeně. Stromy byly pro elfy nedotknutelné.

„Jen taková zábava na ukrácení dlouhé chvíle,“ odpověděl Magnus, aniž se Pukovi podíval do očí. „Byla to hloupost a lituji, že jsme to dělali.“ A *jak* toho litoval - zejména když ho padající strom skoro rozmáčkl. „Ale balvany neuhasí drakův oheň.“

„To ne, zato voda - jak říkal Fess - ano.“ Gregoryho oči se rozzářily nadšením. „A co dokážeme s balvany, to určitě dokážeme i s vodou.“

Magnus a Geoffrey se na sebe podívali. Magnus pozvedl obočí. Geoffrey pokrčil rameny, zavřel oči a škulbl hlavou.

Ozvalo se hlasité PRÁSK! a přímo nad Cordellií se objevila tetelící se lesklá koule o průměru tří stop. V příštím okamžiku se proměnila v mohutný vodopád, který ji promočil až na kůži.

„Ach! Ty *rošláku!*“ zvolala a z nejbližšího ohořelého domu přiletěla hrst sazí, která se Geoffreyovi vzápětí rozmázla v obličeji. „Ty bestie!“ zaječel postižený hoch a skočil po Cordelii.

Ale Magnus skočil mezi ně a zadržel Geoffreye svým tělem tak prudce, až se jeho mladší bratr svalil k zemi. „Ne!“ prohlásil Velký bratr. „Musíme bojovat s drakem, ne mezi sebou!“

„Podívej se, jak mi zřídila kabátec!“ bránil se Geoffrey. „Máma mi nařeže!“

„Neboj se,“ ujistil ho Magnus. „Já ti ho vyperu.“

PRÁSK! další tetelící se koule vody se objevila nad Geoffreym a ŠPLÍCH! polila ho od hlavy k patě. Postižený hoch začal vztekle prskat, zatímco Cordelie se vesele rozesmála. Geoffrey se výhružně zadíval na Magnuse, ale Velký bratr řekl: „Ne! Zadrž! Ať tě ani nenapadne pomyslet na nějakou další rošťárnu. Šaty už máš čisté a boj s drakem je pořád před námi.“

Geoffrey se okamžitě uklidnil a na tváři se mu dokonce znovu objevil úsměv. Pomyšlení na boj mu vždycky zvedlo náladu.

Letěli po drakově stopě k horám. Ožehlá země a popraskané skály jim spolehlivě označovaly cestu, kterou obluda proletěla.

„To je tak rozzuřený, že kolem sebe musí pořád chrlít oheň?“ řekl Geoffrey.

Magnus se na něj zamyšleně podíval. „Ty vycházíš z předpokladu, že chrlí oheň, když má vztek.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Geoffrey překvapeně. „Přesně tak.“

„Jenže ty nejsi drak.“

Cordelie už otvírala ústa, aby něco poznamenala, ale všimla si Pukova pohledu a ústa zase zavřela.

„Možná, že drak ani nedokáže dýchat, aniž by při tom vydechoval oheň,“ řekl Gregory.

„A možná ho to prostě baví.“ Cordeliino koště jako by ve vzduchu tancovalo.

„Mně osobně,“ zabručel Puk, „připadá důvod, proč drak vydechuje oheň, méně záhadný, než proč ho vlastně pronásledujete. To se ho ani trochu nebojíte?“

„Ne,“ řekl Geoffrey až příliš rychle.

„Jen tolik, aby nás to vzrušovalo,“ zavolala Cordelie.

Magnus zavrtěl hlavou. „Jsi hloupá. Ta bestie tě může usmažit než stačíš lusknout prsty.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Gregory přikývl. „Já se bojím. Ale zase ne tolik, Puku - protože kdyby mě to zvíře ohrožovalo, mohu vzlétnout do výše, nebo prostě zmizet zpátky do vesnice.“

„Na tom něco je,“ připustil elf. „Ale nechodte k němu příliš blízko, jinak vás usmaží dřív, než něco stačíte podniknout.“

Mezi skalisky zachřestily šupiny.

„Pozor!“ zvolal Puk. „Obluda přichází!“

Děti vyletěly vzhůru, jako by je vystřelil z katapultu.

Vyřítíl se na ně zpoza útesu, tělo velké jako chalupa, krk dlouhý a ohebný. Hlava se mu komíhala někde na úrovni horního patra domu. Ze šíje a kolem páteře na hřbetě a na ocase se mu táhla řada špičatých destiček, zakončených velkým bodcem. Byl zelený, tu a tam posetý nažloutlými skvrnami, a oči měl velké jako talíře. V tlamě mu kmital hadí jazyk, ochutnávající vzduch.

Fess se začal chvět.

„Ne!“ zvolal Geoffrey. „Možná na něm není nic zvláštního.“

„To už jsi mi říkal,“ přisvědčil robot. „Ale teď, když ho mám před sebou, přetížení mých okruhů pro vnímání reality prudce roste...“

„Možná, že byl vyroben pomocí magie, jako je ta tátova,“ zavolal Gregory.

Fess se uklidnil. „Může to být robot jako já. To je pravda.“

Kolem Fesse se mihlo stříbřité tělo. Jednorožec se před ním vztyčil na zadní a začal tancovat na okraji stezky, odpoutávaje tak drakovu pozornost od Fesse. Hrabal předníma nohama ve vzduchu a mířil svým rohem přímo na obludu.

Drak zařval. Z huby mu vyšlehl deset stop dlouhý plamen. S pozoruhodnou rychlostí se vyřítíl proti jednorožci.

„Ne!“ vykřikla Cordelie a její koště se sneslo jako šipka dolů. „Jdi od mého mazlíčka, ty obludo!“

„Cordelie, vrať se!“ zaječel Puk poplašeně. „Vždyť tě popálí!“

Drak vzhlédl, zhluboka se nadechl a zařval. Plameny byly tentokrát dlouhé patnáct stop, ale Cordelie včas zareagovala a vznesla se s předstihem dobrých dvaceti stop do výše.

„Cordelie!“ zvolal Gregory. „Tvoje koště!“

Cordelie se otočila a ztuhla. Proutí, ze kterého bylo její koště vyrobeno, vzplálo plamenem. Ale než se stačila pořádně vylekat,

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

objevila se s hlasitým zaduněním kolem ohně koule vody. Pak voda stekla na zem a zanechala po sobě kouřící proutí.

Při tom zasáhla drakův čenich a se zasyčením se proměnila v páru. Obluda zařvala bolestí a znovu vychrlila plameny na Cordelii.

„Ty ohavná nestvůro!“ zvolala Cordelie a balvan, který se válel u cesty, se vznesl do vzduchu a zasáhl draka do tlamy. Drak zařval vzteky ale pak najednou sklapl tlamu a jeho tělo se zachvělo, jako by do něj udeřila nějaká neviditelná pěst. V obličeji se mu objevil nanejdvůř zmatený výraz a pak se jeho tělo znovu otřásl. Tváře se mu vyduly, ohryzek poskočil a z hrdla se mu vydralo mohutné říhnutí doprovázené oblakem páry. Drak polkl a opatrně se pokusil zařvat. Zvuk se sice ozval, ale žádný plamen se tentokrát neobjevil. Drak se zamračil a zařval znovu - a pak ještě jednou a ještě jednou. Objevila se trocha páry, ale jinak ani jiskřička.

Magnus se zamračil a s vypětím všech sil se soustředil na jedinou myšlenku. *Spi. Jeho bratři a sestra se k němu připojili. Tak usni... vyhledej útočiště... jeskyni... vrať se...*

Drak zamrkal a zmateně se rozhlédl. Pak se pomalu otočil a začal šplhat zpátky do svahu. Za chvíli zmizel za nejbližším skaliskem.

Děti ho vzduchem následovaly. Fess a jednorožec se za ním vydali také, ale mnohem obezřetněji.

Nakonec ho zahlédli jak mizí v zející díře poblíž vrcholku hory. Opatrně se snesli, aby se podívali dovnitř, ale podařilo se jim zahlédnout už jen konec jeho šupinatého ocasu. Pak se z nitra sluje ozvalo hluboké chrápání.

„Bylo to přesně tak, jak jsi předpovídal,“ řekl Geoffrey Gregorymu.

„Jistě,“ opáčil Gregory. „Vidor by mi nelhal.“

„Někdo neopatrný by mohl zabloudit dovnitř,“ řekl Magnus zamyšleně.

„To je pravda,“ ozval se Puk zpoza skály. „Nebo by ho mohl vyhledat nějaký zlosyn, aby úmyslně znovu zažehl jeho oheň.“

„To snad ne!“ zvolala Cordelie rozhořčeně. „Tak zlý přece nikdo být nemůže!“

„Nepochybuji o tom, že Puk ví, o čem mluví,“ odtušil Magnus zachmuřeně.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Geoffrey se zašklebil. „Přece bychom nechtěli, aby se náš ubohý, unavený dráček zase probudil, že ne?“

„To určitě ne,“ řekl Magnus rozhodným hlasem. „Vzhůru, moji věrní! Postaráme se o to!“

Geoffrey se zamračil, ale vylétl do výše jako dětský drak a Gregory ho následoval.

Magnus a Cordelie se také vznesli a popoletěli kousek od útesu. Potom se společně soustředili na obrovský balvan nad ústím sluje. Balvan se zachvěl, pak se trochu naklonil kupředu a zhoupł se jako kolébka. Znovu se zhoupł, tentokrát víc, pak ještě víc - až se najednou naklonil příliš daleko, okamžik balancoval na okraji skály, aby se konečně převážil a s rachotem se zřítíl dolů, strhávaje s sebou lavinu menších kamenů. Kameny strhly další kameny a najednou bylo ústí drakovy sluje zasypáno padesát stop vysokou hromadou.

„Myslím, že teď ho nebude ve spánku nic rušit,“ řekl Gregory. „Už nikdy.“

„Pokud by se nenašel někdo dost hloupý na to, aby se ho pokusil probudit,“ řekl Puk zamračeně. „Protože je nad slunce jasnější, že se v tuto chvíli pověst o něm šíří od vesnice k vesnici rychleji než vítr, a s každým novým vyprávěním se zdá být zajímavější. Než uplynou dva týdny, budou všichni přesvědčeni, že draka porazil nějaký urozený rytíř a ne čtyři děti. A než se rok s rokem sejde, budeme mít novou legendu. Matky ji budou vyprávět svým dítkám, aby je večer ukolébaly k spánku - a až ty děti vyrostou, určitě se najdou takové, které se vydají tuhle sluj hledat jen proto, aby se přesvědčily, zda je to jen pohádka, nebo skutečnost.“

Děti na něj hleděli s očima dokořán. „Přece by někdo nemohl být tak hloupý, aby drakovi znovu zažehl oheň?“ řekl Magnus.

Ale Geoffrey přikývl. „Jistě, že ano. Jen proto, aby mohl říct, že to udělal. To je přece pochopitelné.“

„Od tebe bych to docela čekala,“ odsekla Cordelie. „Ale mohl by tak hloupý být ještě někdo *kromě* Geoffreye, Puku?“

Elf jen pokrčil rameny a povzdechl si. „U smrtelníků jeden nikdy neví,“ řekl a odvedl děti domů.

Cordelie už zase jela na jednorožci. Když se dostali k vypálené vesnici, Puk zastavil a zavolal zvláštním zpěvavým hlasem. Chvilí se nic nedělo, pak ze štěrbin mezi dvěma balvany vyskočil malý mužík oblečený v hnědém, s tváří osmahlou sluncem a ošlehanou větrem.

Co si přeješ, Veselý poutníče?“ „Řekni to všem,“ nařídil mu Puk. „Drak spí za stěnou z kamení.“

„Viděli jsme,“ odpověděl skřítek. „Radujeme se. Tisíce díky tobě, Robine Goodfellowe! I těm dětem, které jsi nám přivedl na pomoc!“

Cordelie se zarděla a zdvořile se uklonila. Magnus a Geoffrey se uklonili rovněž, ale Gregory jen zíral.

Malý mužík se na něj zamračil. „Copak? To jsi ještě neviděl skřítku?“

Gregory pomalu zavrtěl hlavou, oči kulaté jako penízky.

Skřítek vzhlédl a usmál se. „Není divu. Jen málo smrtelníků se může pochlubit tím, že zahlédlo někoho z Maličkého lidu - a těm nikdo nevěří. Jejich matky a otci se jim smějí, nebo si myslí, že se zbláznili - a stejně tak jejich přátelé. Z dospělých nás neviděl ještě nikdo.“

„Kromě nich,“ opravil ho Puk, „a jejich rodičů.“

„Ano,“ přisvědčil skřítek, „jenže oni nejsou tak docela obyčejní smrtelníci. Je v nich něco elfího.“

Puk se nervózně podíval na děti a pak zpátky na skřítku. „Ano, mají své kouzlo, jak jsi sám viděl.“ Skřítek se chystal něco namítnout, ale Puk ho předběhl. „Teď to pověz ostatním! Ať vesničané vědí, že se sem mohou bezpečně vrátit a obnovit své domy - ale ať se drží dál od zasypané sluje!“

Skřítek přikývl. „To je pravda. Oni budou mít zase své domovy a my budeme hlídat.“

„Je to jak říkáš,“ přisvědčil Puk. „A teď už jdi!“

Skřítek se zašklebil a zmizel.

Gregory stále hleděl na místo, kde ještě před okamžikem stál.

„Ano - vychutnej si pohled na ně, dokud můžeš,“ doporučil mu Puk. „Skřítki jsou velice plaší a až vyrosteš, patrně už žádného nikdy nezahlédneš.“ Obrátil se ke Cordelii. „Kam tě ten tvůj oř miní odvézt tentokrát?“

Cordelie potřásla hlavou. „Nikam, Robine. Touží po odpočinku stejně jako my.“

Puk se zamračil. „Podle toho, co jsem o jednorožcích slyšel, bych tohle nečekal.“

„Ty jsi dřív žádného *neviděl*?“ zeptal se Fess rychle.

„Jednou,“ připustil Puk, „ale to bylo už před dvěma sty lety. Jak jsem říkal, bývají plaší.“

„Možná nám chce oplatit naši pomoc tím, že bude Cordelii ještě chvíli sloužit,“ nadhodil Fess.

Puk přikývl. „Na tom by něco mohlo být - a Cordelie to jistě přivítá.“ Co přesně přivítá, to Puk neřekl. Jen si povzdechl. „Pojďme, děti. Prožily jste rušný den. Je čas vrátit se domů.“

„Ale Puku,“ namítl Geoffrey, „je teprve poledne - a já mám hlad.“

Puk zastavil. Po deset dlouhých vteřin stál naprosto nehnutě.

Pak se s povzdechem zase obrátil. „No dobře, alespoň vás to na chvíli zaměstná. Ale upozorňuji vás, že jestli máte hlad, musíte si svůj oběd sami chytit.“

Kapitola 3

Počínaje lovením, přípravou, vařením a hodováním konče, zabral oběd plné dvě hodiny. Puk nic nenamítal. Dokonce se ani nepokoušel je popohánět.

Nakonec jim nařídil, aby uhasili oheň a vydali se k domovu. Když se všechen popel změnil v bláto, prohlásil, že je to v pořádku, a vyrazili zpátky do lesa. Cordelie jela na jednorozci a vesele si při tom prozpěvovala, zatímco Fess průvod uzavíral. Chlapci poletovali sem a tam a hráli si na babu.

Gregory vykoul s veselým zahihňáním zpoza dubu - náhle však vykřikl, když chraptivý hlas zařval: „Au! Moje hlava! Moje rameno! Ty zatracený nešiko, nemůžeš dávat trochu pozor?“

Magnus a Geoffrey vyhlédli ze svých úkrytů a vyměnili si překvapené pohledy - ale Cordelie zpozorněla a rychle se rozletěla ke svému nejmladšímu bratříčkovi. Oba starší chlapci ji následovali.

„Je - je mi líto,“ zakoktal Gregory. „Nechtěl jsem nikomu ublížit.“

Hlas náhle zjhl. „Ale vždyť je to malé dítě! No tak, klučino, nic si z toho nedělej. Ve tvém věku se trochu té nepozornosti přece předpokládá. Ošklivý starý elf tě nechtěl vylekat.“

Z houští vyskočil Puk a přistál přímo před Cordelií a hochy. Založil si ruce na prsou a zamračil se do koruny dubu. „Hej, ty starý pahýle! To jsi na tom stromě vyrostl?“

Elf se otočil, aby se podíval, kdo to mluví - a s rozzlobeným výkřikem se točil pořád dál kolem své osy. Visel totiž na stříbrném řetězu, jehož jeden konec měl omotaný kolem pasu a druhý byl přivázán k spodní větvi stromu.

„Nemůžeš si ty hloupé otázky odpustit, šotku?“ zaúpěl. „To ti nestačí vidět, že potřebuji pomoc? Nech toho hloupého vyptávání a raději mi pomoz z toho d'ábelského vynálezu!“

Po Pukově tváři se rozlil škodolibý úsměv. „Ne, myslím, že to neudělám. Působíš na tom starém dubu docela dekorativně!“

Elf něco zaprskal. Byl menší než Puk, jen stopu vysoký - ve své současné pozici spíš dlouhý - a na hlavě měl zelený klobouček. Jeho pláštík byl také zelený - s fráčkem - a stejnou barvu měly i jeho kalhoty. Ale vestičku měl šafránovou a punčochy sněhobílé. Botky měl černé, s naleštěnými sponami. Měl hnědý vous a mračil se jako kakabus. „Mohl jsem to tušit,“ zabručel. „Co jiného se dá čekat od Puka?“

„Ach!“ zvolal Puk v líčeném údivu, „tak ty mne znáš?“

„Kdo z Maličkého lidu by tě neznal, ty zatracený vtipálku? Každý ví, že jsi nikdy neudělal nic užitečného a všechen čas trávíš hloupým šprýmováním!“

Gregory se zamračil. „Ale Maličký lid přece nepracuje - kromě gnómů, kteří dolují a trpaslíků, kteří jsou zběhlí v řemeslech - a k těm ty nepatříš.“

„Copak ty nevidíš jeho šaty?“ Elf v klobouku ukázal na Puka.

„Nevidíš jeho boty? Myslíš si, že si je Robin Goodfellow ušil sám?“

Cordelie vydechla a nadšeně zatleskala rukama. „Já vím, kdo jsi! Jsi skřítek, co šije boty!“

Elf smekl klobouk, přitiskl si ho na břicho a poklonil se. „To jsem já, sličná dívko!“

„Tak proč jsi v zeleném a šafránovém?“ zeptal se Geoffrey.

„Protože je z Irska,“ vysvětlil Puk s úšklebkem. „Ale irští luprucháni vždycky mívali vousy zastřižené do licousů a nenosili kníry. Proč ty máš plnovous?“

„A navíc rozdvojený?“ dodal Magnus.

„Protože moji předkové přišli kdysi dávno ze Svaté země.“

„Z Judey?“ zeptal se Gregory s očima jako půlpence.

Elf přikývl.

„Pak ale jsi -“ zvolala Cordelie.

„Lupruchán.“ Elf se znovu uklonil. „Kelly McGoldbagel je připraven k vašim službám.“

„Ne, visí.“ Puk se významně podíval na stříbrný řetěz. „Jak ses do téhle šlamastiky vůbec dostal, elfe?“

Kellyho obličejík zbrunátněl. „To ten zatracený anglánský zeman mi to udělal, bezpochyby s pomocí Ulsterské čarodějnice! Jak jinak by mohl vědět, že nic kromě stříbrného řetězu lupruchána neudrží?“

„A ten že ho udrží dostatečně dlouho, aby mu bylo možno vzít jeho hrnec zlata?“ dodal Puk.

„Prokletý zloděj!“ vyštěkl Kelly. „Zatracený silniční lupič, který vůbec nedbá o elfy!“

„Spíš bych řekl, že o ně dbá až příliš,“ odfrkl si Puk. „Ano, tvoji druhové jsou v celé Elfii dobře známi pro přísahu, jejíhož ducha porušili, třebaže bedlivě dbali, aby splnili její literu.“

„Vynucenou přísahu!“ vyštěkl Kelly. „Přísahu vyřčenou pod hrozbou muk vězení. Nakolik nás taková přísaha doopravdy zavazuje?“

„Asi tolik, jako stříbrný řetěz,“ řekl Magnus. „Neměli bychom tě z té větve raději sundat, když už to vypadá na delší rozhovor?“

„Ano, a byl bych ti za takovou službu velice vděčný!“ přisvědčil Kelly tak horlivě, že se zase začal pomalu otáčet. „Ó běda! Prosím tě, šlechetný mládenče, sundej mne!“

Magnus vzlétl a uvolnil řetěz od větve.

„Ale no tak, jemně! Opatrně!“ Kelly si rozčilením žvýkal vous. „Dávej pozor, když rozvazuješ uzel - jsem těžší, než by se zdálo!“

„Tak to tě raději přidržím,“ prohlásila Cordelie.

„Cože, ty? Jak bys mohla, děvče? Vždyť na mne vůbec nedosáhneš... Hu!“

Magnus protáhl konec řetězu poslední smyčkou a uzel se uvolnil. Kelly začal s vyděšeným výkřikem padat - asi o palec. „Cože? Ale... jak... Ech! Vždyť já se vznáším!“

„Hezky pomaloučku k zemi,“ ujistila ho Cordelie. „Trvalo mi to jen okamžik, než jsem vyrovnala tvou váhu.“

„Ach! Co jsou to za čáry!“ zabručel Kelly. „To přece nejde, abys jen tak... Vlastně asi ano.“

Cordelie rozzářeně přikývla. „Teď už mi věříš?“

„Ano.“ Kelly se na ni díval zpod hustého obočí, zatímco se jeho nohy pomalu blížily k zemi. „Ale řekni mi, jak jsi to dokázala... Ach. Ty jsi malá čarodějnice, je to tak?“

„Teď jsi trefil do černého,“ přikývla Cordelie. „A ujišťuji tě, že už jsem si poradila s větší váhou, než jsi ty.“

„To ti věřím,“ zamumlal elf. Pak si všiml bílé hlavy se zlatým rohem a vytřeštil oči. „Ach! Co je to za překrásné zvíře?“

„Jednorozec,“ odpověděla Cordelie.

Kelly se na ni znechuceně podíval. „Na to bych sám nikdy nepřišel! No jistě!“ Jeho pohled znovu spočinul na zvířeti. „To už je let, kdy jsem nějakého viděl naposledy! Stovky let!“

„Dvě stě?“ nadhodil Gregory, ale Kelly jako by ho neslyšel.

Opatrně přistoupil k jednorozci, lehce se dotkl jeho kolena a pak ho prohmatával svými kostnatými prsty. „Je skutečný, opravdu! Ach! Kouzelný exemplář!“

Jednorozec sklonil hlavu a nechal Kellyho, aby se dotkl jeho čenichu.

„Tebe snad chrání všichni duchové lesů a pasek!“ vydechl elf. Pak se obrátil zpátky ke Cordelii. „Jak to, že tě to kouzelné zvíře doprovází?“

„Vlastně nás vyhledal sám,“ vysvětlila Cordelie. „Našel draka a potřeboval naši pomoc v boji s ním.“

„V boji...? A vy...?“ Elfův hlas zněl náhle podivně přiškrceně. Odkášlal si, podíval se na Puka a pak zpátky na děti.

„Mám to chápat tak, že jste mu pomohli? Bojovat s drakem, myslím. Pomohli jste mu?“

„Ano, ale stálo nás to hodně úsilí.“

„Kdo by to byl býval řekl!“ Kelly nevěřičně potřásl hlavou. „Děti! Pouhé děti to jsou! A drak? Porazily ho děti!“

Náhle se podíval na Puka a ukázal na něj svým kostnatým prstem. „Ty zatracený mizero! Ty anglánský zaprodanče! Toryjský ničemo! To ty jsi nechal ty děti bojovat s nejhroznější z oblud?“

„Kdyby bylo po mém, nenechal bych je, ale trvaly na tom, že musí zachránit životy bezcenných hlupáků, jako jsi ty.“ Pukovy oči se zúžily. „Skutečně věříš, že bych dovolil, aby tyto děti došly sebemenší úhony?“

„Jestli tomu věřím? Ano - prohlašuji to! Co jen tě vedlo, ty prašivý synu koňského handlíře, abys svévolně hazardoval se životy těch maličkých?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Ale,“ namítl Geoffrey, „my přece -“

„- zrovna odcházíme,“ skočil mu do řeči Puk. „Jdeme, děti! Svůj dobrý skutek jste vykonaly a ten, komu jste pomohly, nás osočuje! Čeléeém vzad a pochodem vchod!“ Sám se obrátil na patě a vykročil k porostu.

Děti za ním zaraženě hleděly. Pak Gregory zavolal: „Počkej, Robine!“ a vrhl se za ním.

„Šťastnou cestu, elfe.“ Cordelie vyskočila na své koště a rozletěla se za Pukem.

„Cože! Vy máte v úmyslu slepě následovat toho démona zlomyslnosti?“ zvolal Kelly. Pak jeho obličej ztvrdl a odhodlaným pohybem si narazil klobouček více do čela. „Ne, tomu musím zabránit!“ prohlásil a vydal se za dětmi.

Když je dohnal, zvolal: „Nebojte se, děti! Lupruchán vás nenechá na pospas tomu nemilosrdnému skřetovi! Půjdu s vámi!“

Puk se otočil a jeho obličej nevěstil nic dobrého. „Nikdo se tě o to neprosil, elfe! Zmiz!“

„Mám je nechat v péči nějakého zatraceného anglána?“ Kelly se zatvářil neústupně. „Nikdy!“

„Poslouchej, ty suku, ty trne, ty prašivko! K čemu jim budeš? Nadarmo se kvůli tobě budou vystavovat nebezpečí!“

„Nebezpečí?“ Kelly se doopravdy rozzlobil. „Kdo může být bezpečnější než dítě v péči lupruchána?“

„Kmán se smyčkou kolem krku nebo pán s hlavou položenou na popravčím špalku!“ Puk se zhluboka nadechl. „Co může být zbytečnějšího nebo riskantnějšího než doprovod lupruchána, který si nechal ukrást svůj hrnec zlata?“

Kelly sebou trhl, jako by dostal políček. Pak zrudl a celý se naježil. „Teď jsi to řekl! Teď jsi to řekl! Teď mi nezbývá, než dokázat, že je tvé prohlášení lživé - a zůstanu s vámi až do smrti!“

„Do své smrti nebo jejich?“ opáčil Puk kysele.

„Do tvé, pokud se na mne usměje štěstí!“ Kelly se obrátil k dětem. „Nebojte se - nikdy bych vás nemohl nechat samotné v jeho nebezpečné společnosti.“

„Ale jeho společnost *není* nebezpečná!“ zvolal Gregory a Cordelie dodala: „Nikde bychom nemohli být ve větším bezpečí než v Pukově péči, dobrý elfe.“

„Puk nepuk, jeho ochrana je nejistá,“ prohlásil Kelly. „Už jsem řekl: doprovodím vás, když už pro nic jiného, tak abych vás střežil před *ním!*“

Gregory zmateně potřásl hlavou. „Proč mu tak nedůvěřuješ?“

„Protože je Angličan!“ zaječel Kelly a zamířil k lesu.

Kapitola 4

„Tudy, děti.“ Puk ukázal na cestičku, která vedla vpravo.

„Ne! Páchne to tam nebezpečím!“ Kelly ukázal na levou cestičku.
„Tudy musíme jít!“

Puk se podíval na lupruchána. „Dej si pozor, elfe! Nenuť mě, abych s tebou udělal krátký proces!“

„A co by to mělo být?“ zeptal se Kelly, nespouštěje oči z většího elfa. „Chceš mne rozdrtit? Uškrtit? Začarovat mne nějakým nechutným zaklínadlem? Typické jednání všech tyranů!“

„Nazývej si mě jak chceš. Až budeš mít mezi prsty plovací blány a budeš poskakovat po leknínech, ta tvá prostorečnost tě rychle přejde!“

„Puku,“ zaprosila Cordelie, „přece bys -“

„Mlč, děvče! Ten elf tu není vítán - nijak nám nepomáhá, tak nemá co rozkazovat!“

„Tak ukaž, co umíš!“ zaječel Kelly. „Co jiného se dá od šotka, jako jsi ty, čekat?“

Puk přimhouřil oči. Ve stejném okamžiku ve vzduchu zabzučela moucha. Kelly strnul, pak jeho ruka vystřelila do vzduchu a lapila mouchu v letu. S potěšeným výkřikem s ní zamířil k ústům - pak se zarazil, ztuhl a vyděšeně se podíval na svou pěst. Pomalu vzhlédl k Pukovi.

Puk se zlomyslně šklebil.

Kelly polkl a vložil veškerou svou odvahu do vzdorovitého pohledu - ale moc přesvědčivě to nepůsobilo.

„Dostal jsi najednou chuť na mouchy?“ posmíval se Puk. „Neboj se - zbytek tvého těla už se přizpůsobí sám. Nesvědí tě nohy? Tím se netrap, to ti na nich jen rostou plovací blány.“

Kelly zavyl a odhodil mouchu. Pak se zadíval na své ruce s roztaženými prsty, jako by mu na nich blány už vyrůstaly.

„Puku, to nesmíš!“ zvolala Cordelie.

„Copak bys opravdu mohl být tak krutý?“ zeptal se Geoffrey.

„To se ví, že mohl,“ zamumlal Kelly. „Takový on byl vždycky.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Pukovy oči se zúžily.

Fess sklonil svou hlavu na Kellyho úroveň. „Rád bych ti doporučil opatrnost jakožto v této chvíli největší ctnost. Nezapomínej, že Puk má od přírody sklon k darebáctví.“

Kelly div že nevyskočil z kůže. Prudce se otočil a vytřeštil oči na velkého černého koně. „Přísámboh! Ten kůň mluví?“

„Je to pooka,“ informoval ho Puk. „Koňský duch - ačkoliv je to duch jiného druhu. Je vyroben z chladného železa, elfe.“

„Ne, to není možné!“ Kelly poulil oči na Fesse a z tváře se mu vytrácela červeň. „Ubohé děti? V jakém strašném nebezpečí jste se to ocitly?“

„Ale on je náš přítel!“ Gregory vyskočil a objal Fesse kolem krku. „Nejlepší přítel našeho tatínka i náš!“

Kelly neodpověděl, jen se tázavě podíval na Puka.

Větší elf se zlomyslně usmál. „Ještě si o ty ubožáky děláš starosti?“

„Ne, teď už ne!“ Kellymu se začala vracet barva do obličeje. „Když mají na své straně takovou obludu? A jakýmsi zázrakem dokázali, že se s nimi spřátelila? Veď nás, elfe! Od této chvíle je my dva budeme ochraňovat společně!“

Puk se zašklebil a vykročil cestičkou vedoucí vpravo.

Cestička se rozšiřovala v malou mýtinu posetou skvrnami světla pronikajícího skrz pohupující se listoví. Její zem byla pokryta spadáným listím a podrostem, ze kterého čněly tři pařezy v místech, kde dřevorubci porazili tři stromy.

Podrostem se šourala stařena a něco si pro sebe mumlala. Na sobě měla omšelé hnědé šaty a loktuši, kolem hlavy měla uvázaný šedý kapesník.

Jednorožec se zarazil. Magnus seskočil z Fessových zad a vykročil vpřed. „Co to tu máme, Robine?“

„Pravděpodobně nějaká poustevnice,“ odpověděl elf.

„Nepochybně nějaká stará ubožačka, jejíž přátelé jsou už všichni po smrti a ve vesnici nemá nikoho, kdo by si s ní popovídal,“ řekl Kelly. „Tak žije raději sama. Takových je mnoho.“

Stařena uslyšela hlasy a vzhledla. Zamračila se. „Kdo jste?“

Magnus čekal, že odpoví Puk, ale ten mlčel.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Děti!“ vyštěkla stařena. „Co tady pohledáváte? Zmizte! Ať už jste pryč!“

Magnus se podíval po Pukovi, od něhož čekal radu jak se zachovat, ale elf zmizel. Překvapeně se rozhlédl a zjistil, že se Kelly ztratil rovněž.

Cordelie se natáhla na špičky a zašeptala Magnusovi do ucha: „Nepřejí si, aby je viděl někdo dospělý.“

„Neumíte poslechnout starší!“ ječela stařena. „Zmizte, řekla jsem!“ Ulomila zpráchnivělou větev stromu a hodila ji po nich.

Jednorožec ucouvl, ale Magnus zachytil větev v letu. „Dobrý den, stará paní.“

„Stará paní', říkáš?“ odsekla stařena. „Ne, nikdy jsem paní nebyla a ani nebudu! To už si i děti myslí, že se každá žena musí vdát? Pro starou Fagii to rozhodně neplatí! Žádného muže nepotřebuji - a ani nikoho jiného! Děti ze všeho nejméně! Zmizte, říkám vám znovu!“

„Pokud jsem vás vyrušil, omlouvám se,“ řekl Magnus.

„To neříkej,“ odsekl Geoffrey. „Nic jsi jí přece neudělal.“

„Ano,“ přisvědčila Cordelie zmateně. „Proč nás tak nenávidí na první pohled?“

„Neslyšely jste mě?“ zakrákala stařena. „Jděte!“ a začala se belhat porostem směrem k nim, sbírajíc cestou klacky na házení.

Aniž o tom vůbec uvažovala, Cordelie se zadívala na klacek, po kterém se stařena právě natahovala. Klacek se vznesl do vzduchu a odletěl pryč.

Fagie ho sledovala s očima vytřeštěnýma. Pak se podívala po dětech a oči se jí zúžily. „Tak vy jste čarodějníci spratci, co? No dobře, taky mám nějaký ten trik v rukávu!“

Náhle se všude kolem zvedly rozházené klacky samy do vzduchu a vyrazily proti dětem.

„Ted’!“ vykřikl Magnus a klacky vzlétly vysoko nad koruny stromů, jak na ně všichni čtyři sourozenci soustředili společně své myšlenky.

Fagie ve tváři zpopelavěla. „Co jsou to za způsoby! Copak čarodějníci dokážou chytat předměty myšlenkami? To mohou jen čarodějnice!“

„Ale my to umíme. Máme to po tatínkovi,“ vysvětlil Magnus.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„To vám ještě nedává právo vytahovat se na ubohou stařenku, rošťáci!“ zaječela Fagie. „Uličníci! Ochutnejte tohle!“

Všude kolem začaly pršet ořechy, jako by se tisíc šílených veverek najednou procvičovalo v hodů na cíl.

„Au! Jouvej!“ Cordelie si zakryla hlavu rukama a přikrčila se. Její bratři zuřivě zavylí; ořechy zasahovaly *velice* tvrdě.

„Musíme se s ní vypořádat!“ zvolal Magnus. „Všichni najednou! *Ted'!*“

Ostatní děti zavřely oči a připojily své myšlenky k jeho. Děšť ořechů se obrátil vzhůru a kolem dětí se vytvořila kopule čistého vzduchu, jako by je chránil neviditelný deštník.

„Tak vy jste se proti mně spojili?“ odfrkla si Fagie. „Já vás naučím způsobům! Vari!“

Kolem dětí vyšlehly do výše plameny. Pak se jejich kruh začal stahovat a zanechával za sebou spáleniště.

„Nepropadejte panice!“ zařval Magnus. „Plameny jsou jen teplo molekul v pohybu! Zpomalte je! Ochlaďte je!“

Všechny čtyři děti upřely pohledy na plameny a začaly myšlenkami konejšit a zpomalovat pohyb jejich molekul, vybíjejíce jejich energii do země. Vzduch jako by se trochu oteplil, ale plameny rychle uhasly.

Fagie hleděla na kouřící popel a z obličeje se jí vytratila všechny barva.

Magnus zaslechl Geoffreyovy myšlenky. *Bratře, musíme ji buďto zkrotit, nebo odejít. Pokud neuděláme jedno nebo druhé, zaútočí na nás znovu.*

Magnus přikývl. *Mohli bychom jí svou obranou ublížit - a to by se mamince a tátovi nelíbilo.*

Ale nemůžeme ji ani nechat, aby nás pronásledovala, dodal Geoffrey.

Magnus souhlasil. „Udělejme tedy, co udělat musíme,“

Fagie trhla hlavou a v obličeji se jí najednou objevil výraz strachu. Pozvedla spárům podobné ruce - ale Cordelie se zadívala na stařeniny nohy a ty vyletěly do vzduchu do výše jejích ramen. Zaječela. Pak její tvář ztvdla odhodláním a její nohy se pomalu začaly vracet dolů.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Cordelie se kousla do rtu, tvář napjatou soustředěním, a stařeniny nohy se opět začaly zvedat. Babizna zavyla vztekem a nohy se zarazily.

Magnus se podíval na popínavé rostliny, plazící se vysoko po kmenech stromů. Jedna rostlina se odvinula, zavířila kolem stromu a pak dopadla na Fagii. Geoffrey se na ni zamračil a rostlina se utrhla u kořene, pak se pětkrát obtočila kolem čarodějnice a připoutala jí ruce k bokům. Fagie vyděšeně zaječela, pak zaťala zuby a celou svou dospělou vůlí se soustředila na zelené pouto. Na Geoffreyově čele se objevily kapičky potu, ale podařilo se mu rostlinu udržet na místě, dokud na ní Gregory svými mentálními prsty neuvázal uzel. Fagie sebou stále házela a zmítala se, ale Geoffrey si s úsměvem oddechl. „Dobrá práce, pulče.“

„Ještě žes mě ten uzel minulý pátek naučil,“ řekl jeho mladší bratr.

„Plivu na vás!“ běsnila Fagie. „Vy darebáci, vy uličníci! To nemáte na práci nic lepšího než mučit ubohou stařenu?“

„Nic zlého jsme vám neudělali,“ opáčil Geoffrey.

„Nechali bychom vás na pokoji, kdybyste se do nás tak nepustila,“ dodala Cordelie, snažíc se vyvážit Geoffreyovu strohost.

„Pustit se do vás! Ech! Naivní děti, vy vůbec nevíte, co to slovo znamená! Pustit se do vás! Ne! Ale počkej děvenko, až na tebe uspořádají hon všichni obyvatelé vesnice, vyženou tě z tvého domova a budou tě štvát po kraji! Počkej, až tě chytí, svážou tě, strčí do koše a ponoří do hluboké vody, aby tě připravili o vzduch k dýchání! Až tvoje plíce budou křičet po doušku vzduchu a místo toho se ti do nich povalí jen voda - a na poslední chvíli tě vytáhnou a budou na tebe pokřikovat: 'Přiznej se, zlotřilá čarodějnice!' Jenže to ty nebudeš moci udělat, protože ať už ti budou klást za vinu cokoli, tys to neudělala! A že si něco najdou, na to můžeš vzít jed! Dojí krávy málo? Ty za to můžeš! Onemocněla ovce? To tys ji uřkla! Spadlo něčí dítě z hambálku? To ty jsi ho proklela! Byla jsi to ty, muselas to být ty - protože jenom ty jsi čarodějnice!“

„Ale tak to není, nic takového nikdy neuděláme!“ zvolala Cordelie bledá jako stěna. „Nikdy nic takového neuděláme!“

„Vysvětluj to těm dobrým duším, které tě vsadily do proutěného koše a teď tě znovu spouštějí do vody! A pokud se zatvrdíš a k činům, ze kterých tě viní, se nepřiznáš, budou tě mučit ohněm a ocelí tak dlouho, až tě bolest, agónie a pohled na vlastní krev vyděsí natolik, že budeš ještě ráda křičet: 'Ano, já to byla! To já to udělala! Řekněte mi, co ode mne chcete slyšet, a já to povím! Jen už mi víc neubližujte!'“

Třesoucí se Cordelie zakryla Gregorymu uši dlaněmi, ale ten se jí vysmekl. „Slyším její myšlenky stejně jasně jako její slova.“ Podíval se na Magnuse. „Je možné, že by to bylo opravdu tak, jak říkáš?“

Jeho bratr přikývl a smutně se zašklebil. „Maminka a tatínek nám říkali, že se s čarodějnicemi zle zachází. Ale o takových hrůzách se nezmiňovali.“

„To ještě neznamená, že se nedějí,“ ujistila ho stařena. „A nakonec přiváží tvé zmučené a krvácející tělo ke kůlu, navrší u něj hranici a zapálí ji! Pak teprve budeš doopravdy křičet, až se tě dotknou plameny!“ A stařena se rozvzlykala a odvrátila se.

Cordelie se podívala na své bratry. Její obličej překypoval citem. „Není divu, že se tatínek a maminka vždycky tak zlobili na lidi, kteří mluvili proti čarodějnicím!“

Magnus přikývl a jeho obličej byl stejně bezvýrazný, jako by byl vytesán z kamene.

Gregory ostýchavě vykročil a poklekl u Fagie. „Proto jsi nás odháněla? Protože ses bála, že bychom na tebe mohli přivést vesničany?“

Fagiina hlava se obrátila a její oči se upřely na chlapce. „Ne, hochu! Ubohý hochu! K tomu jsem měla jiný důvod - ten, který mne nutí skrývat se!“

Gregory se zamračil. „Jaký je to důvod?“

„Ne pro to, co udělali mně,“ vysvětlila Fagie, „ani pro to, co jsem udělala jim. Skrývám se proto, co se jim stalo kvůli mně.“

Gregory nechápavě zavrtěl hlavou.

„Co se jim stalo kvůli tobě?“ zopakoval Magnus. „Od koho?“

„Od Lontara.“ Při zvuku toho jména se zachvěla. „Už v mládí byl odhodlán šířit zlo všemi prostředky. Dvořil se mi: 'Proč by se čaroděj a čarodějnice nemohli vzít? Oč silnější by byla jejich společná kouzla?' říkal mi. Ale já věděla, co je zač: zlo, které měl v sobě,

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

nebylo možné ukrýt. 'Ne,' řekla jsem mu. A zopakovala jsem mu to ještě jednou a pak znova; ale on na to nedbal, pronásledoval mne na práh mé chatrče a tam jsem ho uhodila do tváře dveřmi. Skácel se k zemi, zatímco já dveře přibouchla a opřela se o ně zády. Když zase přišel k sobě, mohl jen zuřit - protože čarodějníci díky bohu nedokážou přinutit zámek, aby se sám odemkl.“ Gregory si vyměnil rychlý pohled se svými dvěma bratry.

„Nezbylo mu tedy nic jiného než běsnit za dveřmi, A přesně to dělal - rozzuřil se tak, že mne proklel. Každý, kdo se se mnou spřátelí, zemře tou nejstrašnější smrtí. Nevěřila jsem mu, ale do čtrnácti dnů byli všichni, které jsem považovala za své přátele, mrtví, a jejich umírání nebylo lehké. Stalo se jim... Ne!“ Křečovitě zavřela oči a potlačila vzpomínku dřív, než se mohla v její mysli plně zformovat. „Nemohu o tom mluvit před dětmi!“

Ale to, co se v její mysli vynořilo, stačilo, aby děti byly rády, že to zase pohřbila - rychlý mentální obraz údů oddělených od těla a částečně stažených z kůže, holé kosti trčící z masa. Dokonce i Geoffrey se otrásl a Cordelie vyjekla dřív, než si stačila přitisknout dlaň na ústa. Gregory vytréštil oči a rychle zabořil hlavu do Cordeliiny sukně. Dívka ho objala hledíc na starou čarodějnici, která se rozvzlykala nahlas. Náhle stařena ztuhla. „Ne! To ne! Děti, prokázaly jste mi zlou službu, když jste znovu vyvolaly na povrch vzpomínky hluboko pohřbené v mé mysli!“

„Je nám to doopravdy moc líto,“ zamumlala Cordelie a vyměnila si pohled se svými bratry. Následovala rychlá výměna myšlenek způsobem, který je naučila matka, a který zabraňoval všem mimo rodinu je zaslechnout.

Nemůže být doopravdy zlá.

Ne, pokud se snaží zakrýt před námi hrůzy svých vzpomínek.

Určitě není.

Nahlas Cordelie řekla: „Tak proto ses nás pokoušela zahnat?“

Fagie přikývla. „A proto jsem se ukryla v lesích. Pochopte, děti, když jsem viděla lidi, kteří byli mými přáteli od dětství, zahubené tak strašným způsobem, rozhodla jsem se, že už nikdy žádné přátele mít nebudu. Hluboko v lesích jsem si vystavěla svou chatrč, ale věřte mi, že to nebylo lehké, vůbec to pro mě nebylo lehké! Byla jsem dívka

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

v prvním rozkvětu ženství, kdy lidé nejvíc potřebují ostatní, a toužila jsem po společnosti mladých mužů! Ale od svého rozhodnutí jsem se neodchýlila: zůstala jsem ve své skrýši - kde jsem často myslela na ukrácení svého života!“

„Chtěla ses zabít?“ vydechla Cordelie.

„Ano.“ Fagie přikývla. „Ale odolala jsem pokušení a žila jsem dál. Tak to šlo padesát let. Mým domovem byl les, mou potravou kořínky, bobule a to málo, co jsem dokázala ulovit nebo nasbírat z lesních plodů. Tu a tam přišel někdo, kdo by se mohl stát mým přítelem, ale já ho zahнала stejně, jako jsem se pokoušela zahnat vás.“

„Nebojte se,“ ujistil ji Magnus, „budeme tvými přáteli, ale jen na hodinu nebo dvě. Co zlého by tak krátké přátelství mohlo způsobit?“

„Když tě rozvážeme,“ zeptala se Cordelie, „nebudeš se pokoušet nám ublížit?“

Fagie polkla zavzlykání a mlčky přikývla.

Gregory se zadíval na uzel. Uzel se pomalu rozvázal.

Fagie se s námahou posadila.

Popínavá rostlina se z ní pomalu odvinula.

„Děkuji ti,“ vydechla. „Ale poslechni hlas rozumu, dítě. Uteč! Střež se mého prokletí!“

„Zdržíme se jen krátce,“ ujistil ji Magnus.

„Nebojte se, teď už víme, před čím se máme mít na pozoru.“ Geoffrey se zašklebil. „Jen ať se nám někdo pokusí ublížit.“

Fagie se přes svůj žal nedokázala ubránit úsměvu. „Čtyři tak statečné děti musí být pro zlo těžkou zkouškou.“ Udiveně zavrtěla hlavou. „Ale nezapomínejte, že jste ještě malí. Jak byste si poradili s dospělým čarodějem?“

Děti si znovu vyměnily pohledy. Nebylo nutné, aby jí vyprávěli o čarodějnicích z Rudého vrchu, ani o čaroději z hor.

Byli dost rozumní, aby si to nechali pro sebe. Dětem by to stejně nikdo neuvěřil - a kdyby se o tom dozvěděli tatínek a maminka, rozzlobili by se.

„Myslím, že bychom se nějak ubránili,“ řekl Magnus opatrně.

„Nejen to,“ zašklebil se Geoffrey jako vlčí mládě. „Vyslídíme toho zlého čaroděje a ať se má před námi raději na pozoru.“

„Jsi příliš pyšný,“ pokárala ho Fagie. Vstala a setřásla si ze záhybů sukně suché listí. „Ach! Mé staré kosti bolí!... Nebuď si příliš jistý sám sebou, chlapče. Nikdy nezapomínej, že jste jen děti.“

„A máme hlad.“ Gregory ji zatahal za sukni. „Nemáte pro nás něco na zub?“

Fagie se na něj podívala a její rysy změkly.

Pak zoufale rozhodila ruce. „Co na tom záleží? Možná máte pravdu - možná obстоjíte tváří v tvář zlu! Ach, dovolte mi, abych se alespoň hodinu nebo dvě těšila z vaší společnosti! Pojd'te děti - podíváme se, co by se tu dalo najít k jídlu.“

Děti zajásaly a následovaly ji porostem k její chýši.

Ale ve stínu houští si dvě malé postavičky vyměnily pohled a zavrtěly hlavami.

„Vlastně je to docela příjemná stará dáma,“ Gregory se zachumlal do přikrývky a zavřel oči.

„Au! Dloubáš mě loktem do žeber!“ zaprotestoval Geoffrey.

„Nechtěl jsem.“ Gregory se odtáhl od bratra.

„Tak mu řekni promiň,“ doporučil mu Magnus z druhé strany.

„Promiň,“ špitl Gregory.

V místnosti zavládlo ticho.

„Geoffrey...“ řekl Magnus výhružně.

„No dobře! To je v pořádku, Gregory,“ zavrčel Geoffrey.

„Zdá se, že ji náš zájem skutečně těšil,“ zamumlala Cordelie z úzké postele na druhé straně místnosti.

„Ano, jakmile splnila svou povinnost tím, že nás varovala a udělala všechno co bylo v jejich silách, aby nás zahnala,“ přisvědčil Gregory.

„Večeře byla taky dobrá,“ vzdychl spokojeně Magnus. „Co to bylo za maso v těch pirožcích?“

„Žádné,“ odpověděla Cordelie s jistotou začínající kuchařky. „Byly to jen ořechy a hlízy, ale tak důmyslně zkombinované, že chutnaly jako drůbež.“

„Je od ní hezké, že nás tu nechala přespat,“ přidal se Geoffrey, „ačkoliv osobně bych raději nocoval pod širým nebem.“

„Tak si jdi,“ odfrkla Cordelie. „Robin a Kelly tě jistě pohlídají.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Kam vlastně šli?“ zeptal se Gregory. „Chci svoje elfy!“

„Určitě jsou někde nablízku,“ ujistil ho Magnus. „Nechtějí, aby je viděli dospělí.“

„Hlavně Kelly,“ přisvědčila Cordelie. „Není divu, uvážíme-li, co se mu stalo, když se s dospělým člověkem setkal posledně.“

„A o co přišel,“ dodal Magnus. „Ehm, Gregory?... Gregory?“

Ale jeho mladší bratr už pravidelně oddechoval.

„Spí,“ zašeptala Cordelie. „Byl to dlouhý den a on je ještě malý.“

„A postel tak měkká,“ přikývl Geoffrey. „Skoro bych...“ Hlasitě zívá.

Magnus se tiše usmál. Mlčela i Cordelie.

Geoffrey dožíval a pak se spokojeně zavrtil do polštáře. O několik okamžiků později už spokojeně oddechoval.

„Dobrou noc, sestro,“ zašeptal Magnus.

„Dobrou noc,“ odpověděla.

Místnost ztichla.

* * *

Magnuse probudila ostrá bolest v nose. Nemohl dýchat! Otevřel ústa aby zaječel, ale někdo mu do nich okamžitě vrazil něco drsného - vlněnou látku! Vyskočil z postele, nebo se o to alespoň pokusil, ale jeho ruce i nohy něco drželo. Provaz! Byl svázaný a připoutaný k posteli!

V měsíčním světle se nad ním skláněla Fagiina tvář, ústa zkřivená v radostném úsměvu. Čarodějnice pokývala hlavou a zahihňala se - ale s jejíma očima nebylo něco v pořádku. Byly rozostřené, jako by se dívaly na Magnuse, ale neviděly ho.

„Je ti zima?“ zaskřehotala. „Neboj se, už brzy ti bude pěkně teploučko.“ S tím se otočila ke dveřím a stále se hihňajíc odešla z místnosti.

Ztuhlý strachem, Magnus sáhl svou myslí po vědomí svých bratrů a sestry. V pokoji byla takřka dokonalá tma. Mysli svých sourozenců zachytil jen rozmazaně a nejasně, takže nebyl schopen říct, na co myslí - jen to, že tam jsou. S vypětím všech sil pozvedl hlavu. Ve slabém měsíčním světle je nakonec přece jen zahlédl - svázané a s roubíky v ústech, stejně jako byl on.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Klesl zpátky na postel. Ucítíl, jak mu na čele vyráží studený pot a pokusil se uklidnit. Vlastně se neměl čeho bát. Co na tom, že ho svázala? Postačilo jen pomyslet na uzly a rozvázat je.

Ale provaz se nehýbal.

Magnus zavřel oči a soustředil se vši svou mentální energií na uzel. Ucítíl sotva znatelné zaškubání, ale to bylo vše. Nechal toho a klesl zpátky na postel. Po tváři mu stekla kapička potu. Jaké hrozné zaklínadlo to na ně Fagie použila? Stejně jako na jeho sestru a bratry, bezpochyby.

Pak si vzpomněl na večeři - na zeleninový guláš, který chutnal tak báječně, třebaže podle Cordeliina ujištění neobsahoval žádné maso. Ale co vlastně obsahoval? Jaké byliny objevila Fagie při svém padesátiletém pobytu v lesích, že dokázaly ochromit čarodějníkovy smysly a okrást ho o jeho sílu?

Fagie si prozpěvovala nějakou zvláštní, nepravidelnou melodii, vracející se stále k jedné notě. Hrnce a pánve zarachotily a pak zaslechl zaskřípění nenamazaného pantu. Vzpomněl si na ten zvuk od večeře - byly to dvířka trouby. Zaslechl zvuk, který vydalo škrtnutí křemene o ocílku a Fagiino zahihňání. „Jistě, horko. Uděláme pěkně teploučko pro ubohé prokřehlé děti. A omáčku. Mladí vždycky ohruňují nos nad masem, pokud k němu není dobrá omáčka.“ A znovu si začala pobrukovat tu melodii, do níž se mísil zvuk tekoucí kapaliny a nárazy dřevěné měchačky o stěny hrnce.

Její sarkasmus způsobil, že Magnusovi přeběhl mráz po zádech: kontrast mezi stařeninými slovy a tónem řeči a tím, co se chystala udělat. Náhle pochopil kletbu zlého čaroděje naprosto jasně - už věděl, jakou strašnou smrtí Fagiiní přátelé zemřeli!

Cordelie. Gregory. Nemohl dovolit, aby byli zabiti a upečeni v troubě pro nenasytlost té staré čarodějnice!

Nebo pro pomstu starého čaroděje. To byly Gregoryho myšlenky, tak slabé, že je Magnus sotva slyšel - ale najednou si uvědomil, že jeho mladší bratr má pravdu. *Ona neví, co dělá,* pomyslel si tak intenzivně, jak dokázal.

Ano, samozřejmě, odpověděla Cordelie. *Ten skelný pohled v jejích očích - její duše spí!*

Jen její tělo bdí, přisvědčil Gregory.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

To ale úplně stačí na to, aby nás nasekala do guláše. To byl Geoffrey - siláctvím maskoval svůj strach. *Co budeme dělat?*

Světlo z kuchyně zaclonil stín a ve dveřích se objevila Fagie. „Ach, ten můj ubohý drobeček!“ zaskřehotala. „Choulí se v té posteli, jako by mu byla zima! Musím ho zahřát jako prvního.“ A vyrazila ke Gregorymu.

Čirý děs prorazil omamný závoj a Gregory zavyl skrze roubík, jak jeho mysl zoufale vykřikla: *Magnusi! Cordelie! Geoffrey! Pomozte mi!*

Hrůza a vztek probudily i chlapcovu sestru a bratry a jejich myslí vyrazily proti staré čarodějnici - ale droga ochromila jejich síly: Fagie jen zavrávala, když chlapce zvedala v náručí. „Ach, mdloby!“ Zůstala stát bez hnutí, oči křečovitě zavřené. Pak se usmála. „Už je to pryč. A teď, chlapče - pustíme se do přípravy večeře.“ A vykročila ke kuchyni.

Magnus proti ní znovu soustředil svou mysl, ale tentokrát čarodějnice klopýtla o něco mnohem konkrétnějšího - a ve stejném okamžiku proletělo něco malého a rychlého vzduchem a udeřilo ji do zad. Fagie zaječela a zapotácela se...

A Gregory jí vyletěl z náručí, rovnou do otevřené trouby.

Jeho mysl zaječela strachem.

Jeho bratři a sestra proti němu vystřelili své myšlenky, snažíce se ho zachytit.

Zpomalil, pak se zastavil sotva palec od otevřených dveří trouby.

Magnus si oddechl a pak si pomyslel: *Ted' pomalu dolů.*

Malý chlapec se jemně snesl na podlahu.

Ve dveřích ložnice se Fagie marně pokoušela vstát. Nad její hlavou se vztyčil stín, který se rozmáchl maličkým kladivem. Kladivo dopadlo s dutým KLUNK! a Fagie se s unaveným vydechnutím znovu skácela k zemi.

Maličký stín se zachechtal a pak se podíval na Magnuse. Byl to Kelly - a v příštím okamžiku už stál u chlapcovy postele a vytahoval mu roubík z úst. „Tak, chlapče, už jsi v bezpečí - ale bylo to jen o fous.“

„To tedy ano,“ přisvědčil Magnus. „Můj nejhlubší dík, Kelly.“ Obrátil se k většímu stínu. „I tobě, Robine. Děkuji ti za naši záchranu!“

„Není zač,“ opáčil elf, ale ve tváři měl přísný výraz. „Co bych asi řekl vašim rodičům, kdybych vás domů donesl ve formě rostbifu?“ Hbitě přiskočil k Geoffreyovi a Cordelii a zbavil je roubíků. „Jakpak by to s vámi asi dopadlo, kdyby nad vámi nebděl váš věrný elf?“

„Byli bychom mrtví,“ vydechla Cordelie s očima vytřeštěnýma.

„Přesně tak, byli byste mrtví.“ Puk přikývl. „To není žádná dětská hra, po které se můžete zvednout a odejít. Takže když vám příště bude elf radit, abyste se vyhýbali nebezpečí, co uděláte?“ A zadíval se na Geoffreye.

„Poslechneme tě.“ Chlapec před elfovým pohledem neuhnul. „Ted' už to budu vědět sám - existují nebezpečí, která jsou na děti příliš velká - i když se jedná o nás čtyři!“

„Budeme tě poslouchat, Robine,“ přikyvoval Magnus. „Už nikdy se nebudeme vysmívat tvým předtuchám.“

Puk si je přísně prohlížel, ale dlouho to nevydržel. Káravý pohled na jeho tváři brzy vystřídal úsměv.

Děti to uviděly a ulehčeně si oddechly. „Ech, Puku!“ zvolal Magnus, „báli jsme se, že se na nás *doopravdy* rozzlobíš!“

„Na což bych měl plné právo.“ Puk se obrátil a přešel ke Cordelii. „Co to bylo za svinstvo, kterým ochromila vaše mysli, dítě? Působí ještě?“

„Hned to vyzkouším.“ Zadívala se na provaz, který poutal její zápěstí. Jeho konec se zachvěl, pak se začal plazit zpátky k uzlu - ale pomalu, příliš pomalu! „Už se zotavujeme.“

„Ne dost rychle.“ Puk se chopil provazu a rozvázal uzel sám. „Rozvaž je, Hastroši!“

„Byl bych ti vděčný, kdybys nezapomínal na slušné vychování, pane Morousi,“ odpověděl lupruchán. „Tedy pokud se ti vůbec kdy nějakého dostalo,“ ale sklonil se nad Geoffreyem a svými dlouhými prsty ho zručně zbavil pout.

Sotva měl Magnus ruce volné, vytáhl dýku a přet'al provazy, které mu poutaly nohy. Vyskočil, aby pomohl svým mladším sourozencům

- a zavrával. Kdyby se včas nezachytil otevřených dveří, zase by se skácel na zem. Bolest v kotnících ho přinutila vykřiknout.

„Ano, ano, krvi chvíli trvá, než začne zase normálně proudit,“ řekl Puk. „Trpělivost, chlapče, brzy se to spraví.“

„Na trpělivost není čas.“ Magnus se belhavě vydal ke Gregorymu. „Může se každou chvíli probudit.“

„Žádný strach,“ ujistil ho Kelly. „Kladívko mám připravené.“

Ale Magnus už rozvázal Gregoryho a malý chlapec se vrhl svému staršímu bratrovi kolem krku. „Ale no tak, bráško,“ konejšil ho Magnus. „Bylo to strašné, ale už je to pryč.“

„Kladívko nekladívko, stejně bychom měli raději zmizet,“ řekl Puk. „Co mě se týče, dávám přednost čistému vzduchu - a tady to páchne zlem. Pojďme děti.“

Vykročil ke dveřím a Cordelie s Geoffreyem ho ochotně následovali. Ale Magnus poslal Gregoryho napřed a pak se sklonil nad Fagií.

Pukovi to neušlo. „Nic takového, přítelíčku! Jdeme odsud!“

„Je jen omráčená,“ odpověděl Magnus. „Myslím, že se jí potřebujeme zbavit na delší čas.“

Cordelie poplašeně vzhlédla. „Co s ní chceš udělat, bratře?“

Ale Magnus už se soustředil na čarodějnici.

„Co to dělá?“ otázal se Geoffrey.

Gregory se dotkl jeho ramene. „Klid. Podsouvá do její mysli spánek.“

Geoffrey se závistivě zamračil. Magnus už dokázal promítat své představy do mozků jiných celý rok, ale on to stále neuměl. Ale teď nebyl na žárlivost čas.

Oči čarodějnice se náhle překvapeně otevřely. Pak několikrát zamrkaly. Stařena si uvědomila, co se stalo, a ztuhla - ale Gregory a Geoffrey přidali svou sílu k Magnusově a Fagiiny oči se znovu zavřely. Její tělo se uvolnilo a její kostnatá hrud' se začala pravidelně zvedat v rytmu spánku.

„Dobrá práce, bráško,“ zamumlala Cordelie.

„Tiše,“ napomenul ji Magnus. „Spí, ale ještě ne tak tvrdě.“

„Tak už pojďme,“ pobídl je Puk. „Nejlepší, co můžeme udělat, je odejít a nechat ji, aby se z toho vyspala.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Tak tedy pojďme.“ Magnus vykročil ke dveřím. „Je pravda, že komplikacím bychom se raději měli vyhnout.“ Najednou se rozhlédl a pak se obrátil zpátky k ložnici. „Gregory!“

Nejmladší chlapec seděl ve vzduchu nad starou Fagií a skláněl se k její spící tváři. „Velký bratře... v její mysli je něco divného...“

Puk a Cordelie se ohlédlí přes rameno a oba bratři ztuhli. „Divného?“ vydechl Magnus. „Jak to myslíš?“

„Já vím, co myslí!“ Cordelie byla skokem zpátky u staré čarodějnice. „Má v mysli ukryté nějaké nutkání!“

„Cordelie!“ zvolal Magnus poplašeně.

Fagie sebou ve spánku trhla a něco si zamumlala.

Magnus instinktivně ztišil hlas. „Opatrně!“ zavolal šeptem. „Měj košť raději připravené!“

„Hloupost!“ zasyčela Cordelie. „Žádné nebezpečí mi nehrozí – a kdyby ano, vím, že bys mě odtud dostal. Teď mě chvíli nechte - podívám se do její mysli.“ A poklekla vedle spící ženy, soustředěně hledíc na její obličej.

„Tentokrát poslechnete svého elfa!“ prohlásil Puk rezolutně. „Pryč, děti! Hrozí vám nebezpečí, nebezpečí, které se skrývá hluboko v lidských myslích!“

„Pochybuji, že je zvlášť hluboko,“ zamumlala Cordelie. „Vzpomínáš si, Puku, na toho čaroděje ze severu, jenž zotročoval mysli všech vojáků, kteří proti němu vytáhli? Maminka mne naučila, jak takové kouzlo zlomit.“

„No... pak možná...“ Puk se zamračil a zmlkl.

Cordelie se zahleděla na spící čarodějnici. Její bratři se shlukli kolem a mlčky ji pozorovali. Po chvíli se dívka otrásla.

„To je hrozné! Ten zlý čaroděj musel mít mysl jako žumpu!“

„Co jí udělal?“ zeptal se Magnus tiše.

„Svázal v jejím mozku touhu po přátelství s touhou jíst - a to spojení vydrželo až dodnes. Ti, které milovala - její matka a otec - jí odepírali sladkosti, tak jak to musí dělat všichni rodiče, aby jejich děti neonemocnely - a ona se na ně proto zlobila, jako se zlobí všechny děti. Jelikož je milovala, její vztek se obrátil proti jejím přátelům, a ona je jedla, aby se pomstila svým rodičům.“

„Věděla to?“ zvolal Geoffrey pobouřeně.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Tiše!“ okřikla ho Cordelie a Fagie sebou ve spánku trhla.

Magnus zacpal bratrovi ústa dlaní.

„Nevěděla nic,“ zašeptala Cordelie, „přesně tak, jak jsme si mysleli. Zaklel její mysl kouzlem, které táta nazývá 'hypnóza'. Když se probudí z tranzu, nic si nepamatuje - ale jakmile usne, kouzlo se znovu vrátí, pokud má nablízku přítele. Dnes v noci byla něco jako náměsíčná.“

„Dokážeš to zakletí zlomit?“ zeptal se Magnus.

„Ano. Je hlubší než kouzla, která používal Alfar, ale ne tak hluboké, abych se nedostala k jeho kořenům. Půjč mi svou sílu, bráško.“ Vzala Gregoryho za ruku a zadívala se na Fagii. Gregory se zamračil a soustředil se.

Geoffrey a Magnus je tiše pozorovali. Pukovi se ve tváři zračily obavy a bylo vidět, že je připraven kdykoliv skočit a zasáhnout.

Fagie sebou ve spánku zacukala a zamumlala nějaká slova, kterým chlapci nerozuměli. Její tělo ztuhlo a pak se zase uvolnilo. Zhluboka vydechla.

Stejně tak i Cordelie. „Byla to těžká práce,“ zasípala.

„A nebezpečná!“ pokáral ji Puk.

Cordelie zavrtěla hlavou. „Jedině v tom, že mě vyčerpá - ale síla, kterou mi propůjčil Gregory, docela postačovala. Teď je všechno v pořádku - už nikdy nebude chtít nikoho upéct. Probudí se odpočatá a šťastnější, než byla kdy dřív.“ Náhle se výraz její tváře změnil. „Ach! Kdo může být tak zlý, že sešle na jiného tak hroznou kletbu, jakou Lontar použil na ni?“

„Žije ještě?“ Geoffreyův obličej ztvrdl.

Cordelie pokrčila rameny, ale Kelly řekl: „Asi ano. Zprávy o jeho zlovolných činech se tu a tam šíří mezi Maličkým lidem. Ale nikdo neví, kde vlastně bydlí.“

„Alespoň jsme varováni.“ Magnus se otočil k Pukovi. „Pokud se dostaneme do jeho blízkosti, Robine, budeme ve střehu. Zdá se, že s tímhle čarodějem nejsou žerty.“

„Bude to otázka života a smrti.“ Geoffreyovi se v očích zablesklo. „Pokud se s ním setkáme, bratři, nedáme mu šanci. Rozdrtíme ho dřív, než se o nás vůbec dozví.“

„Nic takového neuděláte!“ Puk si založil ruce v bok a zamračil se na chlapce. „Ujišťuji tě, že se s ním vůbec nesetkáte! Protože teď vyrazíte na cestu domů a to hezky rychle! Všichni ven! Pochodem vchod! Směr domov!“

Geoffrey chtěl něco namítnout, ale Magnus mu položil ruku na rameno. „Opatrně... plovací blány...“

Geoffrey se zarazil a zbledl. Pak si povzdechl. „Máš pravdu, Puku. Ať už říkáš *cokoliv*.“

„Domů,“ zacvrlikal Gregory.

Kapitola 5

Pospíchali po cestě, rozrušení a otřesení. Gregory se z přestálé hrůzy stále nedokázal vzpamatovat. „Jak někdo může být tak zlý, Puku? Dost na tom, že vztáhl ruku na ženu: měla alespoň nějakou naději, že se mu ubrání - ale uvrhnout na ni takové strašné zakletí!“

„Je to špatné, já vím,“ přisvědčil elf. „Jenže lidé dělají ještě horší věci, chlapče.“

„Ale takhle jí zničit celý život!“ zvolala Cordelie.

Puk pokrčil rameny. „Co mu na tom záleželo? Měl uspokojení ze své pomsty - jakou váhu pro něj mělo její štěstí?“

„Je to ten nejmizernější anglán, o kterém jsem kdy slyšel“ zamumlal Kelly zachmuřeně. „Musíme ho najít a skoncovat s ním!“

Gregory se zachvěl.

„To nemusí být pravda,“ řekl Fess rychle. „Zlo, které bylo spácháno, nemusí být nutně napraveno dalším zlem, jež představuje vražda.“

„Možná ne - ale docela jistě mu to zabráni uškodit jiným!“

„A co jiného by se dalo udělat?“ odfrkl si Geoffrey. „Copak je možné čaroděje uvěznit?“

Magnus se na svého mladšího bratra zamračil. „Pročpak ne?“

„Protože zmizí z jakékoliv cely, kterou pro něj vybereš!“

Gregoryho pohled se rozostřil. „Možná existuje způsob...“

Geoffrey se na něj pátravě zadíval. „Chceš vymyslet vězení, které by udrželo mága? Pozor, bratře - aby se ti jednou nestalo, že v něm skončíš!“

„Pokud by k tomu došlo, určitě by našel způsob, jak se dostat ven,“ ujistil ho Magnus, „i kdyby to nikdo jiný nedokázal. Myslím, že zlého čaroděje dokážeme chytit i uvěznit.“

„A jak bys ho chtěl chytit?“ zeptala se Cordelie.

„Přece takhle!“ zvolal Magnus a plácl Geoffreye do zad. „Máš babu!“

Geoffrey se otočil a vrhl se na něj, ale Magnus s třesknutím zmizel - s dvojítm třesknutím, neboť Geoffrey zmizel skoro zároveň
Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

s ním. Z houští vzdáleného asi sto stop se ozval jeho hlas: „Máš ji!“ následovaný zvukem malé exploze, pak další z dubu o dalších několik yardů dál - jeho koruna se pod náhlou váhou prohnula. Ale vzápětí se ozvalo další třesnutí, koruna se divoce rozhoupala a Magnusův hlas zvolal: „Máš babu!“ Geoffrey zavyl vzteky, ale Magnus odpověděl smíchem, který přerušila další miniaturní exploze následovaná bezprostředně ještě jednou, označující Geoffreyovo zmizení.

Kelly vzrušením vyskočil do vzduchu. „Co je to zatraceně za hru?“

„Hra mladých čarodějníků,“ odpověděl Puk. „Copak neznáš hru dětí smrtelníků 'na babu'?“

„Při které jeden utíká a druhý se ho pokouší dosáhnout a dotknout rukou. Ano.“

„Tohle je v podstatě totéž, až na to, že ten, který honí, musí číst myšlenky honěného, takže když zmizí, musí ho tam následovat. Honička tak pokračuje každou chvíli někde jinde.“

„A ten, který 'babu' nemá, se musí pokoušet ukrýt své myšlenky, aby ho ten druhý nemohl pronásledovat,“ dodala Cordelie, která je pozorovala z koruny stromu.

Kelly se zamračil. „A co když ten, který má 'babu' nedokáže přečíst, kde ostatní jsou? Nebo to přečte špatně?“

„Pak musí začít hledat s myslí otevřenou všem náznakům jiných myšlenek.“

Náhle se před nimi s třesnutím objevil Magnus. Oči mu plály veselím a radostí. „Schovej mě!“ zvolal a přikrčil se za Gregoryho.

„Hlupáku! Copak se za něj můžeš schovat?“ zavolala Cordelie, ale Gregory přimhouřil oči, soustředil se a myslel na jablka a pomeranče, na velkou mísu ovoce omamné chuti.

Zadunělo to a objevil se Geoffrey, který křičel: „Máš babu!“ a současně uštědřil Magnusovi herdu do zad. „Ztratil jsem ho,“ řekl Gregorymu, „a když jsem pátral po jeho přítomnosti ve vašich myslích, našel jsem v té tvé jen představu chutného ovoce. Takže mě napadlo: 'To určitě není jen tak, že Gregory najednou myslí na jídlo!' Okamžitě mi bylo jasné, že přede mnou něco skrýváš - a že mám Magnuse hledat někde ve tvé blízkosti!“

„Příliš žvaníš!“ Magnus ho plácl po rameni a zmizel s výkřikem: „Máš ba -“

„Nemohu sloužit,“ odpověděl Geoffrey. „Musel bys zůstat dost dlouho na to, abys to dopověděl!“ Ale mluvil už k prázdnému vzduchu. Odfrkl si a obrátil se ke Gregorymu. „Ty vlastně hraješ taky. Máš babu!“

S třesknutím zmizel a Gregory vesele zavýskl a zmizel za ním.

Cordelie si dupla nožkou. „Ach! To je od nich ošklivé! Dobře vědí, že jim táta tuhle hru zakázal, protože se bál, aby se oba neobjevili najednou na jednom místě a nezabilo je to!“

„Ano,“ přisvědčil Puk, „tvoje máma jim jasně vysvětlila, že nějaký instinkt v čarodějnickově mysli neustále dbá na to, aby se neobjevili uprostřed stromu nebo skály - a že je to třeba dělat i při hře na babu.“

„A táta vždycky říkal, že takový instinkt je třeba pěstovat, a malí čarodějníci, kteří si ho nevytvoří, umírají mladí!“

„Tví bratři si ho pěstují víc než dostatečně,“ řekl Puk. „Takže se dá očekávat, že jejich mysli tu bezpečnostní pojistku mají.“ Soukromě si pomyslel, že Magnus našel skvělý způsob, jak dát svým bratrům a sestře zapomenout na otřesný noční zážitek - ani na okamžik nepochyboval, že právě to měl v úmyslu.

„Na tom nezáleží! Nemají tu hru hrát, když já nemůžu!“ Cordelie se žárlivě zadívala na sérii malých explozí, připomínajících ohňostroj. „Ach! To je od nich ošklivé, hrát si beze mě!“

„A co tě drží?“ zeptal se Kelly. „Jdi! Za nimi! Šavle hoře! Hurá na ně!“

„Nemůžu,“ odpověděla Cordelie s povzdechem.

Kelly se zamračil. „Pročpak ne? Copak nedokážeš číst myšlenky stejně dobře, jako oni?“

„Ale ano,“ odpověděla Cordelie, „možná i lépe - ale nedokážu se teleportovat.“

„Žádná čarodějnice to nedokáže.“ Puk se zamračil na Kellyho. „Je to umění vyhrazené toliko čarodějníkům. To neznáš ani základní fakta?“

„Ne,“ opáčil Kelly. „A neznám je ani teď, protože jsem to slyšel toliko od Angličana. Je to pravda, děvče?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Cordelie zachmuřeně přikývla.

„A jak to víš?“

„Řekl mi to táta a maminka to potvrdila. Říkali to i ostatní čarodějnice a čarodějníci, se kterými jsem se setkala.“

„No dobře,“ povzdechl si Kelly, „když to říkají všichni, pak to musí být pravda.“

Puk se na něj zamračil. „Opatrně s tou ironií!“ Ale Cordelie si jich nevšimla, byla příliš zaměstnána sledováním hry. Zdálo se, jako by se celá mýтина rozléhala tlumenými explozemi a výkřiky jako: „Máš babu!“ „Ne, nemám, ty ji máš!“ „Máš ji!“

Vzduch třeskl a před nimi stál Magnus, rozhlížeje se divoce na všechny strany. „On tu není? Nevrátil se k tobě, sestro?“

„Ne, nevrátil. A kdo?“

Vedle Magnuse se objevil Geoffrey, plácl ho po rameni a zvolal: „Máš ji!“

„Hej, nech toho!“ odsekl Velký bratr, než Geoffrey stačil zmizet. „Ztratil jsem Gregoryho!“

Geoffrey pokrčil rameny. „O to přece v téhle hře jde. Buď rád, že to umí tak dobře.“

„Nejsem.“ V Magnusovi se ozval pocit zodpovědnosti. „Mohlo se mu něco stát. Pokus se ho najít, bráško. Kdybych zachytil jen jedinou jeho spokojenou myšlenku, dělal bych, že se nic nestalo a pokračoval bych ve hře - ale musím vědět, že je v pořádku!“

„Ach, Magnusi!“ zvolala Cordelie rozčileně. „Gregory už není žádné mimino! Gregory ví, co je nebezpečí!“

„No právě,“ přidal se k ní Geoffrey. „Zbytečně si děláš starosti.“

Jenže v tomto případě byly Magnusovy obavy naprosto oprávněné.

Gregory se objevil uprostřed vzdálené mýtiny a zjistil, že se dívá na půl tuctu mužů ve špinavých, otrhaných mundúrech, rezavých přilbicích a s třídenými strništi na tvářích. Chvíli na sebe překvapeně hleděli navzájem.

Pak Gregoryho zachvátila panika - ale než se mohl odmyslet k Magnusovi, dva z mužů po něm skočili a popadli ho za ruce, takže se nemohl ani hnout.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Hej!“ zvolal jeden z nich. „Co k sakru má znamenat *tohle*?“

„Jo tohle? To je kluk, Bertrame - nic než kluk. Copak to nevidíš sám?“

„Hm. Jasně, že toho kluka vidím, Hughu - ale kde se tady vzal?“

„Dobrá otázka.“ Hugh se zamračil na Gregoryho. „Jak ses sem dostal a odkud se vzala ta rána. Kdo jsi, chlapče?“

Koneckonců, Gregory byl hoch ani ne šestiletý - navíc vychovaný k pravdomluvnosti. „Hrál jsem si.“

„Hrál?“ Muži si ho podezíravě změřili. „Co to bylo za hru?“

„Na honěnou.“

„Na honěnou?“ Podezření ještě vzrostlo.

„Ano, jeden se přenáší z místa na místo a druhý musí číst jeho myšlenky, aby věděl, kam se chce přenést.“

„Jeho myšlenky?“ Podezření vystřídal strach a sevření na Gregoryho ramenou zesílilo. Chlapec bolestí zamrkal, ale muži si toho nevšíмали.

„Je to čarodějnické dítě!“

„Ano - ale které dítě?“ Hugh Gregoryho probodl očima. „Jak se jmenuješ?“

„Gr-Gregory. G-Gallowglass.“

Bertam, Hugh a ostatní si vyměnili pohledy. „Je to jeden z těch, pro které nás poslali.“

Gregoryho se dotkly ledové prsty strachu. Co má dělat?

Pak si uvědomil něco zvláštního a strach pomalu ustoupil zvědavosti. Zamračil se. „Vaše šaty jsou rozedrané. Jak vás někdo mohl poslat?“

Šest pohledů se na něj upřelo najednou. „Cože?“

„Šaty,“ zopakoval Gregory. „Nenosíte uniformy. To, co na sobě máte, je sbírka nejrůznějších hadrů. Nejste ve službách žádného pána, takže vás žádný pán nemohl poslat.“

Muži si znovu vyměnili pohledy. „Je to jak jsem říkal,“ zavrčel jeden. „Je to čarodějnický spratek.“

„Ano! Zabijme ho, ať už to máme z krku!“

„Zabít?“ vydechl Gregory a jeho mysl zakřičela: *Magnusi! Cordelie! Geoffrey! Pomozte mi!* „Proč? Proč mě chcete zabít? Nic jsem vám přece neudělal!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Tím bych si nebyl tak jist, když jsi čarodějnický spratek,“ odfrkl si Bertram. „Jestliže máš takovou moc, jakou jsi předvedl, jak bys mi mohl *neublížit*?“

Gregory vyjeveně zíral neschopný nad tou absurditou slova – a vtom uslyšel v mysli Magnusův hlas: *Odvahu, bratříčku.*

Ach, Gregory...!

Prosím tě, Cordelie! Gregory, neodvažujeme se ti přijít na pomoc, aby ti něco neudělali.

Pokud ti budou chtít ublížit, musíš upláchnout! dodal Geoffrey. *Když s sebou vezmeš i ty dva ničemy, nevadí! My už se o ně postaráme!*

Nebude-li zbylí, přisvědčil Magnus. Ale raději se pokusíme najít nějaký způsob, jak se dostat k tobě; to by bylo jistější. Zaměstnej je nějak a my se pokusíme připlížit.

Gregory ztěžka polkl. Bratrova slova mu dodala odvahy, ale jeho strach docela nezahнала. „To proto mě chcete zabít?“

„Ne,“ zavrčel Hugh. „Hlavním důvodem jsou peníze, hochu - čisté stříbro. Život není peříčko, a proto jsme utekli do lesů. Musíme brát jídlo nebo peníze, kde se naskytnou.“

To jsou vojáci, kteří dezertovali od svého pána! Geoffreyovy myšlenky zněly pobouřeně a rozzlobeně. *Pozor, chlapče! Ať už opustili svoje místa z jakéhokoliv důvodu, dopustili se odporného zločinu!*

Tím mu tak pomůžeš, pomyslel si Magnus. *Gregory, bráško! Oni si chtějí popovídat! Vyptávej se jich, obviňuj je! Ale postarej se, aby pořád mluvili!*

Postarej se, aby mluvili! Jak? Gregory sebral všechnu svou odvalu a zkusil to. „Cože - chcete mě zabít kvůli stříbru? Vždyť žádné nemám!“

„Skutečně,“ zavrčel jiný voják a rychle Gregoryho prohledal. „Je to tak jak říká - nemá měšec.“

„Samozřejmě, že nemá, Clodogu!“ řekl Hugh znechuceně. „Koneckonců, je to pouhý kluk.“

„Jde o odměnu,“ vysvětlil Bertram. „Najali nás, abychom tě zabili - stejně jako tvou sestru a bratry.“

Gregory cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. „Ale - jak víte, koho máte zabít?“

„Samozřejmě děti Velkého čaroděje!“ odpověděl Hugh. „Copak bychom se mohli splést? Celá Gramarye tě zná - tři kluci - čarodějníci a jedna malá čarodějnice!“

Gregory násilím potlačil prudký nával zlosti. „Kdo - kdo vás najal? Kdo nás tak nenávidí?“

„Řekl bych, že některý z nepřátel tvého otce,“ odfrkl si Bertram.

Hugh pokrčil rameny. „Kdo může říct, kdo to byl? Víme jen, že k nám přišli tři hubení muži s planoucímá očima, dali nám stříbro a slíbili nám ho víc, když tě zabijeme.“ Smutně potřásl hlavou. „Je to škoda - připadáš mi jako docela správný kluk.“

„Kdyby nebyl čarodějník,“ zavrčel Clodog.

„Tak či tak, stříbro potřebujeme,“ řekl Bertram a vytáhl dýku.

„Ne, zadrž!“ Gregory vyděšeně vytřeštil oči na obnaženou ocel. „Jestli ti zaplatili, abys nás zabil, můj táta ti zaplatí víc, když nás ušetříš!“

Dýka se ve vzduchu zastavila. „Víc?“

„Zlato!“ zvolal Gregory v zoufalství.

„Ale kdo nám ho vyplatí?“ zakabonil se Hugh. „Tvůj táta zmizel! Ti hubeňouři to říkali - a říkali taky, kde si od nich můžeme odměnu vyzvednout!“

„Král!“ vydechl Gregory. „Král Tuan nás vykoupí!“

Muži si znovu vyměnili pohledy. „Pravděpodobně ano,“ řekl Bertram pomalu. „Každý ví, jak si chrání své čarodějníky.“

„Mně se to nelíbí.“ Jiný bandita se rozhlédl, jako by si myslel, že královi muži každou chvíli vyrazí z porostu.

„Ech, nepřišel by sem osobně,“ zavrčel Hugh. „Myslíš si, že by se s tím obtěžoval? Ne, pravděpodobně pošle nějakého rytíře.“

„Se zbrojnoši!“

„Nařídíme mu, aby přišel sám.“

Gregory si ulehčeně oddechl a uvolnil se. Pak si všiml záblesku v Hughově očích a znovu zpozorněl.

„Proč bychom měli žádat zlato za jednoho, když můžeme mít zlato za čtyři?“ řekl Hugh medovým hlasem.

Gregory se na něj podíval a najednou se cítil jako vrabčák lapený hadem.

Špička dýky se přitiskla na Gregoryho hrdlo. Chlapec zděšeně vyjekl.

„Zavolej své bratry,“ vydechl Hugh.

Gregory vytrěstil oči. *Magnusi! On chce, abys sem přišel! Nedělej to - je to nebezpečné!*

Možná, pomyslel si Magnus pomalu, ale ne pro nás!

Dýka se pohnula a pronikla kůží. „Máš na krku krev,“ zavrčel Hugh. „Zavolej je!“

Ozvalo se třesknutí. Muži polekaně uskočili. Geoffrey stál vedle svého bratra a ve tváři měl opovržlivý úšklebek. „Jsem tady. Co ode mě chcete?“

Hugh zaváhal a pak pomalu vykročil vpřed. „Co! Víc vás není?“

Geoffrey přimhouřil oči. „Ano, sourozenců Gallowglassových je víc. Jsi opravdu takový hlupák, že nás tady chceš všechny?“

Několik rukou ho sevřelo a Hugh zavrčel: „To ty jsi hlupák. Zavolej svého bratra!“

„Nespěchej tak,“ usklíbl se Geoffrey. „Nejsem si jist, jestli máš na to dost odvahy, když jsi tak zbabělý, že jsi uprchl ze služby svému pánovi!“

Hugh ho udeřil hřbetem ruky. „Dávej si pozor na jazyk! A teď zavolej svého bratra!“

„Následky si přičti sám sobě,“ odpověděl Geoffrey a pomyslel si: *Tak pojď, bráško! Jehňata jsou připravena na porážku!*

Magnus se zjevil s hromovým zaburácením. Pozdravil Hugha vážnou úklonou. „Moji bratři říkali, že bys se mnou chtěl mluvit.“

Vojáci jen zírali.

Magnus chápavě přikývl. „Ano, lidi to obvykle trochu znervózňuje. Náš táta říká, že si na to stálé objevování a mizení nikdy nezvykne.“

Bertram zaklel a přitiskl ostří své dýky na Magnusovo hrdlo.

„Zadrž!“ vyštěkl Hugh. „Ještě jeden nám chybí!“

„Co - moje sestra? Vy byste byli schopni zabít i děvče?“

„Nepokoušej se mě poučovat.“ Hughovy oči se zúžily. „Co musím udělat pro živobytí, to udělám.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Jistě bys mohl žít i bez zabíjení dětí.“

Hugh se obrátil a odplivl si. „Skrývat se v houštích? Spát v kapradích? Jíst kořínky a bobule, a při troše štěstí maso jezevců? Tomu já život neříkám! Proto potřebuji zlato!“

„Které chceš získat za cenu mé krve?“

„Ano, a nezaváhám ani na chvíli!“ zařval Hugh. „Teď zavolej svou sestru!“

Magnus si povzdechl a zavřel oči.

Ušetři si námahu. Cordeliiny myšlenky překypovaly vztekem. Už tam letím.

A Robin?

On a Kelly už jsou na místě. Fess je nedaleko, kdybychom ho potřebovali, ale svého báječného jednorožce jsem nechala v bezpečí.

„Přichází,“ řekl Magnus, „ale bude to chvíli trvat, dívky nedokážou mizet a zase se objevovat jako my.“

„Pak to skončujeme s vámi,“ zavrčel Hugh a pokynul Bertramovi. Jeho komplic se ušklíbl a rozmáchl se dýkou k bodnutí.

Gregory vyjel a škul bláznivě, jeho bratři vykřikli, jak se jeho tělo prohnulo a strhlo muže, který ho držel, k zemi. Čepel dýky se zabodla do hlíny.

Pak se ozvalo uší rvoucí zaječení a z oblohy se snesla živá střela, která zasáhla Bertrama a srazila ho na záda. „Ty hnusné zvíře!“ vykřikla ani ne desetiletá čarodějnice. „Ty bys byl schopný zabít dítě?“

Ostatní ničemové zařvali a skočili po ní - a klopýtli o něco neviditelného, o něco, co vymrštilo jejich nohy do vzduchu, takže dopadli tvrdě na zem. Obličejové jim zrudly panikou - ale z hrdel se jim vydralo jen dušené zachroptění.

Hugh na ně hleděl s očima vytřeštěnými; pak se otočil a udeřil Magnuse do tváře tak prudce, až hoch odletěl. Potom popadl Gregoryho a drže ho před sebou jako štít, začal s dýkou tasenou ustupovat.

Držte se ode mne! Nepokoušejte se ke mně přiblížit - nebo mu probodnu hrdlo!“

Geoffreyovy oči se zúžily. Z lesa vylétl balvan a udeřil Hugha do hlavy. Muž pustil svou oběť, obrátil oči v sloup a svalil se k zemi.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Gregory! Jsi v pořádku?“ Cordelie objala svého malého bratříčka, ale ten se díval přes její rameno na muže, kteří s hrůzou ve tváři prchali o překot k lesu. „Cordelie! Co se jim stalo?“

Na mýtinu vykročil osmnáct palců vysoký elf s tváří bílou vztekem. „Slyšte, vy muži bez srdce - uvidím-li vás v tomto lese ještě za minutu, zemřete s jazyky visícími z úst. To já, Puk, stojím před vámi a koruny stromů nad vašimi hlavami jsou plné mých elfů se smyčkami upředenými z pavoucích vláken tak jemných, že je nemůžete vidět!“

„Ech! Krvelačný kapitáne!“ zavolal hlas z listoví a když se děti otočily, uviděly Kellyho stojícího na větvi vedle malé hnědé postavičky, držící neviditelné lano. Na jeho konci se zmítal visící Hugh. „Máme započít sklizeň těch prohníklých plodů?“

„Puku, nezabíjej je!“ zvolala Cordelie. „Jsou sice zlí, ale tak zlí určitě ne!“

„Nebud' si tím tak jistá.“ Geoffrey byl ve tváři bledý a z očí mu sršely blesky. „Opustili své bratry ve zbrani. Určitě jsou schopni jakékoliv špatnosti.“

Hughovo zmítání bylo čím dál unavenější a nevýraznější. Nakonec zůstal viset bez hnutí, s očima vypoulenýma.

Puk pokynul Kellymu. „Odřež ho.“

Ir kývl na skřítky a přiškrcený muž dopadl se zaduněním na zem. Maličký elf ho nožem zbavil smyčky a Hughova hrud' se začala pravidelně zvedat.

„Žije,“ vyštěkl Puk. „Nemám z toho žádnou radost. Ale na druhé straně bych vás ani nechtěl příliš vystrašit.“

„Děkuji ti,“ vydechla Cordelie a Gregory, stulený v jejím náručí, přikývl.

Elf překročil bezvědomého Hugh. „Leží tady bez užitku a vy přece můžete nahlédnout do jeho mysli, děti. Zjistíte podoby mužů, kteří mu zaplatili, aby vás zabil.“

Děti se shlukly kolem ležícího ničemy a Cordelie se na něj zamračila. Chvíli se soustředila a pak se obrazy tří mužů začaly v její mysli zhmotňovat a vyjasňovat. Ostatní je viděli v jejích myšlenkách.

„Je to ten hubený,“ řekl Magnus. „Ten starý s řídkými vlasy a planoucíma očima.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Gregory přikývl. „Chce zrušit veškerou vládu.“

„A už se jim to začíná dařit,“ přikývl Geoffrey. „Jen si to představte! Morálka už upadla natolik, že vojáci opouštějí svá místa!“

Kapitola 6

Vešli do měsícem ozářeného lesa. Puk seděl před Cordelií na jednorožci a Kelly obsadil zadek zvířete. „Takže,“ řekl, „mohu už jít pěšky?“

„A ty máš tu drzost obviňovat *mne* z nedostatku přizpůsobivosti,“ odfrkl si Puk.

Ale po půl hodině cesty lesem jednorožec náhle zastavil, pozvedl hlavu a zadíval se na východ.

Geoffrey se zamračil. „Co mu je?“

„Myslím, že slyší něco, co my neslyšíme.“ Puk si přiložil dlaň k uchu a zaposlouchal se. Pak zavrtěl hlavou. „Pokud ano, tak já nic neslyším. Co ty na to, Koňská tvář?“

„Okamžik, jen co zapnu zesilovač.“ Fess pozvedl hlavu, uši natočené ve směru, kterým ukazoval jednorožec. „Slyším křik. Vysoký a velice vzdálený.“

„Vysoký?“ zamračil se Puk. „A zajímá jednorožce? To by mohl být křik někoho z Maličkého lidu v nouzi. Pojďme, děti! Podíváme se na to!“

Děti nebylo nutno dlouho přemlouvat.

Putovali lesem dobrou půlhodinu. Puk se prodíral mezi kořeny, houštím a škvírami v podrostu a Fess šel za ním, aby prošlapal cestu ostatním. Za ním kráčel jednorožec, kterému se nozdry chvěly vzrušením.

Nakonec křik uslyšely i děti. Byl velice vysoký, přesně jak říkal Fess, a zněl velice naléhavě. Když se přiblížili, děti dokázali rozeznat i jednotlivá slova: „Pomoc! Pomoc!“ „Pomozte nám! Zachraňte nás, dobří lidé!“

„Bezprostřední nebezpečí zřejmě nehrozí,“ usoudila Cordelie. „Ten křik zní sice nešťastně, ale nijak zvlášť vyděšeně.“

„Pak zjistíme, odkud pochází,“ řekl Magnus.

„Tady je to!“ zvolal Puk.

Děti překvapeně zastavily, neboť hlasy stále byly tak slabé, že se zdálo, že se ozývají odněkud zdaleka. Ale Puk se sklonil do podrostu takřka pod Fessovýmá nohama a odhrnul větve. Jednorožec ze sebe vydal melodické zaržání a zahrabal kopyty v listí. Objevila se malá železná klíčka a v ní dvě ženy. Byly vysoké pouhou jednu stopu, oblečené byly v zeleném, jedna ozdobená květinami a druhá červenými, žlutými a oranžovými listy. Vzhledly k dětem a radostně vykřikly, když uviděly jednorožce.

„Přišel jeden ze Stříbrného lidu!“

„Buď pozdraven, Sametový! Jaká dobrá náhoda tě sem přivedla?“

Jednorožec se sklonil a šťouchl jemně čumákem do klícky.

„Chce, abychom je pustili.“ Cordelie poklekla k železné kleci. Dvě víly uvnitř okamžitě ztuhly s očima vytřeštěnými. „Ach, nebojte se mě! Já vám nechci ublížit!“

„Je to jen děvče,“ řekla ta s květinami vysokým jasným hlasem.

„Ano! Dítě by nám přece neublížilo!“ Ta s listím se obrátila ke Cordelii. „Já jsem Podzim a tady moje sestra je Léto.“

Léto se uklonila. Měla růžové buclaté tváře a v obličeji úsměv, který se zdál být nezničitelný.

„Já jsem Cordelie.“ Dívka jen kývla hlavou, protože už klečela.

„Co je to za strašný vynález, ve kterém jste uvěznění?“

„Přece past na králíky,“ řekl Puk. „Hej, skřítcí! Posedla vás slepota, že jste se nechali tak hloupě chytit?“

„Co kdybys nás místo těch řečí raději vysvobodil?“ zeptala se Podzim. Byla štíhlá a křehká, s nakrátko ostříhanými hnědými vlasy.

„Chytil se do ní zajíc,“ vysvětlila Léto. „Slyšely jsme, jak uvnitř nařiká, tak jsme vzaly klacíky, vypáchily dvířka a osvobodily ho.“

„To od vás bylo opravdu hezké,“ zašklebil se Puk. „A on vás tam za odměnu zavřel?“

„Skoro,“ připustila Podzim. „Držely jsme dvířka a ušák vyrazil ven - ale přitom mě jednou svou zadní nohou zasáhl do břicha a odkopl mě dovnitř. Moje sestra sama dveře nedokázala udržet.“

„Málem mě přerazily, když zapadly,“ povzdechla si Léto, „a teď jsme tady uvězněné.“

„Ale co je to za past, že dokáže udržet víly?“ zeptala se Cordelie.

„Past z Chladného železa, přece,“ odfrkl Puk. „Byli jste pěkní hlupáci, že jste tak riskovali.“

„Co jsi vlastně zač, že se nám pošklebuješ?“ Podzim si založila ruce v bok a sveřepě si ho změřila.

„Vážně, Puku!“ pokárala ho Cordelie. „To je od tebe velice ošklivé! Tebe vůbec nezajímá, co si myslí druzí?“

„Samozřejmě, že ne! Nebo si vážně myslíš, že jim tím nějak uškodím?“

„To se ví, že ano! Necitlivé slovo dokáže zranit!“

„Ale ne je! Jen se jich zeptej.“

Cordelie se tázavě podívala na víly.

Podzim se ušklíbala. „Těžko to mohu popírat. Jeho škádlení mi vůbec nevadí.“

„Ani mně ne,“ usmála se její sestra, „pokud ho můžu škádlit na oplátku.“

„Jste jako malé děti,“ prohlásila Cordelie s veškerou důstojností svých takřka deseti let.

„A občas stejně lehkomyšlní jako dospělí.“ Geoffrey se zamračil a rozhlédl se. „Ať už tu past nastražil kdokoliv, určitě ji brzy přijde zkontrolovat. Neměli bychom je raději vysvobodit?“

„Samozřejmě, hned!“ Cordelie zalomcovala pastí. „Ty víš, jak se to otvírá?“

„Stačí zvednout dvířka,“ odfrkl si Geoffrey. Poklekl, vzal past a nadzvedl padací dvířka. Dvě víly okamžitě vylétly na svých pavučinově tenkých křídlech ven a radostně zavířily ve vzduchu. „Jsme volné! Volné!“ „Ach, požehnaná svoboda!“

„A prokleté Chladné železo.“ Puk zpražil past pohledem. „Jak k tomu elfové přijdou? To tady vždycky lovci líčí takové pasti?“

„Ne, to by jim to Maličký lid brzy spočítal.“ Kelly přistoupil blíž a zakabonil se na past. „Naši lovci používají dřevěné sklopce pokud chtějí ulovit kořist živou a když ne, používají smyčky, které ji zabijí rychle.“

„Pak to musel být někdo, kdo sem přišel nedávno,“ řekl Puk zachmuřeně, „nebo někdo, kdo chce vyzkoušet nový způsob.“ Obrátil se k Podzimu a Létu. „Dejte si pozor, víly - bojím se, že se tady někdo pokouší šířit bezohlednost vůči Maličkému lidu.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„A bezohlednost vůči trpícím zvířatům,“ dodal Kelly. „Dávejte si pozor - možná je ve vašem lese více takových železných pastí.“

„Pokud ano, rychle s nimi skoncujeme,“ slíbila Podzim.

„Žádný strach - roznese se to,“ ujistila je Léto. „A děkujeme vám, smrtelníci.“ Uklonila se Geoffreyovi a Cordelii. „Teď vám dlužíme službu.“

Cordelie si vyměnila významný pohled s Geoffreyem. Mít víly, které jsou jim zavázány!

„Budete-li nás někdy potřebovat,“ řekla Podzim, „zavolejte. Ať už budete na ostrově Gramarye kdekoliv, Maličký lid vám přispěchá na pomoc.“

„Což ovšem neznamená, že vám jejich pomoc k něčemu bude.“ Pukův pohled provrtal děti jako dva nebozízky. „Takže se raději nebezpečí vyhýbejte.“

„To rozhodně budeme,“ slíbila mu Cordelie.

Puk na to neřekl nic; jen se přísně podíval na Geoffreye.

Chlapec mu pohled vrátil, pak se podíval stranou a znovu na elfa. „Ale no dobře, tak tedy ano! Já se taky budu nebezpečí vyhýbat!“

„Tak to má být.“ Puk spokojeně přikývl a obrátil se zpátky k Létu a Podzimu. „Ale budeme hledat. Žádný smrtelník si nebude zahrávat s Chladným železem tam, kde přebývají elfové - to nedovolím. Musíme ho najít a dát mu za vyučenou. Pojdme, děti.“

Obrátil se a rázně vykročil lesem.

Děti za ním vyjeveně hleděly. Pak se Geoffrey zašklebil a vyrazil za ním.

Magnus se podíval na Gregoryho, usmál se a posadil svého mladšího bratra před sebe. Gregory radostně zajásal a zabořil paty Fessovi do boků. Zdálo se, jako by si velký černý oř povzdechl.

Cordelie jela za nimi na svém jednorožci, tiše si zpívajíc: „Jedeme na lov, jedeme na lov...“

Kapitola 7

Ujížděli lesní pěšinou, Geoffrey se mračil za Cordelií, ladně usazenou na zádech svého milovaného jednorozce. Dívka si šťastně prozpěvovala a vila věneček z lesního kvítí. Dvě víly jely s ní a vesele štěbetaly. Ale Magnus, který nespouštěl pohled ze svého mladšího bratra, si velice dobře uvědomoval, že se mračí čím dál víc a jeho nálada klesá. Po chvíli se obrátil na Puka. „Už takhle jedeme několik hodin, Robine. Začínám mít hlad.“

Geoffrey ostře vzhlédl. „Ano! Jídlo, dobrý Puku! Najdu ho a rád! Odpočínme si a navečeřejme se!“

Fess vzhlédl k zelenému baldachýnu korun stromů a spočítal, kolik času je ještě dříve od úsvitu. „Slunce už brzy vyjde. Zastavme a odpočínme si - a podívejme se, co by se dalo sehnat k jídlu.“

Geoffrey zavýskl a zmizel v porostu. Listí zašumělo, ale za sekundu nebo dvě už nikdo kromě nočních ptáků neměl ani ponětí, že existuje - a ani ti si tím nebyli jistí.

Cordelie sklouzla z jednorozcova hřbetu. „Jaké bobule se tady dají najít, Léto?“

„Možná maliny. Pojd', ukážu ti je!“ Gregory se posadil se zády opřenými o strom. Zakrátko se jeho oči zavřely a hlava mu klesla.

Puk se usmál. „Myslel jsem si to. Po dnešní noci trocha spánku neuškodí.“

„Geoffrey určitě nebude chtít spát,“ varoval ho Magnus.

Puk pokrčil rameny. „On nechce nikdy; bojí se, že by mohl něco důležitého zaspát. Ale stejně si potřebuje trochu zdřímnout.“

„Ano - začíná být rozmrzelý. Myslím, že se pořád ještě hněvá na Cordeliina jednorozce.“

Fess přisvědčil. „Ano. Protože jí dovoluje, aby na něm jela, ale jeho k sobě vůbec nenechá přiblížit.“

„Z toho by ještě mohly být potíže,“ zabručel Magnus.

Puk se na něj zašklebil. „Jednou z tebe bude moudrý kapitán, mládenče. Je to přesně tak, jak říkáš - budeme muset najít něco, co otupí hrot jeho žárlivosti, jinak se můžeme těšit na nepříjemnosti.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Máš pravdu,“ řekl Magnus, „ale nevím, co by se na tom dalo změnit. Ten jednorožec ho k sobě prostě nepustí. Co mám dělat?“

„Ty to nevíš?“ ušklíbl se Puk. „Musíš vycházet ze situace jaká je, příteli. Jednorožec mu nedovolí, aby se přiblížil - ale je to to, co ho rozčiluje?“

„Ne,“ řekl Magnus pomalu, „ne, pokud si udržuje jistou vzdálenost.“

Puk přikývl a čekal.

„Takže,“ pokračoval Magnus, „musím najít nějaký způsob, jak by si ho jednorožec všimal, aniž by se k němu musel přiblížit.“

Na Pukově tváři se objevil široký úsměv. „Teď jsi uhodil hřebík na hlavičku. Teď jenom musíš najít ten způsob.“

Magnus na to přišel, když dojídali snídani.

Zatímco jedli, usilovně přemítal, jak Geoffreye zbavit té jeho nepříjemné žárlivosti. Teď, když Cordelie ze svého oře slezla, aby nasbírala maliny a spolu s ostatními si pochutnala na opečené koroptvi, se to tak neprojevovalo, ale Magnus věděl, že se rozmrzelost jeho bratra vrátí hned, jak znovu nasedne na jednorožce a on se bude muset dívat, jak na něm jede. Jistě, Geoffrey mohl létat nebo jet na Fessovi, ale to už ho znudilo. Jet na jednorožci - to bylo něco docela jiného.

Magnus se podíval na jednorožce, který stál stranou, nějakých třicet stop od nich, a uždíboval listí. Pak se podíval na své bratry a sestru a jeho oči spočinuly na věnečcích, které si Cordelie uvila a z nichž jeden teď zdobil její hlavu a druhý hlavu jedné z víl. Magnus se usmál. „Cordelie - mohla bys mi půjčit svůj věneček?“

Dívka se na něj podívala podezíravě. „K čemu ho potřebuješ?“

„K jedné takové hře.“

Cordelie, která tak docela nedůvěřovala jeho jednoduchým vysvětlením, si ho přeměřila - ale nic podezřelého neviděla a proto mu svůj věneček podala.

Magnus ho od ní vzal, vesele zavýskal a hodil ho na jednorožce.

Jednorožec vzhlédl, trhl sebou připravený dát se na útěk - a pak uviděl věneček, letící k němu vzduchem. Zaržál, škulbl hlavou a zachytil věneček na svůj roh.

„Ne!“ zvolala Cordelie a vyskočila. „To není fér!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Ale Magnus už rozdával další věnce, které dívka uvila, Geoffreyovi a Gregorymu, zatímco jednorožec se několikrát otočil a pak pohodil hlavou, až věneček z jeho rohu odletěl zpátky k Magnusovi. Chlapec ho s potěšeným výkřikem zachytil. „Netušil jsem, že si se mnou chce házet!“

„Hraj si i se mnou!“ zvolal Gregory a hodil svůj věneček vzduchem směrem k jednorožci.

„Ne, teď jsem na řadě *já!*“ nenechal se předběhnout Geoffrey a jeho věneček se rovněž rozletěl vzduchem.

Gregory nehodil příliš šikovně, nebyl v tom směru nejopatrnější, ale jednorožec natáhl krk a zachytil jeho věneček v letu. Pak se skokem vrhl zpět, aby zachytil i Geoffreyův, postavil se na zadní, hrábl nohama do vzduchu a vítězoslavně zaržál.

„Ne! Nechte toho! Vraťte mi mé věnečky!“ křičela Cordelie.

„Uklidni se, děvče,“ konejšil ji Puk. „Vždyť si jen hraje a až skončí, věnečky ti zase vrátí.“

„Jenže oni je zničí!“

„I kdyby, co tak strašného by se stalo? Můžeš si snadno uplést nové!“

„Ach, ty to nechápeš, Robine! Oóó! Jsem tak rozzlobená!“

„To vidím,“ řekl Puk měkce. „Protože je to tvůj jednorožec, že?“

„Ano! Jak se opovažují si s ním hrát?“

„Tak proč se k nim nepřidáš?“ zeptal se Puk. „Když si hraje se třemi, může si hrát i se čtyřmi.“

„Ale oni nemají právo hrát si s ním! Je *můj!*“

„Nikoliv, děvče, tak to není.“ Puk zavrtěl hlavou. „Je to divoké a svobodné zvíře, dítě, a i když se s tebou spřátelilo, nemůžeš si na ně dělat žádné právo. Nesmíš na něco takového ani pomyslet, protože jakmile bude mít pocit, že ho vězníš, uteče od tebe.“

Cordelie mlčela a hleděla na své bratry. Její hněv rostl, čím veseleji výskali a smáli se.

„Snaží se chytit všechny věnečky,“ zamumlala Léto, „a oči mu jen září. Řehtá radostí. Pokud se příliš nepletu, tomu jednorožci se ta hra opravdu líbí - pokud se k němu tví bratři příliš nepřibližují.“

Cordeliin hněv trochu opadl.

„Ty jsi jediná, koho pustí až k sobě,“ řekl Fess. „Proč bys nenechala své bratry, aby si užili trochu té zábavy, když on proti tomu nic nenamítá?“

Cordeliin hněv už skoro pominul.

„Dokaž jim, že rozumíš legraci,“ pobídla ji Podzim.

„Jak to mám udělat?“

„Hraj si s nimi,“ odpověděla víla.

Cordelie zaváhala.

„Cože!“ zvolal Kelly. „Ty je necháš, aby si hráli s tvým jednorožcem a ani se k nim nepřipojíš?“

Cordelie odhodlaně sevřela rty. Popadla hrst květin.

„Jeden pro tebe mám.“ Léto jí hodila věneček.

„Děkuji ti, Léto!“ Cordelie se rozmáchla a hodila svůj věneček jednorožci. Stříbrné zvíře ho zahlédlo, obratně jej chytilo na roh a hodilo jí ho zpět.

Léto si ulehčeně oddechla.

„Ano,“ přisvědčil Puk. „Bylo to jen o fous - ale teď si spolu všichni hezky hrají.“

„A dívka se od svého jednorožce z hloupé žárlivosti neodvrátí,“ dodala Podzim.

„Zatracené nesmysly,“ zabručel Kelly. „Proč ti smrtelníci musí být tak umínění?“ Ale stejně jako ostatní tři se díval na hrající si děti s neskrytým potěšením. Vlastně byli všichni tou podívanou tak zaujati, že si ani nevšimli čtyř svalnatých mužů, kradoucích se ve skrytu stromů stále blíž a blíž k dětem.

Pohybovali se tiše jako vítr v křoví, dokud se nedostali až k první řadě stromů - podsadití mužové v uniformách, železných přilbicích a kroužkových košilích, pozorující napjatě nic netušící děti.

Cordelie se rozhodla upevnit svou pozici staré jednorožcovy známé a rozběhla se k němu s věnečkem v ruce. „Podívej, ó Stříbrný! Nebudu ti ho házet, ale podám ti ho!“

Nejbližší muž vyskočil a vrhl se směrem k ní.

Právě v tu chvíli hodil Geoffrey svůj věneček trochu stranou. Někdo by si skoro mohl myslet, že jím chtěl zasáhnout Cordelii.

Ale nikoliv jednorožec. Vzepjal se, skočil a zachytil věneček na svůj dlouhý ostrý roh.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Voják ze sebe vyrazil vítězoslavný výkřik a skočil po Cordelii.

Jednorožcův roh hladce projel jeho kroužkovým brněním. Z rány vytryskla krev. Muž zbledl a ucouvl, omráčený z blízkosti smrti, které jen tak tak unikl.

„Lupič!“ zavyl Geoffrey vzteky. „Mizerný ničema přišel unést naši sestru! Na něj, bratři!“

Ale z porostu všude kolem nich najednou vyrazili s bojovým pokřikem ozbrojenci a vrhli se na děti. Gregory zaječel a Cordelie vykřikla vzteky. Ale Geoffrey jen přimhouřil oči, zaťal zuby a mrštil svůj věneček přímo do tváře Cordeliina věznitele.

Muž se polekal, jeho stisk povolil a Cordelie se rychle vysmekla.

Magnusův věneček udeřil do obličeje ozbrojence, který držel Gregoryho. Ten zařval a mrštil chlapcem o zem. Gregory vystřelil do vzduchu jako raketa, zmizel v korunách stromů. Muž, který skočil po Geoffreyovi se zachechtal, ale v příštím okamžiku ho do tváře pleskl Cordeliin věneček a Geoffrey vzlétl, aby přistál vedle své sestry. „Nemusela jsi mi pomáhat! V příštím okamžiku bych ho tak jako tak dostal na kolena!“

„Gentleman jako vždycky,“ ušklíbla se Cordelie.

Poslední z vojáků pevně sevřel Magnuse. „Nemysli si, že mi utečeš - držím tě pevně!“

Magnus se podíval na mužovy nohy. Popínavý břečťan obrůstající blízký strom se sám odvinul ze svého hostitele, připlazil se k mužovým lýtkům a omotal se kolem nich. Pak škulbl. Muž zařval a zavrával - okamžitě zase nabyl rovnováhy, ale Magnus už byl pryč.

První voják zaklel a znovu se vrhl po Cordelii.

Jednorožec, s hlavou skloněnou a rohem napřaženým, vyrazil. Muž jen tak tak uskočil stranou a stříbrný roh mu na tváři zanechal krvácející ránu. Ucouvl a tasil meč, ale jednorožec se před ním vzepjal na zadní a srazil ho kopyty k zemi.

„Ty se odvažuješ ubližovat mému jednorožci?“ zvolala Cordelie. „Darebáku! Já ti ukážu!“ Meč se ležícímu muži vysmekl z ruky a jeho špička se mu roztančila před obličejem. Muž zbledl a začal pozpátku ustupovat, až zády narazil do stromu a dál už nemohl. O kus dál se skáceli další tři vojáci k zemi pod kopyty obrovského černého koně.

Jiný ozbrojenec zařval a vrhl se na Geoffreye. Chlapec s třesnutím zmizel a v příštím okamžiku se znovu objevil za mužovými zády, zaťal mu kolena do slabin a paži mu ovinul kolem krku. Voják zbrunátněl, popadl chlapce za ruku a trhnutím si ho přehodil přes rameno. Geoffrey samozřejmě nedopadl na zem - jen vylétl do vzduchu, utrl ze stromu shnilé ovoce a hodil ho na muže pod sebou. „Cordelie!“ zavolal na svou sestru. „Naskoč na jednorožce a ujed! Nemůžeme zmizet, dokud jsi tady!“

„Proč bychom měli ustupovat?“ opáčila dívka. „Zůstaneme tady a dáme jim co proto!“

„Tentokrát musím dát za pravdu jemu,“ řekl Puk. „Možná byste to dokázali - ale možná by se jim podařilo využít vaší nepozornosti a jednoho po druhém vás pochytat. Prchni, děvče! Nebo chceš čekat, až někdo tvého jednorožce zasáhne kopím?“

Cordelie zděšeně vyjekla a vyšvihla se jednorožci na záda. „Rychle, můj milovaný! Nechej ty darebáky daleko za sebou!“

Jednorožec zaržál, vzepjal se na zadní a pak se rozběhl porostem tak obratně, až se zdálo, že se mu kmeny stromů samy vyhybají.

„Jedno uteklo, náčelníku!“ zvolal voják.

„Budeme ho pronásledovat a polapíme ho!“ odpověděl největší muž. „Zajměte ostatní!“

„To asi nepůjde,“ opáčil Geoffrey a na hlavy mužů se sneslo další shnilé ovoce. Vojáci uskakovali, ale ovoce je pronásledovalo, dokud se jim s vlhkým plesknutím nerozpláclo o obličej.

„Zmizte, dokud nevidí!“ zvolal Puk. „Ustupte, hoši! Zmizte!“

„Pročpak?“ Geoffreyovy oči planuly vzrušením, jeho nezkrotná povaha volala po boji. „Vážně si myslíš, že proti nám mají šanci?“

„Možná! Pýcha předchází pád! Staneš se příliš bezstarostným a uděláš chybu, které využijí!“

„To není pravda! Dovol, abychom zůstali a dotáhli to do konce!“

„Není třeba,“ namítl Magnus, „k čemu by to bylo ubližovat jim jen tak bezdůvodně?“

Geoffrey zaváhal.

„Budeme bojovat po tvém boku, když to bude třeba,“ pípl Gregory, „jako jsme to udělali už mnohokrát. Ale teď, bratře, prosím tě, zmizme dokud je čas!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Pryč!“ nařídil Puk. „Zjistíme, kdo je poslal! Proč se starat o jehňata, když můžeme mít pastýře?“

Vojáci si konečně odstranili mazlavou hmotu z očí a vrhli se vpřed.

„Máte pravdu,“ připustil Geoffrey. „Jdeme!“ A s třesknutím zmizel. Následovaly další dvě tlumené detonace a ohromení vojáci zjistili, že jsou na mýtině sami.

Gregory pomalu otočil rožněm, na kterém se opékala koroptev. Oči mu vylézaly z důlků a v ústech se mu sbíhaly sliny.

„Jaké jsou zprávy, Puku?“ Na tváři Magnuse, pozorujícího maličkého elfa, který něco šeptal Pukovi do ucha, tancovaly odlesky plamenů. Pak skřítek zmizel a Puk se napřímil a potřásl hlavou. „Je to tak, jak jsme předpokládali.“

Geoffrey spokojeně přikývl. „Jejich uniformy byly v dobrém stavu a zbraně udržované. To nebyli dezertéři, ale zbrojnoši některého z lordů.“

„A když ve svém poslání neuspěli, vrátili se ke svému pánovi,“ dodal Magnus.

Puk přisvědčil. „To také udělali - ale nevěděli, že každý jejich krok pozorují ostrážité oči.“ Zašklebil se. „Ty jejich uniformy mi připadaly nějak povědomé.“

„Tak komu patří?“

„Lordovy zástavy mi to potvrdily,“ nenechal se vyrušit Puk. „Patří hraběti Droszovi, Habsburkovu vazalovi.“

„Habsburk?“ Geoffrey se zamračil. „Co dělá na území Tudorů?“

„Pravděpodobně nic dobrého,“ usoudila Cordelie.

„Co si o tom myslíš, Robine?“ zeptal se Magnus. „Je možné, že by se spojil pro nějakou špatnost s knížetem Tudorem?“

„Ne!“ Geoffreyovy oči zaplály vzrušením. „Pravděpodobně má v úmyslu zaútočit na Glynnu, pána tohoto kraje! Ach, Robine! Bitva! Prosím! Musím za nimi, musím to vidět!“

„Nikoliv!“ zvolal Puk pobouřeně. „Sotva osmiletý chlapec a bitva? Příliš velké nebezpečí, že bys mohl dojít úhony!“

„Přece by neublížili dítěti!“

Puk začal odpovídat, ale pak řekl jen: „Víš málo o chování vojáků v boji, chlapče. Ne. Co bych řekl tvé matce a otci, kdyby se ti něco stalo?“

„Ale...!“

„Ne!“ vyštěkl Puk. „Až se tvůj otec vrátí, ať si s tebou jde do blízkosti bitevní linie, bude-li chtít! Ať si tě vystavuje nebezpečí - ale dokud jsi v mé péči, riskovat nebudeš! Konec konců, nejsi můj syn.“

„Díky Bohu,“ zamumlal Geoffrey, když se Puk obrátil a vykročil k lesu.

Elf se obrátil a zamračil se na děti. „Pojďte za mnou!“

„Ale,“ namítl Gregory, „vojáci přece odešli opačným směrem.“

„Přesně tak,“ odpověděl Puk suše. „Pojďme.“

Kapitola 8

Chvíli po východu slunce vyšli z lesa na louku posetou lučnými květy. „To je nádhera!“ zvolala Cordelie a pak dodala: „Tamhle je cestička!“

Po jejich pravici začínala prašná cesta vedoucí po svahu k polím dole.

„A na jejím konci lidé,“ poznamenal Magnus, vezoucí se na Fessově hřbetě. „Jenže touto dobou ještě spí.“

„Vesničané vstávají před úsvitem,“ informoval ho Fess. „Mohu navrhnout, aby jednorožec zvolil méně veřejnou cestu?“

„Ale proč?“ zvolala Cordelie.

Puk potřásl hlavou. „To železné zvíře má pravdu. Co si myslíš, že budou chtít dospělí smrtelní mužové udělat s tvým přítelem?“

Cordelie na něj vytřeštila oči. „Snad nechceš říct, že by ho byli schopni uvěznit?“

„Samozřejmě že ano - a pokusili by se ti ho ukrást.“ Geoffrey se povýšeně usmál sestřině nevinnosti. „Při boji by zvíře mohlo být zraněno.“

Cordelie seskočila z jednorožcova hřbetu jako by se najednou proměnil v žhavou plotnu. „Ach, to nemohu dopustit!“ Vzala jeho velkou stříbrnou hlavu do náručí a pohladila ji po čumáku. „Nedopustím, aby ti někdo ublížil! Ne, můj milovaný, můj poklade! Jdi a ukryj se někde! Až se vrátíme do tohoto lesa, zase se spolu setkáme.“

Ale jednorožec jen pohodil hlavou, jako by veškerým nebezpečím opovrhoval.

„Ach, prosím tě!“ naléhala Cordelie. „Schovej se! Ty nevíš, jak zlí dokážou lidé být!“

Puk se usmál s cynismem, který se proměnil v něhu.

Jednorožec se zadíval Cordelii do očí. Pak znovu pohodil hlavou a odcválal do lesa.

„Myslíš, že ho ještě někdy uvidím, Puku?“

„Kdo ví?“ řekl Puk měkce. „Takoví tvorové jsou divocí a svobodní. Jen nemnozí si mohou činit nárok na jejich náchylnost a ani mladé dívky ne dlouho. Přicházejí, kdy si sami přejí.“ Pak se mu na tváři objevil úsměv. „Ale myslím, že tenhle si přát bude.“

Odvrátil se. „Teď pojďme! Vydejme se po cestičce, kterou jsi objevila!“

Vydali se po svahu posetém rozkvetlým kvítím. Jak se blížili k úpatí, narazili na systém schodišť a terasových zídek, které dovolovaly projít člověku, ale ne dobytku. O jednu takovou zídku se opírala pohledná vesnická dívka. Na tváři jí pohrával škodolibý úsměv a dívala se zpod přivřených víček na mladého chasníka, který tam stál rudý hněvem a s pěstmi tak silně sevřenými, že mu klouby zbělely.

„No vidíš, Corine,“ zapředla dívka: „Jak myslíš, že bych se mohla zahazovat s někým, kdo se chová jako zbabělec?“

Magnus a Geoffrey zastavili a vytřeštili na dívku oči. „Ta je krásná,“ vydechl Magnus.

Geoffrey jen ztěžka polkl.

Cordelie se na ně podívala jako by si myslela, že přišli o rozum. Stejně tak Gregory.

„Zbabělec?“ vybuchl Corin. „Ne! Jsem stejně statečný jako kdokoliv jiný! Ukaž mi nepřítele a já s ním budu bojovat!“

„Nepřítele?“ zamračila se. „Jen si zajdi do lesa! Vydej se do hor! Projdi se po královské cestě! Nepřátelé se ti jen pohnou - bandité, lupiči a psanci! Tak to dnes totiž chodí - každý muž, který má v žilách kapku chlapecké krve, se obrátí zády k zákonu a stane se lupičem – a přenechá ženu a děti v péči těch nudných hlupáků, kteří k tomu nemají dost odvahy!“

Puk se schovával ve vřesu u Magnusových nohou, ale děti jasně slyšely jeho zavrčení: „Tak zlé to snad být nemůže!“

„To není pravda!“ vyštěkl Corin. „Muž přece nemusí páchat zlo, aby dokázal, že je muž! Ne, odvalu vyžaduje i zůstat a pečovat o to, co milujeme!“

„Milujeme?“ ušklíbala se dívka. „Kašlu na takovou lásku! Péče snad - ale není v tom ani trocha vzrušení a radosti!“

Corin pozvedl ruce. „Kdybys mne milovala, věděla bys, jak strašně se ve svých slovech mýlíš!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Kdybych tě měla milovat,“ odsekla, „musela bych být stejně hloupá jako ty! Jak bych mohla milovat muže, který vystavuje svou ženu a děti hrozbě plenění?“

„Nikdy bych nic takového neudělal!“ zvolal Corin.

„Ale udělal jsi to! Dovoluješ banditům, aby se usadili v horách! Necháváš lupiče, aby na cestách okrádali a zabíjeli, koho se jim zamane! Žádná žena už se nemůže odvážit vyjít si bez ochrany! Jen za poslední dva dny byly tři dívky, které jsem znala, přepadeny, a tučet mužů uteklo do hor. *Opravdových* mužů.“ Podívala se přímo na něj a v očích se jí zablesklo. „Ne pouhých chlapců.“

„Za pouhé dva dny?“ odfrkl si Puk. „Tak rychle se podobné věci většinou nešíří.“

Ale vtom se jim v myslích ozval Fessův hlas: *Je to možné, pokud byli nepřátelé Velkého čaroděje dopředu připraveni nastolit takový chaos a čekali s rozesláním agentů jen na jeho zmizení.*

Corin zrudl. „Křivdíš mi, sladká Foebe! Co mohu dělat, abych jim v tom zabránil? Alespoň jsem zůstal, abych chránil vesnici!“

„A určitě je zrovna ty zaženeš, až sem vtrhnou,“ opáčila sarkasticky.

„Co jiného mohu dělat?“ zvolal.

„Přece připojit se k našemu šerifovi a pochodovat s jeho muži! Jít pod ním bojovat a zajmout nebo pozabíjet ty ničemy, kteří na nás kořistí! To bys měl udělat - a před třemi dny jsi k tomu měl možnost! Ale já pochybuji, že bys toho byl schopen, je to přece nebezpečné! Jen opravdový muž umí překonat strach a bojovat pod ním!“

Corinův obličej ztvrdl odhodláním. Napřímil se a vypjal hrud'. „Křivdíš mi, Foebe! Dám se k němu teď hned - však uvidíš, jak málo znám strach!“

„Jsi tak statečný!“ zvolala dívka, vrhla se mu kolem krku a vlepila mu takový polibek, jaký pravděpodobně ještě nikdy neokusil - dlouhý a vášnivý. Když ho konečně pustila, Corin lapal po vzduchu a vypadal docela omámeně.

„Teď jdi,“ zapředla dívka, „a dokaž mi, že jsi muž hodný toho označení!“

Muž přikývl, obrátil se a zamířil cestičkou mezi poli k hlavní cestě.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Foebe se za ním dívala - a její tvář postupně nabývala opovržlivého výrazu.

„Vůbec nepochybuji, že tohle udělala s polovinou chlapců ve vesnici,“ zabručel Puk ve svém úkrytu. „Kelly, vyskoč! Najdi místní elfy a řekni jim, aby pro nás zjistili, zda v posledních dvou dnech skutečně tak vzrostl počet lupičů a banditů. A zjisti, jestli i jiné dívky jednají jako tahle.“

„Už jdu,“ v lupruchánově hlase znělo odhodlání. „Hoj! Jestli takové jako je tahle popichují muže, aby vstoupili do šerifovy armády, my už budeme vědět co s nimi!“

Ale Magnus právě přistupoval k Foebe a Geoffrey ho následoval, jakoby tažen nějakým neviditelným lanem.

Magnus si odkašlal. „Promiň, ale náhodou jsme vyslechli, co jsi říkala. Pověz mi, prosím, kdo je ten šerif, o kterém jsi hovořila?“

Foebe se překvapeně otočila, pak se pobaveně usmála. „Hele, děčko? Copak ani nevíš, co to znamená šerif?“

„Ano,“ odpověděl Magnus, „je to člověk, který zajišťuje všechny královské záležitosti v určité oblasti. Hlavní šerif pak vybírá královské daně a bdí nad právem v celém hrabství, a musí bojovat s bandity, pokud to nedokážou baroni.“

„Tak! Takže to víš,“ Foebe se zasmála. „Ale náš šerif je ještě něco víc - protože je šerifem v Runnymede, tedy v králově hrabství. Jejich Veličenstva si nedokážou poradit s bandity a lupiči. Nejen to, nedokážou ani zajistit klid a mír ve svém vlastním království! Královské vojsko neustále pochoduje sem a tam po království, ničí naši těžce dosaženou úrodu a drancuje naše zásoby, které jsme si my, vesničané, připravili na zimu, jen proto, aby předešlo rebeliím a zničilo každého, kdo by snad chtěl zbavit Jejich Veličenstva trůnu. Ale před dvěma dny si hrabata Llewellynu a Glynnu vzala do hlavy, že připojí k svým statkům více půdy - a ani je nenapadlo vyžádat si k tomu povolení od Jejich Veličenstev! Povolali všechny své rytíře, kteří zavolali do války sedláky z jejich polí právě v době nejtěžších letních prací. A co na to Jejich Veličenstva, co?“

„Nevím,“ připustil Geoffrey. „Co udělala?“

„Nic, prcku,“ opáčila dívka a zasmála se. „Neudělala vůbec nic! Našeho dobrého šerifa už takové bezpráví unavilo. Povstal v

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

spravedlivém hněvu a prohlásil, že král nedokáže vládnout. Řekl, že když král nedokáže nastolit zákon, který by zemi zajistil mír, on to dokáže. Proto shání muže pro své vojsko - aby silou zbraní vyčistil lesy od banditů a učinil zase cesty tak bezpečné, že po nich i ženy budou moci chodit bez doprovodu. Už vytáhl proti psancům a porazil je - a každým dnem se k jeho vojsku přidávají další stateční muži.“

„Není divu,“ zamumlala Cordelie, „když je k tomu přemlouvají dívky jako ty!“

„Ale vždyť to je báječné!“ zvolal Geoffrey. „Připojme se taky k zdejšímu šerifovi! Budeme bojovat s bandity a darebáky! Ať se i my podílíme na obnovení klidu a míru v zemi!“

„Netušila jsem, že to zašlo až *tak* daleko,“ řekla Cordelie suše.

„Jen dokud se nevrátí táta a máma,“ připomněl Gregory.

Magnus nespouštěl oči z Foebiny tváře, ale zároveň vrtěl hlavou. „Řekni mi, jaký je rozdíl mezi tím, co dělají hrabata a tím, co dělá ten tvůj šerif? Copak on nevyvolává válku a nenarušuje mír v království?“

Foebe se zamračila. „Samozřejmě že ne! On obnovuje mír!“

„Tím, že rozpoutává válku?“ zeptal se Gregory.

Foebe se zakabonila.

„Podle mne se chová stejně špatně jako hrabata,“ řekl Magnus rozhodně. „Pověz mi - nejde snad i jemu o rozšíření území, kterému vládne? Nepokouší se i on získat více vesnic pod svou správu?“

„Tlačí bandity stále dál a dál, to je pravda,“ řekla Foebe. „Je to snad dobývání?“

„Jistě,“ přisvědčil Geoffrey automaticky a Magnus dodal: „Válka je válka. Řinčení zbraní a chroptění umírajících jsou zvuky zkázy, ať už je má na svědomí hrabě nebo šerif.“

„Raději budu snášet bojující vojska než bandity,“ prohlásila Foebe rozhodně.

„Mně se zase nemůže líbit nikdo, kdo se postaví proti našemu králi a královně,“ opáčila Cordelie, „bez ohledu na to, za jak ušlechtilou myšlenku se schovává. Nebojuje-li na straně Veličenstev, bojuje proti zákonu a pokouší se uzurpovat moc.“ Obrátila se ke Geoffreyovi. „Připojit se k němu? Nikoliv, bratře. Pokud něco, pak budeme bojovat proti němu a postaráme se o jeho pád.“

Geoffrey se zamračil. „Opravdu si to myslíš?“ Pokrčil rameny. „Ať je tedy po tvém. Nebudu se hádat, když ty a Magnus jste se už shodli - zvláště když Gregory je očividně na vaší straně.“

Foebe se výsměšně zasmála. „Copak nemáš svůj vlastní názor?“

„Jen ve věcech, které se mne osobně týkají. Co se týče záležitostí státu, pak ne, pokud zahrnují boj a slávu. Rád budu bojovat pro šerifa stejně jako proti němu.“

Foebe se znovu zasmála, tentokrát nevěřičně. „Ne, to určitě nemůžeš myslet vážně! Jen jdi a pozvedni svůj dřevěný meč proti šerifovi! Co zmůže dítě tam, kde selhala vojska?“

Cordeliina tvář potemněla. „Možná víc, než si myslíš - neboť my jsme děti Velkého čaroděje!“

Foebe vytřeštila oči. Potom pomalu řekla: „Ano, to je možné. Slyšela jsem, že takové vysoce urozené děti existují. Opravdu jste to vy?“

Gregory zatahal Cordelii za sukni. „Co to znamená 'vysoce urozené'?“

„To je jen takový nesmysl, o kterém lidé pořád žvaní,“ odpověděla Cordelie.

„Jen urození si mohou myslet něco takového.“ Foebe se zamračila a zamyšleně ohrnula spodní ret.

Pak, jako by se najednou rozhodla. Její tvář se rozjasnila a usmála se na děti. „Určitě je to tak, jak říkáte! Dva hoši, tak odvážní jako vy, musí mít sílu celé armády! Proč tedy nejdete se mnou k šerifovi?“

Její hlas byl něžný jako samet, její velké tmavé oči vyvolávaly v chlapcích dojem, že v nich tonou. Natáhla k nim ruku.

Magnus a Geoffrey ztěžka polkli.

„Pojďme,“ vydechla Foebe, „protože i já patřím k jeho vojsku.“

Magnus nerozhodně vykročil jejím směrem. Geoffrey nezůstal pozadu.

„Ne!“ zvolala Cordelie. „Co to děláte? Copak nevidíte její záludnost?“

„Zmlkni, ty drzá žábo!“ zasyčela Foebe.

Ale Magnus s Geoffreyem jako by Cordelii stejně neslyšeli. Stále kráčeli k Foebe, pomalu, potácivě, ale neochvějně. Dívka na ně povzbudivě kývla.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Uvnitř hlav obou hochů řekl Fessův hlas: „Pozor, Magnusi a Geoffrey! Ta žena využívá své krásy stejně lehce, jako využije vás!“

„Nemůže nás využít, když budeme bojovat dobrovolně,“ zamumlal Geoffrey.

Gregory se k nim rozběhl a chytil Geoffreye za ruku. „Co je to za kouzlo? Obráťte se! Jak vás mohla tak omámit?“

„Ty nevíš?“ vydechla Foebe. „Ne, jsi taky muž, i když ještě velice malý. Budeš i ty bojovat za šerifa?“

„Ne, nikdy!“ prohlásil Gregory. „Co jsi s nimi udělala?“

„To se bezpochyby dozvíš, až budeš starší,“ ušklíbla se Foebe. „Ted' táhni! Ještě toho nejsi hoden! Ale tvoji bratři...“ Podívala se na dva starší hochy a pomalu si přejela špičkou jazyka po rtech. „Ti půjdou se mnou.“ Napřáhla k nim své ruce. Magnus, nespouštěje z dívky oči, jednu z nich uchopil. Geoffrey se ujal druhé. Foebe se vítězoslavně usmála a vykročila. Pak se ještě jednou otočila a ušklíbla se přes rameno na Cordelii.

Dívka, uražená přehlížením ze strany svých bratrů, zaťala pěsti. „Drzá žábo! No tohle! Rychle, Gregory, nemůžeme v tom bratry nechat!“

„Ale jak je můžeme zastavit?“

„Já nevím! Ach! Co jsou to za čáry, že jsem o nich nikdy neslyšela?“

„Ani nikdy neuslyšíš, jak se na tebe tak dívám,“ křikla na ni Foebe škodolibě. Vtom před ní vybuchla cesta a dívka s výkřikem uskočila.

„Puk,“ zamumlal Magnus.

Foebe se na něj vyděšeně podívala a pak vytřeštila oči na elfa, který jí zastoupil cestu. „To nemůže být pravda!“

„Samozřejmě, že je to pravda!“ Puk jí zahrozil prstem. „A radím ti, čarodějnice, abys okamžitě zrušila své kouzlo! Propusť ty hochy, nebo toho budeš litovat!“

Hrozba jako by Foebe trochu dodala sebedůvěry. Vzдорovitě vysunula bradu a opovržlivě si šotka změřila. „Co jsou to za triky? Žádní elfi a skřítki přece neexistují! Můžeš toho nechat, dítě - na tohle ti neskočím!“ A vykročila dál po cestě.

„Stůj!“ Pukův hlas zazněl jako prásknutí biče. „Jinak ti dám tělo, které odpovídá tvé duši a způsobím, že se ti ve tváři budou zračit všechny tvé pravé ctnosti!“

Dívka zbledla. „To nemůže být pravda!“

„Opravdu si to myslíš?“ Pukovi se zablesklo v očích. „Nejsi snad harpyje, které působí potěšení mučit muže? Jakou podobu bys tedy měla nosit?“

Foebina víčka se pomalu přivřela a její smyslné rty se zkřivily do úsměvu. Magnus a Geoffrey na ni stále omámeně zírali, ale její pohled teď patřil Pukovi. „I ty jsi muž,“ zapředla. „Postavou sice nejsi velký, zato jsi velký duchem. Musíš tedy vidět rozkoš, kterou dokážu poskytnout.“

Puk si znechuceně odfrkl. „Nevidím a pochybuji, že nějaká existuje. Nebo si vážně myslíš, že se můžeš rovnat některé z víl? Teď se podívej do *mých* očí, děvče, a uvidíš, jaké kouzlo se skrývá v *nich*!“

Dívka se mu podívala do očí a přirozeně se jej pokusila omámit svým kouzlem - ale zjistila, že už nedokáže svůj pohled odtrhnout.

„Dávej pozor,“ řekl Puk měkce a přistoupil k ní blíž. V očích se mu zablesklo a začal zpívat:

*Ar' zlatá dřímota políbí teď' víčka tvá!
Neprocítneš dřív, než vyjde první hvězda!
Spi, krásná poběhlice, zavři své oči zrádné!
Proti mé ukolébavce nemáš moci žádné!
Kolébej ji, kolébej, má ukolébavko...*

Foebe začala klesat oční víčka, až se zavřela úplně. Hlava jí spadla a dívka sebou trhla, otevřela oči dokořán a s vypětím všech sil se je pokoušela udržet otevřené, ale Puk zpíval pořád dál a víčka jí opět poklesla. Dívka se pomalu sesunula na zem, kde zůstala ležet s hlavou položenou na vlastním lokti. Hrud' se jí začala zvedat pravidelným oddechováním.

Puk se usmál.

Pak se obrátil ke dvěma chlapcům, kteří tupě zírali na spící vesnickou dívku a zamával rukou Magnusovi před obličejem.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Probuď se! No tak! Vážně bys nechal nějakou ženu, aby tě takhle vodila na vařené nudli?“

Magnus sebou trhl, jako by se náhle probral z tranzu.

Puk už se věnoval Geoffreyovi. „Probuď se! Prohrál jsi svůj boj ještě než začal!“

To Geoffreye probralo. Oči se mu rozjasnily. „Boj? O jakém boji to mluvíš?“

„Přece o mčření síly vůle, chlapče! Nechal bys ženu, aby tě zatáhla do boje za muže, o kterém víš, že je zlý?“

Geoffreyův obličej potměl. „Ne! Nikdy!“

„A přece jsi to udělal!“ obvinila ho Cordelie. „Udělal jsi to a můžeš děkovat Robinovi, že tě před tím na poslední chvíli zachránil!“

Geoffrey se k ní obrátil s nějakou štiplavou odpovědí na jazyku, ale Puk řekl: „Vzpomeň si,“ a chlapec ztuhl, neboť si náhle uvědomil, jak snadno se nechal ošálit.

Puk, který si všiml změněného výrazu v jeho tváři, přikývl. „Ano. Tak snadno je tě možné ovládnout.“

„Už se to víckrát nestane!“

Ale Magnus mnohem opatrněji řekl: „Doufám, že ne.“

„Klidně doufej - protože není muže, který by nemohl být uchvácen ženskou krásou a jen nemnohým se to nepříhodilo. Říkám muž, ale muž přece nemůže být mužem, pokud mu jediný pohled na hezkou ženu stačí, aby zapomněl na všechno, co si předsevzal a na všechny své závazky a povinnosti. Pokud to udělá a nechá se ovládnout ženou - jak by se pak ještě mohl nazývat mužem?“

Ale Cordelii se zablesklo v očích. „To je velice užitečná moc.“

„Ano, pro dívku - ale na druhé straně je to zkouška pro muže. Na světě je mnoho poctivých žen, ale je i mnoho takových, jako Foebe, které zneužívají své kouzlo, aby ovládaly muže jen pro svou zábavu - nebo z jiného, stejně špatného důvodu.“

Cordelie se zamračila a zatvářila se, jako by se jí příliš nelíbil směr, kterým se rozhovor ubíral. Nemohla popřít to, co tvrdil Puk, ale ráda by v celé té záležitosti sjednala jasno. „Co se téhle poběhlice týče, máš asi pravdu.“ Nebyla si tak docela jistá co je to 'poběhlice', ale slyšela to slovo několikrát od dospělých a pochopila, že se jedná o

nadávkou. „Ale i když Foebe je svým způsobem docela hezká, nevěřím, že je to úplné vysvětlení její moci.“

Puk přikývl. „To je pravda. Víš, je to obyčejná pasačka krav, a třebaže je docela pohledná, musím říct, že jsem viděl hezčí i mezi smrtelnicemi.“

„Není pochyb o tom, že na tom má podíl i projektivní telepatie,“ řekl Fess. „Patrně je tak trochu čarodějnice, i když si to možná sama ani neuvědomuje - esperka, která dokáže projektovat své vlastní představy do mozků jiných. A jelikož je sama přesvědčena o moci své krásy, její schopnosti jsou s ní přirozeně svázány. Takže muže svou krásou vlastně jak v doslovném, tak v přeneseném slova smyslu fascinuje.“

„Co říkal?“ zeptal se Geoffrey.

„Že je čarodějka,“ shrnul Fessův proslav Gregory.

Geoffrey si opovržlivě odfrkl ale nepřel se.

„Ale takhle se přece vystavovala velkému riziku, že si jí všimne rytíř, kterému toto panství patří,“ namítl Magnus. „Jak to, že jí dovolil takto pobuřovat lidi, Puku?“

„Vždyť s tím začala teprve před dvěma dny,“ odpověděl Puk. „Podle toho, co říkala, začal zdejší šerif jednat právě ve chvíli, kdy vaši rodiče zmizeli. Aby jí mohl místní rytíř zabránit v jejím konání, musel by nejdříve vědět, že právě ona je vinna tím, že se proti němu jeho poddaní bouří - a jak by na to mohl přijít, když to děvče s muži zdánlivě jen flirtovalo?“

„Copak si nevšiml, že je tím nutí, aby jednali, jak ona si přeje?“ namítl Cordelie.

„Proti tomu žádný zákon není a kdyby byl, pochybuji, že by se konalo mnoho svateb. Ne, děvče - náš dobrý rytíř patrně nepovažuje flirtování za hrozbu. Ty to víš, protože jsi to viděla na vlastní oči, ale dospělý muž by tomu nikdy neuvěřil.“

„Ano,“ přikývla Cordelie. „Jsou úplně zaslepení svou důležitostí. Jak by si mohli něčeho takového všimnout? Museli by přiznat, že jsou mnohem bezvýznamnější, než si o sobě myslí.“

Puk se na ni podíval s novým respektem. „Až vyrosteš, budeš velice nebezpečná žena. Ale máš pravdu - muži jsou často skutečně

zaslepeni vlastní důležitostí a mají tendenci podceňovat fámy a lidské řeči. Proto jsou podobné věci tak nebezpečné a působí tolik škod.“

Geoffrey se zamračil. „Začínám tomu rozumět. Táta mi říkal, že fámy dokážou rozvrátit celá vojska.“

„To je jeden důvod,“ přisvědčil Puk. „Ten druhý je, že v každé fámě obvykle bývá zrnko pravdy, a kdo ji dokáže oddělit od lží? Kdo může říct, že náš šerif nejedná v zájmu Jejich Veličenstev a pro dobro království? Víme jen to, co jsme slyšeli od té holky.“

„A jak by mohl rytíř přikládat váhu tomu, co říká?“ zamumlala Cordelie. „Vždyť je to pouhá pasačka a jedná se tady o králova šerifa.“

Puk přikývl. „A jak může rytíř vědět, že mu lže šerif? Nebo že mluví upřímně?“

„Ano.“ Magnus sevřel rty. „Jsme pouhé děti a ta dívka a šerif jsou dospělí.“

„Ale povedeš si lépe, až vyrosteš?“ zeptal se Puk.

„Samozřejmě že ano!“ prohlásil Geoffrey. „Děti nebo pasačky krav, urozený nebo obyčejný, vyslechnu je všechny a o všem, co uslyším, budu uvažovat!“

Puk spokojeně přikývl. „Teď jsi doopravdy pochopil. Všem musí být dovoleno, aby řekli, co mají na mysli, ať ti to připadá hloupé nebo moudré - a ty musíš vážit jejich slova pečlivě, protože v nich vždycky může být něco pravdy. Proto musíš prosazovat pozici zákona, jako to dělá tvůj otec. Jinak by se brzy našel někdo, kdo by začal zabraňovat dobrým lidem, aby se dovídali o činech těch zlých.“

„Jak by to mohl udělat?“ zeptal se Magnus.

„Tak, že by trestal všechny, kteří by mluvili proti němu,“ vysvětlil Puk. „Pokud bys dopustil, aby zákon zakazoval říkat některé věci, zlí lidé by se mstili všem, kteří by se jim znelíbili, tak, že by je obvinili z vedení zakázaných řečí.“

„Aha.“ Magnus se zamračil na Foebé. „Takže i když vím, že páchala zlo, nemůžeme ji předat rytíři?“

„Ale ano, můžeme - jenže jí nezabráníš, aby se hájila, třebaže víš, že bude lhát a tvrdit, že nedělala nic z toho, z čeho ji obviňuješ. Musíš *dokázat*, že to dělala.“

„Což samozřejmě nemůžeme.“ Magnus zaťal zuby. „Cožpak neexistuje žádný způsob, jak jí zabránit, aby ve svém díle pokračovala, Puku?“

„Můžeme před ní samozřejmě varovat muže z vesnice.“ Puk se zašklebil. „Pokud ti uvěří.“

„Pokud,“ zopakovala Cordelie ponuře. „Nic jiného se s ní dělat nedá?“

Puk pokrčil rameny. „Zapomenout na ni a nechat ji spát. Pojdme, děti - najdeme toho, kdo jí rozkazuje.“

„Místního šerifa?“ Geoffrey se zašklebil. „Tak tedy vzhůru! Tak nebo tak, k boji nakonec přece jen dojde!“

Kapitola 9

„Kde vlastně zdejší šerif přebývá?“

Magnus položil svou otázku celkem jasným hlasem, ale oční víčka mu při tom klesala.

„V Luganthorповě vesnici,“ řekl Puk. Ve tváři mu tančily odlesky plamenů ohniště. „Je to jen dvě hodiny chůze, ráno tam budeme.“

„Co ti o něm elfové ještě řekli?“ Cordelie bezmyšlenkovitě čechrala vlasy Gregorymu, jehož hlava jí ležela v klíně. Chlapec měl oči zavřené. Spal.

„Jen to, že dává dohromady vojsko sedláků - přesně jak to říkala Foebe,“ odpověděl Puk. „A že s ním miní táhnout proti banditům v horách.“

„Opravdu je těch lupičů tolik, jak říkala?“ zeptal se Geoffrey mezi dvěma zívnutími.

„Je jich mnoho a rychle jich přibývá.“

Geoffrey zpozorněl. „K něčemu takovému nemohlo dojít, aniž by to někdo naplánoval a zorganizoval.“

„Ne, to nemohlo.“ Pukovi se zablesklo v očích. „Někdo ty lidi musel připravovat na to, že vaši rodiče zmizí, děti.“

„Pak proti nim musíme bojovat!“

„Nic takového neuděláte! To je králova starost, ne vaše.“ Puk se usmál. „Ale trochu pomoci bychom mu snad mohli...“

„Ted’ - na ně!“

Surové ruce popadly děti; jiné ruce kolem nich ovinuly smyčky provazu, který jim přitiskl paže k tělu. Ohyzdný chlap v plechovém šišáku se zachechtal Cordelii do obličeje. Dívka ucukla před jeho páchnoucím dechem.

Ozvalo se koňské zaržání, zvonění podkov a Fessova kopyta zabubnovala o ocelové kyrysy vojáků. Muži zděšeně vykřikli a stáhli se zpět.

„Ne!“ zvolal jeden. „Vždyť je to jen kůň! Chyťte ho!“

Ostatní se obrátili a dva zaútočili na Fesse píkami. Fess vyrazil proti jednomu z nich, který hned zase rychle ucouvl, a pak se vrhl celou svou váhou na druhého útočníka. Muž se pokusil uhnout, ale okované kopyto ho zasáhlo do ramene a odmrštilo ho stranou. Jiný skočil na jeho místo.

„Odtáhněte ty fakany do bezpečí!“ zařval nejstarší muž a čtyři vojáci se hned chopili dětí.

Fess se obrátil k ozbrojenci, který držel Geoffreye, pak přeskočil k tomu, jenž táhl Cordelii. Jiný voják jeho nerozhodnosti využil k výpadu kopím. Hrot jeho zbraně zazvonil o ocel Fessova boku a černý kůň se otočil zpátky k němu - ale jeho pohyb byl najednou velice pomalý. Děti zaslechly v hlavách jeho hlas: *Vojááácíí... nesssmíí... dětííí...*

Náhle Fess strnul a hlava mu klesla mezi rozkročené přední nohy, až se čumákem skoro dotýkala země.

Má zase záchvat! pomyslela si Cordelie.

Já těm darebákům, kteří mu ublížili, ukážu! Geoffreyovy myšlenky vřely temným hněvem.

Vojáci rozpačitě pozorovali nehybného koně. Pak se jeden z nich natáhl a dotkl se Fessova kohoutku. Když se nic nestalo, udeřil ho pěstí. Fess se zakolébal, ale to bylo z jeho strany vše. „Je mrtvý?“ zeptal se voják.

„Pokud není, hned to zařídím.“ Jiný voják pozvedl těžkou bojovou sekeru.

„Zadrž!“ vyštěkl starší muž. „Je to čarodějnický kůň, nech ho na pokoji. Nebo chceš, aby tě pronásledoval jeho duch?“

Voják se rychle stáhl zpět a pokřižoval se.

Starší muž se rozhlédl po mýtině, aby se přesvědčil, že má všechno pod kontrolou. Měl prošedivělý vous padesátníka. „Máš je, Grobine?“ zavolal.

„Ano, náčelníku! I když jsou trochu neklidní.“ Grobin vyšel z porostu. Kopajícího a vzpouzejícího se Magnuse a Geoffreye držel každého v jedné ruce. Zachechtal se. „Jsou to neklidní klučínové!“

„Co mám dělat s tímhle?“ Na mýtinu vyšel podsaditý muž v železné přilbici a kyrysu a pohazoval si Gregorym jako s míčem. Chlapec křičel hrůzou.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Cordelie, Magnus a Geoffrey upřeli na muže své pohledy. Jen o vlásek unikl okamžité smrti.

Neměl o tom ani tušení, protože šedovousý muž, kterého nazýval náčelníkem, řekl: „Vezmeme ho k panu hraběti jako ty ostatní. Jdeme!“

Vojáci si přehodili děti přes ramena, jako by to byly pytle brambor. Jejich ocelové paže děti dusily a dokonce i Geoffrey zápasil s dechem. Jeho rysy ztvrdly a jeho pohled se rozostřil. Vtom však v mysli uslyšel Magnusův hlas: *Ne! Neudělali nic, za co by si zasloužili smrt!*

Geoffrey po něm šlehl pohledem, ale ovládl se. *Proč se s nimi nevypořádal Puk?* zeptal se. *Patrně k tomu měl dobrý důvod,* odpověděl Magnus. *To je pravda... Nic se nám nestalo... Ale Geoffreyovy myšlenky byly velice zlověstné.*

Uklidni se, bráško, konejšil ho Magnus. *Jestli budou ti muži chtít provést něco zlého, můžeš se s nimi vypořádat podle svých představ.*

Vojáci došli na jinou, větší mýtinu, a předali děti dalším mužům na koních. V jejich čele jel na velkém koni muž v plném brnění. Když se ozbrojenci přiblížili, pozvedl hledí. „Dobrá práce, seržante.“

„Děkuji, mylorde.“ Seržant uctivě zasalutoval. „Nebyla to těžká práce.“

„A co ten křik a ječení, které jsem slyšel?“ „Vrhl se na nás válečný kůň - ale najednou strnul, jako by byl zakletý.“ Seržant se pokřižoval. „Žijí v tomhle lese nějakí černokněžníci, mylorde?“

„Všichni jsou na naší straně.“ Šlechtic se zamračil na děti. „Co je to za nápad, děti v lese? Jak to, že jste tu samy?“

Voják zacloumal Magnusem. Chlapec se podíval na šlechtice. „Hledáme své rodiče.“

Do ucha ho udeřila pěst a přivodila mu nesnesitelnou bolest, skrze kterou zaslechl štěknutí: „Mluv uctivě! Máš před sebou hraběte Drosze!“

Magnus se silou vůle přinutil uklidnit a nesrazit vojáka neviditelnou rukou k zemi. Pomohlo, když si slíbil, že náčelník za tu ránu jednou zaplatí - ale ještě víc mu pomohl údiv nad odhalenou identitou šlechtice. „Drosz? Ale tady jsme v Glynnově hrabství!“

„To je možné,“ řekl Drosz a nevesele se usmál. „Ten kluk zná alespoň své okolí, když už ne své místo na společenském žebříčku.“

„Přišli jsme dobýt Glynnovo hrabství.“ Drosz se zašklebil na Geoffreye. „Jaký jiný důvod by mohl mít šlechtic k tomu, aby stanul na půdě jiného šlechtice?“

„Ale tvé hrabství přece patří k lénům vévody Habsburka, a toto území je součástí panství knížete Tudora! Myslíš, že tě vévoda nechá, aby ses usadil na Glynnově hradě?“

Drosz se zasmál. „A proč ne, hloupé dítě? Zůstanu přece i nadále Habsburkovým vazalem! Veškerá země, kterou zaberu, tedy jen rozšíří jeho panství!“

„V tom případě by Tudor musel vyhlásit vévodovi Habsburkovi válku,“ namítl Geoffrey.

„A když ne?“ Hrabě pokrčil rameny. „Co na tom záleží?“

„Vy ho chcete napadnout bez vyhlášení války?“ zvolala Cordelie. Hrabě přikývl. „Přesně tak.“

Děti na něj vyděšeně vytřeštily oči. *Tomu člověkovi vůbec nezáleží na tom, že zavleče dvě panství do občanské války!* pomyslela si Cordelie.

Ano, ani za mák. Magnus se zamračil na hraběte. *Patrně nechápe, kolik životů a utrpení to bude stát!*

Pro něj to nic neznamená, vysvětlil mu Geoffrey. *Nic, proti slávě a bohatství, které mu to přinese.* Nahlas řekl: „Glynn přece musel zanechat část svého vojska doma na stráž. Copak se ti nikdo nepostavil?“

„Nikdo,“ ujistil ho hrabě. „Je to jako by zmizel z povrchu zemského a jeho rodina s ním. Jeho rytíři nevěděli co mají dělat, a proto složili zbraně.“

Geoffrey se zatvářil pobouřeně. „Určitě jim dal příkaz, aby hrad bránili!“

„Co měli bránit? Glynn zmizel a jeho žena a děti s ním! Rytíři se neměli ke komu obrátit pro rozkazy - a jejich stav jim zabraňuje vzepřít se příkazům jiného šlechtice. Ne, s výjimkou jednoho nebo dvou mi neodporovali.“ Výmluvným gestem naznačil, jak skončili ti, kteří se na odpor postavili.

„Pak jsi teď vládce i tohoto kraje,“ řekl Magnus. „Proč ztrácíš čas tím, že zajímáš pouhé děti?“

„Přiznej mi trochu zdravého rozumu, mládenče.“ Hrabě se ironicky usmál. „V této zemi není šlechtice, který by neznal tváře dětí Velkého čaroděje.“

Děti mlčely. Hrabě se chraptivě zachechtal a vítězoslavně si je prohlížel jedno po druhém.

„To tedy znamená, že znáš naše postavení!“ vybuchl Magnus; „Proč jsi dovolil svému služebníkově, aby mne udeřil?“

„Protože teď jsi můj zajatec, můj vězeň.“ Hrabě se zaklonil v sedle a zašklebil se.

Magnusovy oči se zúžily. Napadlo ho, zda je ten šlechtic jen hloupý nebo je skutečně tak surový a arogantní, že se odvažuje vyhrožovat dítěti jiného šlechtice. „Tak jsme tví vězni.“ Ale tón jeho hlasu nenasvědčoval, že tento fakt uznává. „Jak ti můžeme být prospěšní ve tvých plánech?“

„Samozřejmě jako rukojmí, hlupáku! Dokud vás mám ve své moci, ani kníže Tudor, ani vévoda Habsburk, ba ani sám král Tuan si nedovolí na mne zaútočit ze strachu před mocí čarodějových potomků!“

Magnus ho mlčky probodával pohledem. Pak, zrovna když se chystal promluvit Geoffrey, řekl; „Můžeš věznit naše těla - ale nikdy se ti nepodaří velet naší moci!“

Do ucha ho udeřila pěst a mýtinou zaburácel posměšný smích vojáků. „Uděláš, co ti poručím, chlapče,“ řekl hrabě.

Magnusovi se jen stěží podařilo opanovat svůj vztek - a i to jen proto, že si byl vědom, co by udělal Geoffrey. *Ne!* pomyslel si. *Jejich na nás příliš mnoho! Nemůžeme bojovat sami proti celé armádě!*

Ale nemůžeme se ani vzdát bez boje! pomyslel si jeho bratr hněvivě.

Nic takového neuděláme! Šetři si své síly na okamžik, kdy budeme mít šanci zvítězit nad nimi - až budou sami bojovat s jinou armádou!

Geoffrey se zatím ovládal, ale jen tak tak. Zakabonil se na hraběte a pomyslel si: *Ale budou bojovat s jinou armádou? Dojde k tomu ?*

O tom nepochybuji, ujistil ho Magnus.

Puk se o to postará, dodal Gregory.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Bylo to skoro jako by svou myšlenku vyslovil nahlas, neboť jeden z rytířů popohnal svého koně blíže k hraběti Droszovi a řekl: „Vyslyš mne, můj pane! Je obecně známo, že nad těmito dětmi drží svou ochrannou ruku Maličký lid!“

„Cože! Dospělý muž jako ty že věří v moc Maličkého lidu?“ Drosz se zamračil. „I tobě, Langouste, musí být jasné, že mi elfové nemohou ublížit, když mám na sobě chladné železo!“

Langouste se nervózně ohlédl přes rameno. „Můj pane, prosím tě! Nevysmívej se moci Maličkého lidu!“

„Moci?“ Drosz se zasmál a sáhl pro něco do svého sedlového vaku. Ukázal to siru Langousteovi. „Popatř na kletbu Maličkého lidu a zmar vši jeho moci - hrst hřebíků! Obyčejných hřebíků! Ani s těmi si nedokážou poradit! Podívej se!“ Rozmáchl se a hodil hřebíky do podrostu. Z houští se ozvalo zaječení, pak další a další, tucet jiných, všude kolem nich. Když dozněly, děti uviděly, že se hrabě chechtá.

„Tak vidíte,“ řekl svým mužům, „nemusíte se ničeho bát. Elfové se mužům ve zbroji musí klidit z cesty. Nikdo, kdo nosí chladné železo, se jich bát nemusí.“

Cordelie se chvěla hrůzou a Geoffrey jen stěží krotil svůj hněv. Gregory stál jako socha a upřeně se díval na hraběte.

Ale šlechtic se jen usmál, stočil svého koně na cestu, zvolal: „Jedeme!“ a vyrazil do noci.

Jeho muži si přehodili děti přes hřbety svých koní a následovali svého pána, ale byli bledí a vrhali na sebe nejisté, vystrašené pohledy.

Poskakující koňské hřbety připravovaly děti o dech a opakované nárazy do břicha jim působily bolest. Ale zaťaly zuby a v myšlenkách rozmlouvaly mezi sebou.

Zranil alespoň tucet elfů, pomyslela si Cordelie rozhněvaně. Nedbá na nic než na hrubou sílu.

Možná je v něm něco dobrého, ale v tom případě to velice dobře skrývá, odpověděl Magnus. Všechno, co jsme u něj zatím viděli, je zlé. Napadá někoho z vás nějaký důvod, proč bychom ho měli šetřit?

Ne!

Ne!

Ne!

Takže se shodujeme, pomyslel si Magnus s rozhodností, s jakou soudce vynáší svůj ortel. Počkáme si na vhodný okamžik.

Jezdci ujížděli dál a děti stále bojovaly o každé nadechnutí, ale jejich myslí teď byly nastražené, číhající na svou příležitost. Kolem nich se míhaly stromy, temné v měsíčním světle. Magnus natočil hlavu a skoro si vykroutil krk při pokusu zjistit, kam vlastně ujíždějí, ale k ničemu mu to nebylo: pod baldachýnem stromů byla tma příliš hustá. Jen tu a tam jím prosvítalo několik paprsků studeného světla.

Náhle ticho roztrhl hromový řev a něco velkého vyskočilo z porostu přímo před hraběte. Rudé oči zasvítily do tmy. Koně zděšeně zarehtali a ucouvli, navzdory svým jezdcům se pokoušeli otočit a uprchnout, ale na úzké cestičce byli příliš natěsnáni a v panice vráželi jeden do druhého.

Hrabě s vypětím všech sil nakonec svého oře zvládl a donutil ho zastavit. „Zastavte se a bojujte! Ať je to cokoliv, chladnému železu to vzdorovat nemůže! Sesedněte z koní a taste meče!“

Několik vojáků, kteří nebyli shoeni, seskočili z koní, jiní ve tmě klopýtali, kleli a pokoušeli se s meči v rukou seskupit kolem hraběte.

Stín převalující se v temnotě je uviděl a znovu zařval, vyrazil proti hraběti a zaútočil na něj velkou černou tlapou; drápy jako zahnuté šavle prořaly vzduch. Droszův kůň zařičel, vzepjal se a pokusil se svého jezdce shodit.

Vojáci klopýtali a zakopávali o něco, co je chytalo za nohy. Muži ječeli zlostí i strachem a padali jeden přes druhého. Sotva se ocitli na zemi, sesypal se na ně houf malých postaviček s šest palců dlouhými palcáty a zasazoval jim rány do týlu lebky, mezi okraj přilbice a límec. Zasažení vojáci naposledy vykřikli a zůstali ležet bez hnutí.

Droszův kůň tancoval a střechoval, pokoušel se obrátit a dát se na útěk, ale hrabě se nevzdával, škubal za uzdu a křičel: „Stůj, zbabělé zvíře! Před nepřítelem nikdy neuteču!“

„Jsi statečný muž,“ zahřímal hlas bez těla. „Tvá odvaha tě ctí - ale nijak ti nepomůže!“

A najednou se hrabě vznesl ze sedla - tak vysoko, že se pod ním mohl jeho kůň otočit a vyrazit na útěk před hrozným nočním obrem. Šlechtic vztekle zařval, ale hned nato narazil obličejem do stromu a pomalu sjel po jeho kmeni k zemi. Jeho ruka instinktivně vyrazila

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

k jílcí meče, ale meč sám vyjel z pochvy. Hrabě dopadl na zem, okamžitě vyskočil na nohy - a vzápětí se zase se zavytím skácel, drže se za hrdlo, kam ho zasáhla špička jeho vlastní zbraně. Očima rozšířenýma hrůzou vzhlédl a uviděl svůj meč, vznášející se před ním ve vzduchu, se špičkou neustále mířící na jeho oči.

Obluda naposledy zařvala, scvrkla se do sebe a zmizela.

Na krátký okamžik zavládlo dokonalé ticho.

Pak nocí zahřímal mocný Pukův hlas. „Dobrá práce, děti! Vystihly jste ten správný okamžik a velice jste nám pomohly!“

„Bylo nám potěšením,“ řekl Geoffrey, který si mnul zápěstí, ještě před chvílí svázaná provazem.

„Skutečným potěšením.“ Cordelie šlehla pohledem po hraběti, zatímco jí elf rozřezával pouta bronzovým nožem. „To já jsem vedla jeho meč - a skoro bych si přála, abych udeřila silněji.“

„Skoro' nestačí. Kdo ho zvedl ze sedla?“

„Geoffrey a já.“ Magnus si protáhl prsty, pokoušeje se obnovit v nich krevní oběh. „Doufám, že jsme s ním o ten strom praštili dost silně!“

„Hej! Vraťte se!“ zvolal hrabě na své prchající vojáky, ale špička meče před jeho očima se výmluvně pohnula a hrabě zase ztuhl. Pod Gregoryho upřeným pohledem se ze země vznesl provaz, ovinul se mu kolem zápěstí a pevně se utáhl. Elfové mu hbitě svázali kotníky a srazili šlechtice na zem. Hrabě zavyl.

„Dejte pryč tu věc z chladného železa,“ řekl Puk znechuceně a Cordelie nechala meč odletět mezi stromy. Geoffrey se za ním toužebně podíval, ale nahlas neřekl nic.

„Teď je neškodný,“ zahřímal Puk. „Ještě jednou vám děkuji, děti; odvedly jste dobrou práci. Teď nás nechte o samotě.“

„Cože? Máme odejít?“

„Ne, Puku! Proč?“

„Pomohli jsme ti nad ním zvítězit a máme právo...“ Ale vtom se Magnus podíval Pukovi do obličeje a zmlkl. Měl v něm tak přísný výraz, jaký u něj děti ještě neviděly a v očích měl něco, co v Magnusovi vyvolalo zachvění. Všimli si toho i jeho bratři a sestra, protože se bez reptání vydali na cestu.

„Nezapomeňte na věrného služebníka svého otce,“ zavolal za nimi Puk. „Nenechte ho zrezivět.“

„Fess! No jistě!“ Děti si vyměnily provinilé pohledy a rozběhly se zpátky po stezce, kterou je před několika minutami hrabě unášel.

Svého černého koně našli na mýtině zalité měsíčním světlem. Stál s nohama strnule rozkročenýma a hlava mu visela dolů. Magnus se vznesl a sáhl pod jeho sedlo, stiskl výstupek, který byl resetovacím tlačítkem. Robot se pohnul, pomalu zvedl hlavu, zamrkal a rozhlédl se omámeně kolem sebe. „Cooožee? Kdééé...?“

„Prosím tě.“ Cordelie mu jemně položila dlaň na čumák. „Počkej, dokud se ti v hlavě trochu nerozjasní.“

„Měl jsi záchvat,“ oznámil mu Magnus.

Fess mlčky těkal pohledem z jednoho dítěte na druhé a zrak se mu při tom rozjasňoval. Nakonec řekl. „Zajali vás ti lupiči?“

„Ano, ale unikli jsme jim,“ informoval ho Gregory.

„Přesněji řečeno, byli jsme zachráněni,“ opravil ho Magnus.

„A nebyli to lupiči,“ dodal Geoffrey, „ale vojáci hraběte Drosze.“

„Drosze?“ Fess pozvedl hlavu. „Co tady pohledává? To přece není jeho panství!“

„Ne, ale chtěl se ho zmocnit.“

„Proč vás jeho muži unesli?“

Děti si vyměnily pohled. Jak nejlépe to Fessovi vysvětlit?

„Chtěl vás použít jako rukojmí?“ zeptal se robot.

„Ano,“ připustil Magnus.

„A já tomu nezabránil. Ach, moje -“

„Nebyla to tvoje chyba,“ řekl Magnus rychle, aby včas zarazil proud sebeobviňování. „A vlastně se vůbec nic nestalo, opravdu - Puk a jeho elfové nás hned zase osvobodili.“

„Trochu jsme jim pomohli.“ Geoffrey nedokázal odolat příležitosti se pochlubit.

„Díky Hertzovi!“ oddechl si Fess. „Ale kde je teď?“

„Hrabě?“ zeptal se Gregory. „Nebo Puk?“ „Oba dva jsou o kus dál na stezce, kde Puk zajal hraběte,“ vysvětlil Magnus. „Je spoutaný na rukou a na nohou - ale co s ním Maličký lid udělá, nevíme.“

Náhle se nocí ozvalo jediné zaječení, které ihned zase utichlo.

Děti si vyměnily pohledy.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Co...?“ vydechl Magnus.

„Znělo to jako lidský hlas,“ řekl Geoffrey šeptem.

Vedle nich zašustilo listí a na mýtině se objevili Puk a Kelly. „Hotovo, děti,“ zahřímal Puk. „Zločinů hraběte Drosze už se nikdo bát nemusí.“

S očima vytřeštěnýma se podívali jeden na druhého a potom na Puka. Když si všimli výrazu jeho tváře, otázky, které měli na jazyku, zůstaly nevyslovené.

Gregory se podíval na Kellyho. „Co tě tak rozrušilo?“

„Nech ho,“ řekl Puk rychle a obrátil se ke Kellymu. „Dnešní noci ses choval statečně, elfe.“

„Možná, že takový prostě jsem,“ zabručel Kelly, „ale nikdy na tuhle práci nebudu hrdý.“

„Ne, ale ani jí nemusíš litovat! Nezapomínej, že ten muž cestou do Glynnu zabíjel a drancoval. Elfové ho mnohokrát viděli zabíjet lidi vlastními rukama - jen dnešní noci zranil tucet elfů, některé těžce; Hložinka je mrtvý.“

Děti mlčely, oči vytřeštěné. Věděly, že elfové nemají nesmrtelnou duši jako ony, takže když elf zemře, jeho existence neodvolatelně končí.

Kellyho rysy ztvrdly, až připomínaly kus křemene. „Je to tak, jak říkáš. To jen já jsem příliš -“

„Útlocitný,“ zahřímal Puk.

„Nejspíš. Máš pravdu, už se za svůj čin stydět nebudu.“

„Za jaký čin?“ zeptal se Gregory, ale Magnus ho okřikl. „Buď zticha!“

„My elfové jsme jen Vaším Veličenstvům ušetřili trochu práce a nepříjemností, děti,“ ujistil je Puk. „Kdybychom nechali věcem volný průběh, dopadlo by to stejně, ale později a víc nevinných by na to doplatilo.“

Děti na něj mlčky hleděly.

Pak Geoffrey namítl: „Ale ty přece nemáš právo vynášet rozsudky smrti, Puku!“

„Všichni kapitáni ho na bitevním poli mají,“ odpověděl Puk, „a tohle byla svým způsobem válka. Copak Drosz netáhl do boje?“

„Možná.“ Geoffrey se zamračil. „Ale táhl proti Glynnovi a Glynn měl -“

„Ne.“ Pukovi se zablesklo v očích. „Glynn ho mohl potrestat za smrtelníky - ale ne za Maličkový lid!“

Geoffrey znovu otevřel ústa.

„Ne, už nic neříkej!“ nařídil mu Puk. „Pamatuj si, právo vynášet rozsudky smrti nemá žádná osoba, jen Spravedlnost!“

Geoffrey pomalu zavřel ústa.

„Ale tak se přece spravedlnost nevykonává,“ namítl Gregory. „Byl to lord a odsoudit ho měl soud složený z jiných lordů!“

„To je spravedlnost smrtelníků,“ odpověděl Puk, „ale on se dopustil zločinu proti Maličkému lidu - a Maličkový lid má své pojetí spravedlnosti, které bude platit, dokud budou dub, jasan a hloh růst. Alespoň to měl rychle za sebou. Spravedlnost smrtelníků je často mnohem krutější.“

Děti mlčely.

Pak Magnus řekl: „Myslím, že je čas jít domů, Puku.“

Kapitola 10

Vlastně neexistoval žádný důvod nezůstat tam a neutábořit se, ale Puk je přesto odvedl do noci - Puk měl pochopení pro city smrtelníků a věděl, že by se děti cítily nesvé, kdyby měly spát poblíž toho místa. Proto je odvedl do noci, jen tu a tam zředené měsíčním světlem. Šly za ním velice tiše a když se jeho vlastní pochmurná nálada trochu spravila, pokusil se je Puk rozveselit elfí melodií. Tajemnost jejich polotónů dobře ladila s jejich zasmušilostí, ale po několika verších děti začaly vnímat pocit míru, který jimi prostupoval. Staré mohutně pokroucené stromy už tolik nevypadaly jako zlověstné obludy, spíš jako laskaví staříci, a záblesky měsíčního světla svítily mezi jejich listy jako šperky. Popínavé rostliny visící z jejich větví jim najednou připadaly jako girlandy připravené na nějakou slavnost a suché listí pod jejich nohama zase jako mnohobarevný koberec. O hodinu později už děti kráčely pohádkovým lesem se stříbrným potůčkem, který jim vesele bublal na cestu a tancoval mezi balvany. Nad ním se klenul maličký most a Cordelie vydechla: „Co je to za magie, která se skrývá v tvé písni, Puku?“

„Jen taková, která ti umožňuje vidět věci, jaké doopravdy jsou,“ odpověděl elf. „Všude kolem tebe je mnoho kouzel a divů, jen když umíš mít oči otevřené.“ Vykročil na most, stejně jako Gregory, který kráčet hned za ním.

„Hou! Hou!“ zahřímál hlas jako ozvěna v propasti a obrovské ruce s dlouhými, houbovitými prsty se vymrštily po stranách mostu.

„Pozor!“ vykřikl Puk, který ucouvl zpátky, aniž by spustil pohled z mostu. Gregory uskočil a vrazil do Geoffreye, do kterého z druhé strany vrazila i Cordelie, jež už nestačila zastavit. Magnus se zarazil na místě a zabručel; „Co se dá dělat, v pohádkovém lese musí žít pohádkové bytosti!“

„Hou! Hou!“ Zpod mostu se vynořila velká ohyzdná kštice umaštěných vlasů, připomínajících snop slámy, oči jako talíře, hroudovitý nos a široká ústa, odhalující špičaté zuby. „Hou! Hou!“ zavolalo to znovu a objevil se pár křivých nohou. Tvor, který nakonec

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

vyskočil zpod mostu, byl pouhé čtyři stopy vysoký, ačkoliv hrudní koš měl jako sud a ramena tři stopy široká. Ruce mu dosahovaly až ke kolenům a dlaně měl skoro stejně velké jako hlavu. Spráskl je se zvukem připomínajícím zadunění děla. „Děti! Juch!“

Děti se semkly k sobě. „Co - co je to, Puku?“

„Trol,“ odpověděl elf. „Žijí pod mosty - a pořád mají hlad.“

Trol se zašklebil a přikývl. „Děti! Měkoučké, jemňoučké! Juch!“ A pohladil si břicho.

„Myslel jsem si to,“ řekl Puk. „Ustupte, děti! Držte se od něj dál.“

Děti ucouvly - s výjimkou Geoffreye. Chlapec stál jako skála, oči bojovně přimhouřené. „Chci přejít na druhou stranu, Robine. Kdo je on, aby mi v tom bránil?“

„Někdo, kdo ti může utrhat ruce a nohy jako lístky kopretiny,“ odsekl Puk. „Nehádej se se mnou, chlapče.“

Trol se chraptivě zachechtal a vyrazil vpřed, protahuje si při tom prsty.

„Copak ho nedokážeš porazit?“ otázal se Geoffrey.

„Pravděpodobně ano,“ opáčil Puk. „A pravděpodobně by při tom nikdo nepřišel k úrazu. Ale jisté to není a nevidím důvod riskovat.“

„Ty že nevidíš důvod riskovat?“ Magnus se zamračil. „Pověz nám pravdu, Puku. Co bys dělal, kdybychom tady nebyli?“

Pukovi se v očích zableskly plamínky. „Máš pravdu, kdybyste tady nebyli, naučil bych toho mizeru tancovat a pak bych mu omotal jeho vlastní nohy kolem krku a ruce *zavázal* na uzel! Jenže vy tu *jste* a já riskovat nebudu. Takže, všichni *zpátky!*“

Děti váhavě ustoupily.

„Ne, ne! Nechoďte pryč,“ zvolal trol a rychle vyrazil za nimi.

Děti se daly s křikem na útěk a Puk zavyl: „Pozor!“ V ruce se mu náhle objevila pochodeň, která vzápětí zase zmizela v trolově nose. Trol zařval a uskočil. Puk pomalu ustupoval, nespouštěje obludu z očí.

Trol se rozhlédl velkýma tupýma očima kolem sebe. Učinil několik váhavých kroků směrem k elfovi a dětem, pak se zarazil. „Co má trol dělat? Děti utíkají!“ Znovu vykročil, ale pak zavrtil hlavou. „Ne, ne! Nesmím odejít! Zůstat na mostě! Děti dříve nebo později musí přejít!“ Zlověstně se na děti usmál. „Děti musí přejít!“ Pak se uvolnil a čekal.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Po chvíli se Cordelie zeptala. „Opravdu musíme přejít, Puku?“

„Samozřejmě, že musíme!“ odpověděl místo elfa Geoffrey. „A pokud se nám v tom ta hloupá obluda pokusí zabránit, bude mít co do činění s tímhle!“ Postoupil o krok kupředu a tasil dýku.

„Schovej tu věc!“ Puk mu položil ruku na rameno. „Už jsem ti jednou řekl, že si nepřeji boj! Ten, kdo bojuje, když to není nutné, je buďto hlupák nebo darebák!“

Geoffrey zrudl, ale ze svého místa neustoupil.

„Puk má pravdu,“ řekl Magnus.

„Ale proč o tom vůbec mluvíme?“ zeptal se Gregory zmateně. „O co tady vlastně jde? Proč bychom měli bojovat o most, když můžeme prostě přeletět?“

Geoffrey vytřeštil oči na Magnuse. Magnus se ušklíbl. „Co jsme to za hlupáky, že nás to nenapadlo!“

„Ano,“ přidala se Cordelie. „Co jsi to za hlupáka, když myslíš na boj a při tom zapomeneš, že umíš létat.“

„Tak proč jsi nás na to neupozornila sama?“ odsekl Geoffrey. „Tak či tak, náš malý bráška má pravdu. Vzhůru, přátelé, poletíme!“

„Ale co Fess?“ zeptal se Magnus.

„Se mnou si nedělejte starosti,“ odpověděl velký kuň. „Pochybuju, že bych té obludě chutnal.“

Děti se vznesly do vzduchu a přeletěly bublající potůček. Trol vztekle zavyl. Geoffrey se zasmál a posměšně trolovi zakroužil nad hlavou. Vtom se však trol vymrštil a chytil chlapce za kotník. Geoffrey zděšeně zaječel, jak s ním obluda smýkla přímo ke své otevřené tlamě. Skoro zároveň však vytáhl dýku a rozmáchl se k bodnutí, zatímco jeho sourozenci křičeli: „Geoffrey!“ „Odvahu - jdeme ti na pomoc!“ A všichni se rozletěli k němu.

Vtom však na trolovu ruku jako na nějaké bidýlko vyskočila malá, zeleně oděná postavička a zařvala: „Ty zatracený angláne! Ty by ses nestyděl sežrat dítě?“ A udeřila malým kladívkem trola přímo do nosu. Trol zavyl a ohnal se po útočníkovi rukou - a Geoffrey, bledý a chvějící se, vzlétl rychle do výše. Kelly, sám trochu bledý, seskočil z trolovy ruky a vyrazil na druhou stranu mostu. Trol vztekle zařval a rozběhl se za ním, ale elf byl příliš rychlý a v příštím okamžiku zmizel do noci.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Děkuji ti, Kelly,“ zavolal za ním Geoffrey.

„A poděkuj i své šťastné hvězdě,“ odsekl Puk, který se objevil ve vzduchu vedle něj. „Co tě to napadlo ho tak dráždit? Ty hloupé děcko, teď rychle pryč odsud!“

Geoffrey stiskl rty, ale projednou poslechl bez námitek a rozletěl se za svými bratry a sestrami.

Trol ho zdola pozoroval, mnul si nos a něco si mumlal. Pak se mu po tváři rozlil zlověstný úsměv a vydal se směrem, kterým děti odletěly, sleduje jejich pach v nočním vzduchu.

Když se nad ním stromy uzavřely, Cordelie se ohlédla. „Puku! Trol opustil most! Větří... sleduje naši stopu!“

Puk se zamračil a krátce se ohlédl. „To mu není podobné. Na druhé straně, trola málokdy někdo takhle doběhne. Léto a Podzim! Tohle jsou vaše lesy, znáte je lépe než já. Kde tady můžeme najít bezpečný úkryt?“

„Pojďte!“ zvolala Léto. „Za mnou!“ vybídla je Podzim.

Fess, který je poslouchal, přeběhl most za trole a s velkým hlomozem vecválal do lesa, doufaje, že trola vyděsí.

Děti se pokoušely sledovat Léto a Podzim, ale bylo to pomalé cestování - víly jako by zapomněly, že děti nemohou prolétat ostružiním ani dva palce širokými skulinami pod keři.

„Počkejte!“ zavolal na ně Puk. „Tihle velcí lidé neprojdou tam kudy projdete vy!“

„Ach! Omlouváme se!“ Léto se kousla do rtu a nervózně se ohlédla dozadu, odkud se ozýval praskot lámaného porostu a hřímavé 'Hou! Hou!'. „Dáme si pozor, abychom vás vedly schůdnějšími cestami,“ slíbila Podzim.

A opravdu se snažily, ačkoliv stále měly sklon podceňovat, co je 'dost velké' pro smrtelníky. Děti byly brzy celé rozbolavělé od protahování se tří stopy širokými škvírami v porostu a unavené od rozhrnování větví stromů. Ale nezastavovaly se, neboť hrozivé 'Hou! Hou!' za jejich zády se ozývalo čím dál hlasitěji. Šlahouny popínavých rostlin postříbřené měsíčním světlem se jim omotávaly kolem rukou a nohou a ani se nestačili vyhýbat pavučinám s třpytícími se kapkami rosy. Cordelie se rozhlédla kolem sebe a patrně by tam zůstala stát

fascinována tou tajemnou noční krásou, kdyby ji bratři nepobídli k většímu spěchu.

„Kam nás vlastně vedeš?“ vydechl Magnus.

„Na tajné místo, které znají jen víly,“ odpověděla Podzim.

„Odvalu - už to není daleko,“ pobídla je Léto.

Nebylo, vlastně už jim zbývalo jen několik dalších kroků. Gregory, který běžel v Cordeliině stínu, nestačil zastavit a vrazil do stěny ze spletených šlahounů. Stěna jeho tíhu nevydržela, protrhla se a Gregory se s výkřikem skutálel ze svahu.

„Gregory!“ zvolala Cordelie a skočila za ním.

Chlapec přistál s těžkým žuchnutím na dně. V příštím okamžiku vedle něj dopadla i jeho sestra a uchopila ho do náručí dřív, než se mohl začít kutálet. „Ach, ty mé ubohé děťátko! Neublížil sis, Gregory?“

„Ne, Delie,“ odpověděl Gregory a pohladil se po naraženém boku. „To nic není, už nejsem malé dítě... Ach, Delie!“

Nadšeně se rozhlédl kolem sebe. Cordelie sledovala jeho pohled a úžasem zalapala po dechu.

Byla to pohádková jeskyně. Měla jen nějakých tucet yardů v průměru a podobala se hluboké míse uprostřed lesa, osvětlené tisícem světlušek, vystlané kobercem z květín a kvetoucích keřů a zakryté baldachýnem z větví stromů. Po jedné její stěně stékal vodopád, který vytvářel uprostřed jeskyně malou tůňku a vytékal z ní jako vesele bublající potůček.

„To je kouzelné,“ vydechla Cordelie.

„Vlastně máš pravdu,“ řekla Podzim, která mezitím přistála vedle ní. „Před mnoha a mnoha lety sem spadla stará čarodějnice a zlomila si kotník. Maličký lid jí pomohl, neboť k němu byla vždy laskavá. Ovázali jsme jí ránu obvazem s hojivými bylinkami a pronesli nad ní slova moci, takže její bolest přešla do bylin a čarodějnice se uzdravila. Z vděčnosti pro nás udělala tohle údolí a třebaže už je dávno pryč, její dar žije pořád.“

S hlomozem a křikem dopadli oba starší bratři na dno jeskyňky. Jejich nohy se zabořily do mechu, takže přistáli tvrdě na zadek. Magnus vyjekl a Geoffrey spustil takový proud nadávek, že Cordelie rychle zakryla víle uši.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Děkuji ti, děvče,“ řekla Podzim a jemně odstrčila Cordeliiny prsty, „ale pochybuji, že tvůj bratr zná slova, která jsem ještě neslyšela. Přesto od něj není příliš hezké, že je říká!“ S pěstičkami v bok se podívala na sedícího chlapce.

„To ti ještě nikdo neřekl, že bys měl brát ohledy na jemnocit dámy, hulváte?“

Geoffrey otevřel ústa, aby něco odpověděl, ale Magnus se na něj významně podíval a tak spolkl, co měl na jazyku.

„Prosím tě, odpusť mu,“ řekl Velký bratr. „Je ještě mladý a činí mu potíže zachovat si dobré způsoby, když je vyveden z míry.“ Obdařil bratra zničujícím pohledem, který však byl okázale ignorován, a pak se obrátil zpátky ke své sestře. „Zdá se, že ani ty ani Gregory jste neutrpěli žádný úraz.“

„To je pravda,“ přisvědčila Cordelie, „a ještě nikdy mne nehoda tak nepotěšila. Už jsi viděl krásnější úkryt?“

Magnus se rozhlédl kolem, uviděl a strnul. Cordelie si uvědomila, že až do této chvíle si on ani Geoffrey svého okolí vůbec nevšimli. Dokonce i on se teď rozhlížel s úžasem. „Delie! To je nějaké kouzelné království?“

„Je to magické místo,“ řekla mu Léto. „A udělala ho pro nás hodná čarodějnice.“

„Je kouzelné,“ přisvědčila Podzim. „Pst! Copak neslyšíte ten zpěv?“

Všichni rázem zmlkli a skutečně - tiché melodické tóny podobné zvukům strun harfy doprovázely bublání a zurčení potůčku.

„Co je to?“ zeptal se Magnus.

„Vítr vanoucí v popínavých rostlinách,“ odpověděla Podzim.

„A co je tohle!“ zvolal Gregory. Stál v samém středu jeskyně, kde se světlo, dopadající dolů otvorem, kterým sem spadli, lámalo na fazetách obrovského krystalu.

„To je určitě nějaký velký drahokam.“ Cordelie hbitě seběhla k němu.

„Nikoliv.“ Podzim se usmála a přistoupila k velkému kamenu. „Je to jen kámen, i když zase ne docela obyčejný. Ty třpytící se plochy jsou jeho přirozený tvar.“

„Myslím, že ne tak úplně.“ řekl Magnus. „Je to druh kamene, který táta nazývá křemen, pokud mne neklame paměť.“

„Máš pravdu.“ Ale Gregory nedokázal odtrhnout pohled od krystalu.

Magnus přikývl. „Křemen už jsem viděl dřív. Jen zřídka má tak rovné plochy - a když ano, jsou stěží větší než palec. Na tomhle zřejmě odvedl práci nějaký zručný řemeslník.“

„Ne,“ namítla Léto. „Je tady od chvíle, kdy čarodějnice tohle místo udělala.“

„Krystal udělala s ním.“ Gregoryho hlas zněl podivně odtaziť - jako by pomalu mizel v dáli. „Nevyrostl jako jiné krystaly - ona ho vytvořila.“

Geoffrey se zamračil. „Proč mluvíš tak divně... Gregory!“

„Prst!“ Cordelie ho uchopila za ruku a odtáhla ho od mladšího bratra. „On čaruje!“

V Gregoryho obličeji se usídlil strnulý výraz a jeho pohled se rozostřil. Hluboko v krystalu zaplálo světlo, které zaplavilo jeho tvář.

„Vždyť mu to ublíží!“ namítl Geoffrey.

„Ne.“ Magnus poklekl na opačné straně krystalu a upřeně se zadíval do tváře svého malého bratra. „Neublíží. To on tu věc používá. Nech svou mysl nahlédnout do jeho a uvidíš.“

Děti zmlkly a otevřely své mysli Gregorymu. Nyní viděly krystal z jeho úhlu pohledu, ale jeho obrysy jako by se rozpustily, jen zářící bod v jeho středu byl jasný. Jak se dívaly jeho očima, světélko se začalo rozpínat, a měnit se v poloprůzračný obláček mlhy. Pak se mlha začala projasňovat a řídnout, a oni uviděli...

„To je máma!“ prohlásil Geoffrey přidušeným hlasem.

„A táta!“ Cordeliiny oči byly rozšířené úžasem, třebaže to byla její mysl, čím se teď dívala. „Ale kdo jsou ti ostatní?“

Jejich matka a otec seděli u těžkého dubového stolu v rohu místnosti. Před nimi stála láhev a sklenice a oni hovořili s nějakými jinými dospělými, kteří seděli u stolu s nimi. Jednoho z nich dokázali identifikovat - očividně to byl mnich, protože na sobě měl hnědou kutnu; dokonce i žlutá rukojeť šroubováku, která mu trčela z náprsní kapsy, jim byla povědomá. Ale ostatní...

„Co jsou to za šaty?“ podivila se Cordelie.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

A vskutku - šaty, které měli neznámí na sobě, vypadaly cizokrajně. Dvě ze sedících osob byly podle jemnějších rysů patrně ženy, ale jejich kalhoty vypadaly skoro stejně, jako ty, které nosili muži. Jeden z mužů byl hubený, bledý a bělovlasý, oči měl velice světle modré, tvář vrásčitou. Druhý byl mnohem mladší, ale zato otylejší a na tváři měl dobrácký úsměv. A třetí byl podsaditý a širokoplecí, nepříliš pohledný...

„To je Yorick!“ vydechla Cordelie.

„Ten, kterého král Tuan jmenoval guvernérem země opolidí?“ zeptal se Geoffrey. „Máš pravdu, je to on! Ale co to má na sobě za podivné šaty?“

Opravdu, Yorick byl oblečený stejně jako ostatní dospělí muži v nějaké těsné haleně, která nikde neměla žádné knoflíky.

„To tedy ano,“ přisvědčil Magnus. „Ale jak to, že je s nimi?“

„Alespoň se setkali s někým sympatickým,“ poznamenala Cordelie.

„Samozřejmě, ty hloupá!“ odfrkl si Geoffrey. „Copak by se naši rodiče bavili s někým jiným?“

Cordelie se k němu obrátila s nějakou vhodnou odpovědí na jazyku, ale Magnus se dotkl její ruky. „Ne! Porušila bys ten sen! Pozor, sestro! Buď trpělivá! Dívej se na naše rodiče, dokud k tomu máš příležitost!“

„Samozřejmě!“ Cordelie znehybněla a soustředila se na zjevení. „To je od nich tak bezohledné, že nás opustili! Ach, jak si jen mohli dovolit jít na výlet bez nás!“

„Pochybuj, že měli na výběr,“ opáčil Geoffrey kousavě.

„Pro tentokrát má zřejmě pravdu,“ přikývl Magnus. „Bud' ráda, sestřičko, že jsou živí a v pořádku!“

„Ano!“ zvolala Cordelie. „Chovám se jako sobec! Díky Bohu, že se jim nic nestalo!“

Ale sotva to řekla, obraz začal mizet. Cordelie zoufale vykřikla, ale mlha zhoustla, zakryla rodiče i s jejich přáteli a nitro krystalu znovu zahalil mrak.

„Co se dá dělat, viděli jsme je alespoň na chvíli.“ Magnus nedokázal odtrhnout pohled od hasnouceho krystalu. „Hodně štěstí, mami a tati! A brzy se k nám vraťte!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

A pak byl krystal už zase jen kus nerostu a Gregoryho oči se zavřely. Chlapec se zachvěl, klesl na kolena a pomalu se zhroutil na zem.

Cordelie k němu přiskočila a zachytila ho do náručí. „Ach! Ubohý chlapeček! Magnusi, to vidění ho úplně vyčerpalo!“

„Je to jen únava, sestro,“ ujistil ji Magnus. „Musí si nějaký čas odpočinout, pak bude zase v pořádku.“

„Zato na nás ostatní čeká práce.“ Geoffrey vzhlédl a zamračeně se zadíval ke vchodu do jeskyně.

„Co jsi slyšel?“ Magnus okamžitě zpozorněl, znehybněl a nastražil uši. Pak to uslyšel i on - praskání porostu a vzdálené 'Hou! Hou!', které se neustále přibližovalo.

„Trol!“ prohlásila Cordelie. „Ach, nesmí najít tohle kouzelné místo!“

„Bojím se, že tomu nezabráníme,“ řekl Geoffrey. „Jde po naší stopě a brzy nás vyčenicchá.“

„Taková nemotorná a hloupá obluda že by měla přijít sem, do té krásy?“ zvolala Cordelie. „Vždyť by tu všechno zničila!“

„Ne, nezničí.“ Magnus vstal a zvedl i Gregoryho bezvědomé tělo. „Nepřijde sem... jestliže my... odejdeme.“

„Nesmíte odsud odejít!“ zvolala Léto a zadržela ho pokynem ruky.

„Ano! To by bylo nebezpečné!“ přidala se k ní Podzim. „Obluda by vás dohnala a chytila!“

„Ano... ale alespoň nepřijde sem... když utečeme.“

„Jenže jak se to dozví?“ zeptala se Cordelie. „Půjde prostě po naší stopě, takže tudy jen projde - ale Bůh sám ví, jakou škodu přitom napáchá! Ne! Posadíte se, bratři, a pomozte mi! Trol se sem nesmí dostat!“

„V tom s vámi souhlasíme,“ řekly Léto a Podzim sborem. „Vílí magie je ti plně k dispozici. Jak chceš tu obludu zastavit?“

Magnusovi se zablesklo v oku a podíval se na pavučinu třpytící se kapičkami rosy. „S tvou pomocí bych ho dokázal alespoň zdržet.“

„Zdržet ho ještě nezachrání tuhle jeskyni! Ach!“ Cordelie si dupla nohou a podívala se na bezvědomého Gregoryho. „Probuď se, bráško! Nemohl bys vymyslet nějaký způsob, jak toho netvora zastavit?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Nepokoušej se ho probudit,“ řekl hluboký baryton. Puk stál vedle ní a mračil se na ležícího chlapce. „To vidění značně vyčerpalo jeho sílu. Vaši rodiče musí být od nás velice daleko.“

„Ale jak tedy zadržíme toho trola, Robine?“

„Pokud se Magnusovi podaří zdržet ho u vchodu do jeskyně, možná najdu způsob, jak ho zapudit - jediné že bych se docela spletl v jeho povaze.“ Puk se zašklebil. „Alespoň to můžeme z bezpečné vzdálenosti zkusit. Jste pro, děti?“

„Co se dá dělat, uděláme, co musíme,“ Geoffrey si povzdechl. „Jaký je tvůj plán, Puku?“

Když se trol dostal k ústí jeskyně, už na něj byli připraveni.

Trol sledoval jejich stopu až k díře ve stěně z popínavých rostlin, tam zpomalil, zastavil se a zmateně se rozhlédl. Pak se mu na tváři objevil spokojený úsměv. Nakoukl do díry a zavolal: „Ahou!“ Se zachechtáním se začal soukat dovnitř...

A narazil do neviditelné zdi.

Trol ucouvl, zamračil se, ale ať už mu v postupu bránilo cokoli, přilepilo se to k němu. Pokusil se to ze sebe odstranit, ale marně. Hněvivě zařval a začal kolem sebe kopat a rozhazovat rukama.

„Zamotal se do pavučin,“ hlásil Geoffrey.

„Není divu, když jich tam bylo tisíc, jedna na druhé,“ odpověděl Magnus. „Teď, Delie, veď nás. Soustřed' se, bráško.“

Geoffrey upřel pohled na trola, ale jeho mysl se soustředila na Cordeliiny myšlenky.

Cordelie myslela na ptáky - na mnoho ptáků. Vrabce, drozdy, sojky, vrány - stovky nejrůznějších ptáků. Magnus se upjal na vrabce a představil si jich hejno tak živě, jak jen dokázal. Geoffrey si vybral vrány, houfující se před zimou k cestě na jih.

Trol řval a vynakládal na vysvobození stále více a více síly, ale bez výsledku. Jak se zmítal, začaly se z něj odlupovat kousky a žít nezávislým životem. Prodíraly se dírami, které trol vyrval ve svém neviditelném kokonu a odlétaly do noci.

„Je to přesně tak, jak Puk říkal!“ zvolal Geoffrey. „Ten trol je udělaný z čarodějnického mechu!“ A zdvojnásobil své úsilí.

Ptáci teď vylétali ze svíjející se kukly po tuctech - vrány, vrabci a sojky divoce mávající křídly. Stejnou měrou se trol, který ječel čím dál tenčím hlasem, zmenšoval.

Nakonec se zmenšil natolik, že dokázal prolézt jednou z děr, kterou v pavučině vytvořil - stopu vysoký trol se vrávoravě řítit po svahu jeskyně s řevem, který připomínal kočičí mňoukání.

„Ach, ubožáčku!“ řekla Cordelie a její vize letících sojek se rozplynula. Vyskočila s rukama rozpřaženýma - ale Puk ji chytil za sukni. „Ne, děvče! I když je malý, pořád je to nebezpečná, krvelačná obluda! Dotkni se ho a ukousne ti ruku až po zápěstí!“

„Soustřed se, bráško!“ nařídil Magnus a Geoffrey poslechl. Před Cordeliinými očima začal trol tát jako vosková loutka. Jeho barva se změnila do růžova a začal se dělit na menší kousky. Do noci odletělo poslední hejno štěbetajících vrabčáků.

Pak zavládlo ticho.

Cordelie stála bez hnutí a v obličeji byla bledá.

„Nemusíš si nic vyčítat, sestřičko,“ konejšil ji Geoffrey. „Kdybys mu poskytla příležitost, klidně by tě sežral.“

„Nemohl za to,“ řekl Puk. „Neměl vlastní mysl - jen slepé, neodolatelné puzení. Zrodil se z vyprávění nějaké stařenky a nebyl o nic víc myslícím tvorem než noční můra.“

„Je to skoro jako by ani nikdy nebyl,“ zašeptala Cordelie.

„To bych neřekl!“ trval na svém Geoffrey a Magnus přikývl. „Zakousl by se do tebe ostrými a smrtícími zuby a pozřel by tě, aby ukojil svůj hlad. To mi připadá reálné - velice reálné, řekl bych.“

Kapitola 11

Byla ještě tma, když s nimi Kelly postupně zatřásl a zavolal: „Vstávejte. Slunce už vychází nad obzor, děti, třebaže ho ještě nevidíte. Musíme se dát na cestu. Vstávejte!“

Děti se začaly s nejrůznějším bručením a zíváním převalovat. „Vždyť jsme byli vzhůru až tak pozdě do noci, Kelly,“ namítl Gregory.

„A bylo to tak vyčerpávající,“ přidal se Geoffrey.

„Vyčerpávající! A já si myslel, že máš bitvy rád!“

„To mám,“ zívá hoch, „ale stejně to bylo vyčerpávající.“

„Proč musíme tak brzy vstávat, když Puk nemusí?“ zeptal se Magnus.

„Ten už je dávno vzhůru a šel na výzvědy. Abychom se zase nedostali do nějaké šlamastiky, říkal! No tak honem, vstávejte!“

„Nech mě ještě chvíli spát,“ zakňourala Cordelie a schovala si hlavu pod polštář, který si vyrobila ze svinuté pláštěnky.

Ale vtom se její tváře dotkl sametový čumák a když vzhlédla, uviděla nad sebou stát jednorožce, stříbro na pozadí černi. S radostným výkřikem vyskočila a vrhla se mu kolem krku.

Hoši vstali mnohem pomaleji a ještě víc přemlouvání Kellymu dalo přesvědčit je, aby se umyli. Když si však ošpláchali obličej studenou vodou a snědli několik hrstí malin, cítili se dost svěží, aby se vydali na cestu z lesa.

Krátce nato došli na louku a chladivý vlhký vzduch spolu s vycházejícím sluncem pozvedl jejich ducha natolik, že si začali prozpěvovat. Fess, který je dohonil, když spali, šel za nimi. Geoffrey už se vzpamatoval natolik, že tu a tam dokonce na chvíli vzlétl.

Při svém třetím letu najednou ztichl a rychle se snesl zpátky na zem. „Pst! Pokud se nepletu, právě jsem zahlédl čtyři číhající lupiče!“

Gregory se už chystal vzlétnout, aby se na ně podíval, ale Magnus ho zachytil. „Ne! Pokud tam číhají zlí lidé, měli bychom zůstat zticha a co nejvíce nenápadní.“

Opatrně se přikradli k živému plotu, ohraničujícímu konec pole a nakoukli za něj. Uviděli prašnou cestu. Zprava se na ni napojovala jiná cesta, vytvářející křižovatku, označenou velkým kamenným křížem. Nalevo stáli čtyři podsadití mužové a o čemsi se dohadovali.

„Ech, ale pelášil pryč, co?“

„A dobře udělal, jinak by z něj už bylo žrádlo pro vrány!“

„Ne, ne! Uspořádali bychom mu báječný pohřeb, jako vesnický kněz!“

„To určitě - za ty peníze by si to zasloužil.“ Největší muž se zachechtal a pozvedl kožený měšec velký jako jeho hlava.

„Ano,“ zavrčel nejmenší a nejotylejší muž, „ale ještě jsme se nerozdělili! A pokud svůj podíl nedostanu velice brzy, Borre, bude tady ležet tvoje mršina místo jeho!“

V očích muže jménem Borr se zablesklo, ale dokázal svůj hněv opanovat. „Ale co! Myslíš, že bych tě ošidil, Morlane?“

„Jen pokud bych tě nechal,“ zavrčel Morlan.

V Borcových očích se znovu hněvivě zablesklo, ale na tváři se mu zase objevil úsměv. „Co to říkáš, příteli! To bych přece neudělal! Ale museli jsme se přece nejdřív uklidit. Ten tlust'och by na nás ještě zavolal zástupce!“

„Ale teď,“ řekl druhý muž, „už jsme dost daleko.“

„Ano.“ Morlan ukázal na kamenný kříž. „Tohle je Arlesbyská křižovatka. Ušli jsme dvě míle. Nestačí to?“

„Samozřejmě že stačí!“ přisvědčil Borr. A tamhle před skálou je obětní kámen! Jiní tam mohou nechávat jídlo pro víly a skřítky - ale my si z něj uděláme báječný účetní stůl! Pojd'me, kamarádi!“

Čtyři muži zamířili ke kříži.

To jsou lupiči! pomyslel si Gregory.

Zloději, kteří okradli tlustého kupce, přisvědčil Geoffrey.

To je hrozné! pomyslela si Cordelie velice rozčileně. *Co jim ten ubohý muž udělal?*

Raději se ptej, co kdo udělá jim za tu loupež, opáčil Geoffrey.

Magnus položil ruku na dýku.

Malá ruka sevřela jeho palec železným stiskem. „Ne!“ zasyčel Kelly. „Teď už toho ubohého kupce nezachráníme - jeho zlato už ukradeno bylo!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Můžeme mu ho vrátit,“ namítl Magnus.

„To nestojí za to, abyste riskovali životy!“

„Nic neriskujeme,“ zavrčel Geoffrey.

„Možná, že máš pravdu - ale pozor! Dnes na tebe nedohlží Puk, aby tě vytáhl z bryndy, pokud pravdu nemáš!“

Geoffrey zaváhal.

Čtyři lupiči se rozsadili kolem obětního kamene a Borr rozvázal měšec. Mince zazvonily a muži zaryčeli radostí.

„Jedna pro tebe, Morlane!“ Borr hodil zlaták podsaditému muži.

„A jedna pro tebe, Grane - a jedna pro tebe, Crolle...“

„A všechny pro mne!“ zaburácel hlas připomínající skřípění mlýnských kamenů. Zpoza kamenného kříže se vynořila postava, vysoká přinejmenším osm stop a čtyři stopy široká v ramenou. Paže měla silné jako kmeny stromů a její nohy byly jako dva sloupy. Kyj, který třímala v pravici, byl velký jako Magnus a pravděpodobně těžší. Husté černé vlasy obroví rostly až do půli čela, jeho oči byly dvě hrozivé šterbiny a šklebící se ústa odhalovala zažloutlé, křivé zuby. „Pokloňte se, mrňousové!“ zahřímal. „Mluví k vám samotný Groghat!“

Lupiči vyděšeně strnuli. Pak vyskočili a dali se na útěk - kromě Morlana, který dřív než se rozběhl za nimi, shrnul všechny mince zpátky do měšce.

Groghat ho popadl vzadu za límec a vyzvedl ho do vzduchu. Morlan zaječel hrůzou a obr mu vyrval měšec z rukou a pak ho hodil za jeho prchajícími kumpány. Morlan zavyl, jak proletěl vzduchem a vzápětí zavyl i Borr, do kterého na konci svého letu narazil. Gran s Crollem, zbylí lupiči, pokračovali v běhu, ale Groghat je předběhl několika dlouhými skoky a s obličejem zamračeným je zastavil. „Nařizuji vám, abyste se mi poklonili!“

Gran na něj hleděl s koleny roztřesenými a s popelavou tváří. Pak pomalu ohnul hřbet v pokloně - ale Croll se místo toho otočil a skočil do porostu u cesty.

Groghatův kyj ho zasáhl do břicha a lupič vyletěl do vzduchu, ústy doširoka otevřenými lapaje po vzduchu, který nepřicházel. Obr stanul nad jeho ležícím tělem a zakabonil se na Morlana a Borra.

Oba muži se váhavě uklonili.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Tak je to dobře,“ zahřimal Groghat. „A teď pozor - jsem váš pán. Ze všeho, co od této chvíle ukradnete, mi přinesete tři díly ze čtyř.“

„Ne!“ vyrazil ze sebe Morlan. „My sami si to ukrademe, my riskujeme šibenici...“

Kyj ho zasáhl do žeber, něco zapraskalo a Morlan se s výkřikem skácel na zem.

„A nepokoušejte se mě obelstít,“ zahřimal Groghat do jeho sténání, „protože dříve nebo později se stejně dozvím, kde jste co ukradli, a pak si to s vámi vyřídím.“

„Ne!“ „Ne, Groghate, nebudeme!“ „Tři díly ze čtyř pro tebe, Groghate, vždycky, jak říkáš!“

Obr si je změřil pohledem a pomalu přikývl. „Dejte si pozor, abyste nezapomněli.“ Špičkou nohy šťouchl do svíjejícího se Morlana. „Vezměte si toho hlupáka a zmizte.“

„Jak poroučíš, Groghate! Už běžíme!“ Gran poklekl, aby si přehodil Morlanovu ruku přes rameno. Morlan zařval bolestí.

Borr nespouštěl oči z obra. Chvěl se strachy, ale nakonec sebral všechnu svou odvalu a zeptal se. „Copak se nebojíš hraběte Glynna? Jistě, jsi mocný - ale co uděláš, když proti tobě vytáhne v čele stovky ozbrojených mužů?“

Groghat se zachechtal. Znělo to, jako by se hliněné kuličky kutálely po železném plátu. Pak vytáhl něco z měšce, který mu visel u pasu. „Podívejte se a pochopíte!“ zahřimal.

Borr váhavě přistoupil, vyděšeně šilhaje po obrovi.

„Ne, nemusíš se bát!“ zařval obr. „Tentokrát ti nic neudělám. Pojď a podívej se!“

Chce, aby se podíval, pomyslel si Geoffrey. *Chce se chvástat.*

Borr nahlédl do obrovy dlaně a překvapeně vydechl. „To je pečetní prsten hraběte Glynna!“

„Ten a žádný jiný,“ zachechtal se Groghat. „A ujišťuji tě, že jsem ho nenašel v křoví u cesty!“

Borr se roztřeseně podíval obrovi do obličeje. „Tys ho zabil?“

„Cože? Zabít si husu, která snáší zlatá vejce? Ne!“ Groghat se znovu samolibě zachechtal. „Co bych si pak počal, kdyby na mě přišel vévoda se svými jezdci a pěšáky? Co bych si pak počal? Řekni!“

„Co by sis počal, kdyby na tebe přišel vévoda se svým vojskem?“ zopakoval Borr obrovu otázku.

„Přece bych mu řekl: 'Stůj, nebo je všechny pozabím! Zabiji hraběte Glynna, jeho ženu i děti!'“ zvolal Groghat. „Mohl by na mě pak zaútočit? Ne!“

On je vězní! pomyslela si Cordelie zděšeně.

Musíme je zachránit! Geoffrey stiskl nejbližší větev tak silně, až mu zbělely klouby.

„Ovládej se,“ zasyčel Kelly a položil mu ruku na rameno. „Jak jsi právě slyšel, zabít je nemíní. Žádné další nebezpečí jim tedy nehrozí - zato tobě ano.“

„Ano, tak je to!“ Groghat se zachechtal. „Třesete se právem! Protože tomuto hrabství teď vládnu já a vy mi musíte odvádět daně!“

„Ano, Groghate!“ Borr přikyvoval tak rychle, až se zdálo, že mu upadne hlava. „Bude to přesně tak, jak říkáš, Groghate!“

„To si piš, že bude,“ zahřímal obr. „Budete mne poslouchat, nebo nebudete vůbec! Nebojte se - nevezmu vám všechno, co ukradnete. Proč bych měl? Pak byste neměli důvod krást dál a já chci, abyste kradli - a opatrovali mi více zlata. Dáte mi tři zlaťáky z každých čtyř, které ukradnete, a stejně tak tři stříbrňáky a měďáky.“

„Ano, Groghate!“ „Bude to jak říkáš, Groghate!“

„Tak na to nezapomeňte!“ Obrův kyj zasvištěl vzduchem, zasáhl Borra a odhodil ho. Groghat se zasmál a přivázel si měšec k opasku. „To ti osvěží paměť! Ted' mě omluvte! Dejte se do práce - máte před sebou celý den, tak koukejte, abyste ještě něco ukradli!“ Otočil se a vydal se po cestě k lesu, cinkaje při tom zlaťáky v měšci.

Borr a Croll se s hekáním a sténáním postavili na nohy.

„Hej! Pomozte mi s ním!“ zavolal Gran.

Borr se obrátil, zamračil se na Morlana a pak přikývl. „Ano. On se obrovi alespoň postavil.“ A sklonil se, aby pomohl svému komplici na nohy.

„Ne za ruku - na té straně má polámaná žebra,“ upozornil ho Gran. Společně se jim podařilo sténajícího muže zvednout.

„To se vyléčí, Morlane, to se vyléčí,“ konejšil ho Gran.

„Ale co bude dál?“ zabručel Borr. „Ted' musíme loupit ať chceme nebo ne!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Ale, drž hubu! Šel jsi do toho dobrovolně,“ zavrčel Morlan.

„Ano,“ připustil Borr, „ale nechávat si jen jedinou minci ze čtyř!“

„Stejně to bude víc, než jsi měl dříve,“ opáčil Morlan. „Teď mě obvažte a pomozte mi do postele. Dejte mi dva dny a zase vám budu pomáhat!“

Se sténáním a nadáváním se vydali cestou mezi stromy.

„To je neuvěřitelné!“ zasyčel Geoffrey, jakmile zmizeli z doslechu. „Cožpak teď cesty nebudou bezpečné pro nikoho?“

„Teď už aspoň víme, proč hrabě Glynn nepovolal své rytíře do boje proti hraběti Droszovi,“ řekl Gregory.

„I tak,“ řekl Magnus zamračeně. „Teď tady nastane bezvládí - ten, který se chopil moci, nemá v úmyslu dělat nic jiného, než hromadit peníze!“

„To je hrozné!“ prohlásil Geoffrey. „Hrabě nemůže nadále chránit svůj lid - a tenhle obr bandity podporuje, místo aby je potíral!“

„Žádná žena ani dítě teď nebudou v bezpečí,“ zašeptala Cordelie.

„Jdeme na něj!“ zvolal Geoffrey. „Zabijeme zlého obra!“

„Ne, děti, zadržte!“ varoval je Kelly. „Ten, s kým se chcete pustit do boje, není obyčejný člověk, ale netvor!“

„A byl snad drak obyčejná ještěrka?“ opáčil Geoffrey.

„Proti drakovi jste spojili své síly s jednorožcovými - ale k čemu vám bude proti muži tak obrovskému? Groghat by ho mohl chytit a ublížit mu.“

„Ach, ne!“ zvolala Cordelie a objala svého jednorožce kolem krku.

Kelly pokračoval. „A pomáhal vám i Puk svou magickou silou. Nebylo by rozumné počkat, až se k nám zase připojí?“

„Ale té obludě už nesmí být dopřána ani hodina, ne, minuta, k šíření další hrůzy mezi nevinnými lidmi!“

„A kdo pozvedne oště z vlády, pokud mu je vezmete?“ zeptal se Kelly. „Nejprve musíme osvobodit hraběte a jeho rodinu, a teprve potom se můžeme pustit do boje s obrem!“

„Dobře, veď nás k nim!“ řekl Geoffrey.

„Tobě je jedno, s kým bojuješ, jen když můžeš bojovat, co?“ zakabonila se Cordelie.

„Křivdíš mi!“ Geoffrey se obrátil ke Cordelii a začal pěsti.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Má pravdu.“ Magnus rychle vklouzl mezi ně. „Musíš přiznat, sestřičko, že se Geoffrey nepouští do rvačky, pokud tím neprospívá jiným lidem.“

„Ano, to je pravda,“ povzdechla si Cordelie, „a tahle rvačka jim prospěje určitě.“

„Pak neváhejme!“ Když se děti takto domluvily, Kellymu nezbývalo, než se podřídit. Udělal to s pravým irským zápalem. „Neštovice na něj za to, že ubližuje ženám a dětem! Kupředu, děti! Najdeme a osvobodíme hraběte a on povolá své rytíře! Pak jim pomůžeme udělat z obra ozdobu hradního příkopu!“

„Ano!“ zvolaly děti a vydaly se za lupruchánem.

Chlapci se rozhodli, že rychlejší bude letět, ale Cordelie nechtěla opustit svého jednorožce, a tak letěli po stranách cesty, zatímco Cordelie ujížděla mezi nimi a Gregory, s úsměvem od ucha k uchu, seděl před ní.

„Jak to, že jeho snese a nás ne?“ zavolal Geoffrey na Magnuse.

Velký bratr si všiml rozmrzelosti v jeho hlase. „Možná proto, že je Gregory tak maličký. A ovládej se, bráško!“

Geoffrey se na něj jen zakabonil.

Průvod uzavíral Fess, v jehož sedle poskakoval Kelly. „Něžněji, železný koni!“ úpěl lupruchán. „Něžněji!“

Náhle se na nebi objevil mrak a záhy obloha od obzoru k obzoru zešedla. Kelly pozvedl hlavu a nasál vzduch. „Cítím déšť!“

„Analýza stávajících meteorologických podmínek nasvědčuje vysokou pravděpodobnost srážek,“ přisvědčil Fess.

Docela nedaleko zaburácel hrom.

„Neměli bychom vyhledat nějaké útočiště?“ zeptala se Cordelie.

„To by bylo moudré,“ přisvědčil Kelly a zabočil z cesty do porostu. „Zahni, železný oři! Stromy svým listím alespoň část deště zadrží.“

Znovu zaburácel hrom a na cestu dopadly první kapky deště. Děti zahrnuly za Kellym a prodraly se houštím. Asi po padesáti stopách podrost ustoupil - nedostatek světla bránil ostružiní a keřům v růstu. Pořád tam však bylo dost čnicích kořenů a vyvrácených kmenů, takže jednorožec a robotický kuň nemohli vyvinout plnou rychlost. Spěchali

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

jak mohli, ale často klopýtali. Kelly, který je vedl, se snažil vybírat co nejrovnější cestu.

„Tamhle je chýše!“ zvolal Geoffrey a ukázal.

Děti se podívaly naznačeným směrem a s jásotem se tam rozletěly. Jednorožec je váhavě následoval.

„Ne, děti!“ zvolal Kelly. „Copak to necítíte? Na té chýši je něco, co se mi nelíbí!“

Ale děti neposlouchaly.

Kelly se zamračil na Fesse. „Ty k tomu neřekneš nic? Copak tobě se to líbí?“

Velký černý kůň zavrtěl hlavou.

Kelly skočil do dutiny v kmeni stromu a tam se s rukama založenýma na prsou usadil. „Odsud se nehnu! Ty dělej co musíš, železnáku - ale zůstaň poblíže, abychom jim mohli přispěchat na pomoc, kdyby to bylo nutné.“

Fess přikývl a přitiskl se ke stromu, aby Kellyho dočasný příbytek chránil před deštěm.

Oba starší bratři proletěli dovnitř otevřeným oknem. Jednorožec zastavil u vchodu. Cordelie z něj seskočila a zabušila na dveře. Dveře se otevřely a stál v nich Geoffrey. „Kdopak to tu zase otravuje? Ech! Tvoje zboží nepotřebujeme!“

„Nech těch vtípků!“ Cordelie proběhla kolem bratra a Gregoryho táhla za sebou. Uvnitř se překvapeně rozhlédla. „Tady nikdo nežije?“

„Pokud ano, tak není doma.“ Geoffrey se rozhlédl po prázdném interiéru. Gregory se stydlivě ukrýval za ním.

Cordelie se obrátila a podívala se na jednorožce. „Nepůjdeš dovnitř?“

Jednorožec pohodil hlavou, otočil se a lehkým klusem odběhl k lesu.

„Vrať se!“ zavolala za ním Cordelie.

Stříbrné zvíře se zastavilo a ohlédlo, znovu pohodilo hlavou a hráblo kopytem do země. Pak odběhlo mezi stromy.

„Tak se na tebe zase vykašlal?“ zeptal se Geoffrey škodolibě.

„Zmlkni, prosím tě!“ vybuchla Cordelie. „Hledá si prostě přístřeší podle svého vkusu. To je přece jasné, že domům nedůvěřuje.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Ani já ne.“ Magnus si zamračeně prohlížel vnitřek chatrče. „Jak to, že se najednou zdá o tolik větší, než vypadala zvenčí?“

Cordelie pokrčila rameny a posadila se na třínohou stoličku u krbu. „Všechny domy se zvenčí zdají menší než zevnitř.“

„Ale tohle nebyl dům - byla to jen sroubená chýše! A teď, zevnitř, je to solidní dům s trámovým, se zdmi z proutěného pletiva a mazanice!“ Magnus obešel stůl, který stál u zdi, a zamračil se na polici, jež visela nad ním. „A co například má být tohle?“ Ukázal na řadu lahví. „Mločí oko... netopýří srst... zmijí jed...“

„To jsou magické přísady,“ řekl Gregory s očima dokořán.

Magnus zachmuřeně přikývl. „Myslím, že v tom máš pravdu. A nejsou to dobré přísady, jaké používala teta Agáta, když vařila své lektvary, ale temné a zlé.“ Obrátil se ke svým bratrům a sestře. „Tohle je čarodějův dům - nebo spíš černokněžníkův!“

Náhle se dveře otevřely dokořán a objevil se v nich vysoký starý muž v dlouhém hávu s kápí. Z míst, kde se dala tušit jeho brada, mu trčel dlouhý zažloutlý vous. „Co je to za psí počasí!“ zaklel. „Která mizerná čarodějnice dnes zaklela mraky?“ Hodil kožený měch, který nesl přes rameno, na stůl uprostřed místnosti. „Ještě že se mi podařilo nahrabat tu hřbitovní hlínu už před úsvitem, takže má cesta nebyla nadarmo.“ Sundal si pláštěnku a vykročil ke krbu, aby ji tam pověsil – a zastavil se, překvapeně zíraje na Cordelii.

Dívka se přikrčila a ze všech sil se snažila být neviditelná.

Starý muž byl otrhaný a špinavý, na sobě měl umaštěnou halenu a kalhoty s různobarevnými nohavicemi. Obličej měl vychrtlý, s dlouhým zahnutým nosem a nažloutlýma, krví podlitýma očima pod rozčuchanými dlouhými vlasy - vlasy, které by byly bílé, kdyby si je alespoň občas umyl. Pomalu se zašklebil a odhalil zažloutlé zuby, z nichž většina mu chyběla. Pak se zachechtal, přikročil ke Cordelii a natáhl k ní hubenou ruku posetou jaterními skvrnami.

„Jdi pryč od mé sestry!“ zvolal Geoffrey a skočil mezi ně.

Černokněžník se otočil a užasle pozvedl obočí. „Hleďme! Tady je ještě jeden!“ Obrátil se a uviděl Gregoryho a Magnuse, oba s dýkami v rukou - ale neušel mu ani strach v jejich očích. Zachechtal se vysokým ječivým smíchem, pak skočil ke dveřím, zabouchl je a

zastrčil těžkou dubovou závoru. „Mám je! Mám přesně to, co jsem zrovna potřeboval!“

„Potřeboval?“ V Magnusově otázce zaznívaly obavy. „O čem to mluvíš?“

„O čem bys řekl, že mluvím?“ zapitvořil se mu černokněžník do obličeje. Magnusovi se výraz v jeho očích vůbec nelíbil. „Do jakého domu si myslíš, žeš přišel, chlapče?“

Magnus ztěžka polkl a řekl: „Do černokněžníkovy.“

„Hm-m-m.“ Černokněžník pomalu přikývl. „Nejsi tak docela hloupý. A co si myslíš, že takový černokněžník *dělá*, hochu?“

„On... přece... kouzlí.“

„Správně! Alespoň něco tedy víš! Ti lepší černokněžníci se navíc snaží objevovat novou magii - a to je můj případ. Protože já jsem Lontar, černokněžník proslavený po celé zemi svými kouzly a zaklínadly!“

Děti při zaslechnutí jména muže, který zaklel starou Fagii, ztuhly.

Černokněžník se znovu zašklebil. „Objevil jsem zaklínadlo, které mi poskytne moc nad všemi lidmi ve farnosti! Ne, víc, v celé zemi, možná i v celém království!“

Gregory se podíval starci do očí a pomyslel si: *On je blázen.*

„Pst!“ zasyčel Magnus a pleskl ho po rameni. Gregory byl zvyklý na rodinné sdílení myšlenek. Ale Lontarův úšklebek se jen zvětšil. „Trpělivost - je ještě mladý. Ještě neví, že všichni čarodějníci a čarodějnice navzájem slyší své myšlenky. Ale já...“ poklepal si na prsa. „Já jsem víc. Mohu udělat, že i jiní slyší *mé* myšlenky - ano, i obyčejní lidé, prostí vesničané, kteří nemají ve svých mozcích čarodějnického nadání, co by se za nehet vešlo!“

Děti na něj mlčky zíraly.

Černokněžník se spokojeně zachechtal. „Ale nejsou to jen myšlenky, co mohu vysílat, ne! Celé roky jsem studoval, zkoušel to zase a znova, posiloval svou moc nejrůznějšími lektvary - až jsem pochopil podstatu a teď to dokážu i bez pomoci kouzelného nápoje, bez vdechování magických par. Zkoušel jsem to nejprve se žížalou, pak s kosem, který ji sezobl, s polní myší, králíky, vlky, medvědy - ti všichni, všichni se teď přede mnou třesou strachy! Všichni se krčí, vyjít a dávat se na útěk, sotva jim to pošlu do mozku!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Pošleš co?“ Dokonce ani Geoffrey nedokázal docela zamaskovat strach ve svém hlase.

„Přece... bolest!“ Černokněžník se znovu zachechtal. „Čistou bolest! Bolest, jako by ti v hlavě hořel mozek a tisíce včelích žihadel se ti zabodlo do těla! Tahle bolest je kořenem vší moci, protože bolest vzbuzuje strach a strach nutí lidi k poslušnosti! Ale,“ napřáhl dlouhý hubený ukazováček, „má práce ještě není u konce! Ještě se nemohu zmocnit vlády nad celým hrabstvím! Protože jsem ještě neučinil svůj poslední pokus!“

„A jaký je to pokus?“ Magnusův hlas se navzdory jeho snaze chvěl. Tušil, jakou odpověď asi dostane.

„Přece s lidmi! Vyslat bolest do myslí skutečných lidí! S medvědy jsem to dokázal, i s vlky, ale s lidmi nikdy!“ Černokněžníkovi se zablesklo v očích. „Způsobit, že lidský mozek vzplane plamenem, že se smrtelník rozkřičí bolestí při mé pouhé myšlence! A proč ne? Protože jsem nenašel člověka, na kterém bych to mohl vyzkoušet! Už dlouho hledám někoho, koho bych použil pro svůj pokus - ale nenašel jsem žádného cizince, který by se sám vypravil do lesa. Vždycky sem chodí ve skupinkách, po třech, po čtyřech - a mají někoho, kdo by je hledal, kdyby se ze své cesty nevrátili.“

„To my máme také!“ řekl Geoffrey pevně. „I my máme rodiče, kteří proslídí tento les, když se nevrátíme.“

„Lžeš.“ Černokněžník mu zahrozil ukazováčkem. „Ještě nikdy jsem tě neviděl - nejsi z této farnosti, přišel jsi zdaleka. A přišli jste bez rodičů! Děti nikdy nechodí takhle samy - pokud to nejsou sirotci! Nebo pokud neutekly z domova!“ Radostně se zachechtal své důvtipnosti. „Ne, nikdo vás hledat nebude - a i kdyby, kdo může vědět, kam jste šly?“

„A co hrabě!“ zvolal Magnus, chytající se pověstného stébka. „Hrabě proti tobě vyše své muže!“

„Hrabě!“ zachechtal se Lontar. „Ne, tady žádný hrabě není! Copak to nevíš? Zajal ho obr! Obr v noci vylomil bránu jeho hradu, strčil hraběte i jeho rodinu do pytle a nařídil všem jeho rytířům a zbrojnošům, aby složili zbraně, jinak že jejich pána zabije. Pak uvrhl ty hrdé bojovníky do nejhlubších žalářů a odvedl hraběte s jeho

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

rodinou do svého vlastního tajného vězení. Hrabě? Ach, hrabě nepodnikne nic! Nemohl by nic udělat, ani kdybych si vyzkoušel své mučící kouzlo přímo na něm! Ani on mi není schopen odolat - ani Groghat, ten obr! I jeho přinutím, aby se přede mnou sklonil, přilezl po kolenou a ječel bolestí, jež mu bude spalovat mozek! Nikdo mi nemůže vzdorovat, všechny srazím na kolena!“

Náhle Gregory strnul a upřeně se na starce zahleděl.

„A začnu s *tebou*!“ Černokněžník se otočil a ukázal na Cordelii.

„Ne, to neuděláš!“ Magnusův hněv se v jediném okamžiku změnil v čirou nenávist, zaměřenou celou jeho myslí proti starému čaroději. Geoffreyova zlost se k ní připojila, stejně jako Cordeliina.

Gregory zvolal: „Mám to!“ a jeho bratři a sestra najednou ve své mysli našli černokněžníkovu metodu vysílání bolesti. S ní přišly i vzpomínky na bolest a hrůzu drobných tvorečků, která děti vyprovokovala k ještě větší nenávisti. Jejich strach a hněv se soustředily proti starci a prodraly se do jeho mozku. Černokněžník pocítil účinky své vlastní metody a zavyl, ale po chvíli se jeho vytí proměnilo v chrčivý, nekontrolovaný skřek. Jeho tělo ztuhlo a ruce mu zkřivila křeč, a pak, nepřírozeně pomalu, se skácel k zemi.

Děti na něj vyděšeně hleděly a jejich nenávist v jediném okamžiku zase vyprchala. Nakonec Cordelie řekla: „On je... je...“

Gregory upřeně hleděl na zhroucené tělo. „Jeho srdce se zastavilo.“

„My jsme ho zabili!“ zvolala Cordelie zděšeně.

„Dobře mu tak!“ odsekl Geoffrey.

Ale Magnus řekl: „Ne! Nesmíme si ruce potřísnit krví, když tomu můžeme jen trochu zabránit! Co by tomu řekli maminka a tatínek?“

„Byl to zlý a krutý muž,“ namítl Geoffrey.

„Ale naši rodiče by řekli, že jsme měli ušetřit jeho život, a to jsme doopravdy měli.“ Cordelie poklekla vedle ležícího muže a zadívala se mu do obličeje. „Co jsme udělali by schválili, protože jsme se jen bránili - bránili jste mě a já vám za to děkuji, bráškové!“ Obdařila je něžným pohledem. Dokonce i Geoffrey na okamžik zapomněl na svůj hněv. Cordelie se obrátila zpět k černokněžníkovi. „Ale teď je to něco jiného. Můžeme zachránit jeho život a taky to uděláme - stačí, když dokážeme, aby se jeho srdce zase rozbušilo!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Jak to chceš zařídit?“ zeptal se Geoffrey, ale Magnus s Gregorym už se připojili ke Cordelii u nehybného těla.

„Nechte se mnou vést,“ vydechla Cordelie, „protože tohle je v naší zemi ženská práce. Stiskněte levou stranu jeho srdce, až vám řeknu - teď!“

Pomocí telekineze zahájili přímou srdeční masáž. Všichni tři najednou stiskli levou srdeční komoru a pak ji zase najednou uvolnili.

„Teď pravou stranu,“ nařídila Cordelie, a zase všichni stiskli společně. „Teď zase levou... teď pravou... levou - pravou... levou - pravou... levou - pravou...“

Dělali to několik minut. Geoffrey stál po celou tu dobu s rukama založenýma na prsou a mračil se.

„Už začalo bít,“ řekl Gregory.

„Ano,“ přisvědčila Cordelie, „ale slabě. Pokračujte v masáži, bratři, ale teď jemně.“

Postupně snižovali tlak, až nakonec starcovo srdce začalo zase bít pravidelně. Cordelie si ulehčeně oddechla a otřela si pot z čela. „Hotovo.“

„Maminka by na tebe byla hrdá,“ řekl Gregory.

„I na tebe.“ Cordelie se zmohla na slabý úsměv a pak si znovu povzddechla. „Ach, bráškové! Doufám, že už nikdy nebudu muset způsobit něčí smrt.“

„Pokud ano,“ zabručel Geoffrey, „doufám, že si to ten dotyčný zaslouží stejně jako tenhle!“

Cordelie se zamračila na ležícího černokněžníka. „Způsobil mnohé utrpení, to je pravda.“

I Gregory se zamračil. „Máma a táta říkali, že když se srdce zastaví na příliš dlouhou dobu, poškodí se člověku mozek.“

„Ano, nevratně.“ Magnus se zakabonil a soustředil se. Na okamžik zavládlo v místnosti dokonalé ticho, pak Velký bratr přikývl. „Všechno je tak, jak má být. Pokud se nemýlím, k žádnému poškození nedošlo.“

„Škoda,“ zasyčel Geoffrey.

Magnus ho zpražil pohledem, ale neřekl nic - vlastně se na to dalo těžko něco namítnout.

„Stejně si myslím, že už hned tak někomu neublíží,“ řekla Cordelie zamyšleně.

„Ano... ale raději se o tom ujistíme.“ Magnus se zadíval do Lontarova nehybného obličej. Starý muž sebou ve spánku neklidně pohnul a Magnus řekl: „Vlož příkaz, Gregory.“

Obličej malého chlapce na okamžik strnul a pak se zase uvolnil.

Stejně tak Magnusův. Chlapec si otřel pot z čela a slabě se usmál. „Tohle by ho mělo udržet na uzdě.“

Jeho bratři a sestra přikývli. Slyšeli myšlenku, kterou Gregory s Magnusovou pomocí vložil do starcovy mysli. „Od této chvíle,“ řekla Cordelie, „pokud jen pomyslí na to, že by mohl způsobit bolest nějakému tvorovi...“

„Pokaždé,“ přisvědčil Gregory, „a napořád.“

Otočili se a vyšli ze dveří, zavřeli je za sebou a nechali bezvědomého černokněžníka, aby se probral sám - s podvědomým příkazem uloženým v mozku. Pokud by napříště jen pomyslel, že způsobí někomu jinému bolest, pocítil by sám agónii, kterou by chystal druhým a v uších by mu zazněl dětský hlásek, pronášející slova: „Nesmíš být tak ošklivý!“

Kapitola 12

Když vyšli z chatrče, zjistili, že déšť dosud neustal.

„Pokud mám na výběr dům s takovým netvorem a déšť, volím raději déšť!“ prohlásil Geoffrey.

Cordelie se zimomřivě otrásla, ale statečně přikývla: „Já taky.“

„Kelly to věděl od začátku,“ poznamenal Magnus. „Měli jsme ho poslechnout; ten by se k té chatrči ani nepřiblížil.“

„Ani můj jednorozec ne,“ přisvědčila Cordelie. „Běda, můj ubožáček! Jak asi strádá tím deštěm?“

„Zná les.“ Magnus se zamračeně rozhlédl. „Kelly! Kdepak jsi? Copak jsi nás docela opustil?“

„Ne, to neudělal,“ odpověděl mu hluboký hlas ve výši kolen. „A já také ne.“

„Robine!“ zvolala Cordelie radostně a Geoffrey řekl: „Myslel jsem, že ses vydal na výzvědy.“

„Ano, ale to jsem netušil, že sejdete z cesty domů. Ale udělali jste dobře, vyčítat vám to nemohu.“

„Dobře! Jen tak tak jsme unikli strašné smrti!“ zvolala Cordelie.

„Nic takového vám nehrozilo,“ prohlásil Puk sebejistě a Kelly, který se objevil vedle něj, přikývl. „Kdybyste byli ve vážném nebezpečí, děti, váš velký černý kůň by vyrazil dveře černokněžnickovy chatrče a elfí šíp by jej srazil k zemi.“

„Byl to blázen,“ zavrčel Geoffrey.

„Snad ano,“ přisvědčil Puk, „ale nevládl větší mocí, než vy čtyři dohromady.“

Ale Magnus se zamračil na Kellyho. „Jak jsi věděl, co se děje uvnitř?“

„Od skřítky, který se schovával za krbem. Maličký lid už toto místo dávno opustil, ale když tě viděli jít dovnitř, jeden z nich se protáhl myší dírou a hlídal.“

„To je k vzteku!“ vybuchl Geoffrey. „Copak nikdy nevyhrajeme bez cizí pomoci?“

„Ale vždyť vám nikdo nepomáhal,“ odpověděl Puk klidně. „To vy čtyři, děti, jste porazili čemokněžníka.“

„Protože jste se rozhodli, že na něj stačíme,“ řekl Magnus hořce.

Puk potřásl hlavou. „Kdybyste včas nespojili své síly, dostal by vás.“

„A elfové by nás zachránili,“ opáčil Geoffrey.

„Zachránili,“ přisvědčil Puk. „Přísahal jsem tvým rodičům, že vás budu ochraňovat. Elfí pomoc vám nikdy nebude odepřena. Ale v tuto chvíli žádný z nás nezasáhl - vítězství je vaše a jen vaše.“

„Přijde den,“ řekl Geoffrey, „kdy budu vítězit i bez tvého dohledu, Puku.“

„Jistěže přijde - až dospěješ,“ přikývl elf. „Ale teď...“ Přelétl pohledem z jedné malé tvářičky na druhou. „Musíme spojit své síly. Co jste udělali, udělali jste dobře. A teď se vrátíme k původnímu cíli naší cesty.“

Geoffrey zamračeně vzhlédl. „Půjdeme osvobodit hraběte?“

Puk přikývl. „Jenže jak to vidím já, budeme muset shromáždit větší sílu než jen armádu elfů a čtyři malé děti - třebaže tak mocné, jako jste vy. Kelly!“

„Copak je?“ zamumlal elf.

„Zajdi ke králi Tuanovi a požádej ho o několik rytířů a stovku pěšáků. Budeme dobývat hrad, ne nějakou vesnickou chatrč.“

Kelly přikývl. „Mají s sebou vzít katapult?“

„Ano! A ať jsi do půlhodiny zpátky!“

„Kdyby to nebylo tak důležité,“ zavrčel lupruchán, „tak bych tě s tím tvým rozkazováním poslal do...“

„Teď posílám já tebe, tak zmiz!“

„Bohužel, je to důležité,“ řekl Kelly smutně, „Takže mizím!“ Ozval se zvuk, který vydává šíp, když opustí tětivu, a Kelly zmizel.

„Pojdme, děti!“ Puk vykročil po cestě. „Na hrad Glynn!“

„Půl hodiny už minulo,“ připomněl Gregory.

Puk mu věnoval krátký zničující pohled. „To musí všichni smrtelníci nosit v hlavě hodiny?“

„Jenom Gregory.“ Magnus stiskl svému mladšímu bratrovi rameno. „Kde je Kelly, Puku?“

„Tady.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Jednorozec a robotický kůň zastavili, Magnus a Gregory přistáli na cestičce. Lupruchán vystoupil z houští a setřásl si prach z kalhot. „Jistě - a poslali jste mě do pěkného sršního hnízda, to vám řeknu!“

„Do sršního hnízda?“ Puk se zamračil, ruce založené na prsou. „Vysvětli to, elfe!“

„Není co vysvětlovat. Král nám nemůže poskytnout ani rytíře, ani pěšáky.“

„Cože?“

„Přece by nám neodepřel pomoc!“

„Jak by král mohl zapomenout na děti Velkého čaroděje?“

Kelly pokrčil rameny. „Který dospělý naslouchá dětským řečem, když je v sázce důležitá státní záležitost?“

„Ale jak je možné, že král nenaslouchá ani Pukovi?“ zeptal se větší elf. „Mluv, Kelly!“

„Ach, on mě vyslechl, to zase ano - nebo alespoň Brom O'Berin, jeho první kancléř, což je v podstatě totéž. Ale stejné problémy s bandity má na jihu - a taky na východě a na západě. A na severu jakbysmet.“

Puk se zakabonil. „Ted' mluvíš v hádankách. Vysvětli to.“

„To nejsou žádné hádanky, ale holá skutečnost. Každý z menších lordů najednou povstal proti svému sousedovi. Jejich vévodové nedělají nic, aby tomu zabránili, protože jsou příliš zaměstnáni boji mezi sebou.“

Děti zděšeně vytřeštily oči.

„A král je musí zahánět zpátky do jejich hradů jednoho po druhém?“ zašeptal Geoffrey.

Kelly přikývl. „Ještě se divíte, že nám nemůže poskytnout jezdce ani pěšáky?“

„Vůbec ne.“

„Ale jak je to možné?“ zeptal se Magnus. „Dokázal bych pochopit, že jeden hrabě vyhlásí válku svému sousedovi - ale že to udělají všichni a najednou...!“

„Je to spiknutí,“ prohlásil Geoffrey.

Všichni se na něj podívali. Pak Magnus přikývl. „Ano. Bylo to předem naplánováno, že?“ Otočil se zpátky k Pukovi. „Kam *zmizeli* táta a máma?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Myslím, že byste to měli vědět,“ řekl elf zkrotle. „Sledovali jsme jejich stopu až k nádherné tůni v lese. Tam jsme našli známky boje a pak všechny stopy náhle končily.“

„Přesně jako když jsme byli uneseni do Tir Chlisu,“ vydechl Magnus.

Gregory zvědavě vzhlédl.

„Ano,“ přikývl Puk.

„To nebyla nešťastná náhoda, ani emocionální záležitost,“ řekl Geoffrey vztekle, aby zakryl svůj vzrůstající strach.

„Ne.“ Cordelie se zachvěla. V její tváři bylo zděšení jasně viditelné. „Muselo to být pečlivě připraveno. Ale jak mohli vědět, kam maminka a tatínek půjdou?“

„Museli je na to místo nějak přilákat,“ odpověděl Geoffrey, „a u tůně už museli mít připravený ten svůj kouzelný stroj.“

„Nastražili ho tam před několika dny a pak jen čekali,“ přisvědčil Gregory. „Takové mocné kouzlo vyžaduje mnohem složitější zařízení, než jaké jsem schopen pochopit.“

Děti zmlkly. Nejen že se nestávalo často, aby Gregory připustil, že neví, jak něco funguje - neobvyklé bylo už to, že vůbec něco nevěděl.

„Takže,“ shrnul Geoffrey, „ten, kdo naplánoval únos našich rodičů, naplánoval i všechna ta povstání a bitvy.“

„Ale jak to mohli dokázat?“ zeptala se Cordelie zmateně.

Geoffrey pokrčil rameny. „Existují stovky možností a na některé bych přišel i já.“

„Tahle posloupnost okolností v podstatě odpovídá šabloně charakteristické pro ANTI, anarchistické nepřátele vašeho otce,“ vmísil se do rozhovoru Fess.

„Groghat je s nimi určitě jedna ruka,“ zvolal Geoffrey. Najednou se mu v obličejí objevil zamyšlený výraz. „Ano, tak by to mohlo být, nemyslíte?“

„Určitě ano,“ přisvědčil Kelly. „Protože podle toho, co o něm zatím víme, bych neřekl, že je dost chytrý, aby něco takového vymyslel sám.“

„Řekl bych, že je spíš pouhý nástroj než jejich komplic,“ přikývl Puk.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Ale co jejich nepřátelé?“ zeptal se Magnus zamračeně. „Táta říkal, že proti ANTI stojí VETA, která sdružuje ty, kdo chtějí vládnout železnou pěstí.“

„Ano - totalisté,“ přisvědčil Fess.

Chvíli všichni mlčky přemýšleli. Pak Gregory řekl: „Co třeba šerif?“

Geoffrey sebou trhl. „Ano, tys na to přišel!“

„A vás děti chtěli jako rukojmí,“ řekl Puk. „To se mi nelíbí.“

„Jako rukojmí by nás potřebovali tak jako tak.“ Cordelie rozhodila ruce. „Copak se to přímo nenabízí, Puku?“ Elf chvíli mlčky přemýšlel. Pak pomalu přikývl. „Nenapadlo mě dát hlídat váš dům proti špehům.“

„Nenapadlo!“ Kelly se zamračil. „Copak na něco takového je třeba myslet? Kdyby se v lese usadil nějaký kolohnát a pozoroval dům Velkého čaroděje, cožpak by si toho elfové nevšimli?“

„To je také pravda,“ přikývl Puk a obrátil se k dětem. „Jenže nepřátelé tvého otce mají kouzla, kterými my nevládneme, a která jim umožňují sledovat věci na dálku.“

Děti neodpověděly. Pak Cordelie řekla velice tichým hláskem: „Chceš říct, že bychom se neměli vracet domů?“

„Nepovažuji to za rozumné,“ přisvědčil Puk zachmuřeně. „Ale nařídím svým elfům, aby dávali pozor na špehy.“

„Kde se tedy ukryjeme?“ zeptal se Gregory.

„Na kterémkoliv místě,“ odpověděl Puk, „jež odsud není vzdálené víc než jednu noc.“

„Pak hrad hraběte Glynna vyhovuje stejně dobře jako cokoliv jiného,“ řekl Geoffrey. „Stačí, když porazíme obra, a budeme mít skvělou skrýš.“

„A jak to chcete udělat?“ zahřímal hromový hlas a na děti dopadla síť ze silných provazů.

Kelly zavyl, proběhl jedním okem a utekl. Puk zmizel. Jednorozec odhodil síť hlavou a s Gregorym a Cordelií na zádech vyrazil pryč - ale Groghat mávl kyjem jako baseballovou pálkou a srazil obě děti dolů. Projela jimi bolest a svět se s nimi zatočil. Jako by z velké dálky zaslechly Groghatův chraptivý řev a Fessovo vzteklé ržání, náhle přerušené hromovou ránou.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Tys mu ublížil!“ zvolal Geoffrey, brunátný hněvem. „Dáble! Tys rozbil koně našeho táty!“

„Rozbiju toho mnohem víc, než s vámi skončím,“ zahřímal Groghat. Jednou velkou rukou popadl Cordelii a Gregoryho, hodil je do sítě k jejich bratrům a zatáhl provaz. Sít tak vytvořila velký pytel. Groghat si ho se smíchem přehodil přes rameno a vykročil přes pole, propěvuje si vítězoslavnou písničku.

Děti, jež při každém jeho kroku narážely na sebe, zahájily poradu, kterou nikdo nemohl slyšet.

Je velký, připustil Geoffrey, ale je jen jeden.

A má jen čtyři končetiny, přisvědčil Magnus.

A jen jediný mozek, dodal Gregory. Jemně, Delie!

Starší sestra si přitiskla jeho hlavu na břicho, aby ho chránila před otřesy. *Jemněji to nejde, bráško. Drž se mě.*

No tak, pomyslel si Magnus, společně jsme přece zabili zlého černokněžníka a znovu ho probudili k životu...

Bohužel, dodal Geoffrey.

A od něj, navázal Gregory, jsme se naučili kouzlo, které způsobuje velkou bolest.

To nikdy nepoužijeme! pomyslel si Magnus okamžitě. Pak se zamyslel. *Možná - na Groghata...*

On je naším zajatcem, ne my jeho, shrnul situaci Geoffrey. Rozhlédl se kolem sebe. *Zrovna před chvílí nám Puk říkal, že nikdy nebudeme mít nouzi o hlídače - ale já ho nevidím a Kellyho také ne.*

Nikdy ho nevidíš, když si to sám nepřije, odpověděl Magnus, *ale buď si jist - pokud my nedokážeme dokončit, co jsme začali, on to dokáže.*

Cordeliiny myšlenky vřely jako krev. Rozbil Fesse...

Pochybují, že ho rozbil, pomyslel si Magnus. *Fess prošel množstvím bojů a nepřišel ani o jediný chlup. Postačí, když ho znovu zapneme.*

Ano. Geoffrey jen stěží krotí svůj temperament. Ale to není důvod, abychom toho mizerného obra šetrili. Co říkáte, bratři a sestry? Skončíme to s ním hned, nebo až později?

Na okamžik zavládlo ticho.

Ano, pomyslel si Magnus. Chtěli jsme přece do Glynnova hradu, ne? Tak proč bychom se tam nemohli nechat donést?

Navíc, přidal se Gregory, ještě nikdy jsem neměl možnost prohlédnout si skutečného obra.

* * *

Ale nebyl to hrad Glynn, kam je Groghat odnesl, nýbrž stará zřícenina hluboko v lesích.

Zanesl je do velké síně, tam zastavil před krbem, ve kterém hořel velký oheň, sňal z ramene síť a vysypal její obsah na zem. Děti zaječely, jak dopadly na podlahu, a Groghat se zachechtal. „Hleďme! Konečně mám něco na hraní!“

Děti se semkly do hloučku. Geoffreyovi koukala z očí vražda. Magnus mu položil konejšivě ruku na rameno a zeptal se: „Copak jsi nikdy neměl kamarády, kteří by si s tebou hráli?“

Groghatův pohled se na okamžik zamlžil. Pak se obr zašklebil a Magnus si všiml, že má špičáky značně delší než ostatní zuby. „Vy jste hračky, ne kamarádi,“ odvětil.

„Jistě.“ Geoffreyovi se nebezpečně zablesklo v očích. „A jakou hru budeme hrát? Kuželky?“

„Spíše slámky,“ zavrčel Groghat. „Co jste to za děti! Nechápete, že jste ve smrtelném nebezpečí?“

Magnus rychle řekl: „Je tady mnoho věcí, které nechápeme. Koneckonců, jsme jen naivní děti ztracené v zlém světě. Nevysvětlíš nám je?“

Obr se zatvářil dokonale zmateně. Pak se mu ve tváři objevil podezíravý výraz. „O jakých věcech to mluvíš?“

„O mnoha věcech.“ Magnus byl nevinnost sama.

Groghat se pomalu posadil na lavici, jedním loktem se opřel o stůl a podezíravě přimhouřil oči.

„Ubohý obře.“ Cordelie přímo překypovala soucitem. „Ty sis v životě moc nepohrál, že ne?“

„K čemu by mi to bylo?“ odsekl Groghat.

„Pro zábavu.“ Magnus rozhodil ruce. „Vsadím se, že sis nikdy nehrál na hádanky!“

„Hádanky?“ Groghat se zamračil. „Co je to za hru?“

„Velice jednoduchá.“ Cordelie jen zářila. „Jeden z nás řekne hádanku a pokud ji neuhádneš, musíš nám odpovědět na otázku, kterou ti položíme.“

„A tak my získáme znalosti,“ dodal Magnus, „a ty se pobavíš.“

Groghat si je dlouho zamyšleně prohlížel a Magnus se pomalu začal bát, jestli nezašli příliš daleko. Pak obr zahřimal: „To by vážně mohlo být zábavné. No dobrá, ať je po tvém. Řekni mi svou hádanku.“

Děti si oddechly. Pak Magnus začal recitovat:

*„Artuš Náfuka všechny předebral,
přes celou zemi zběsile se hnál.
Skotský král, jakkoliv je mocný
Artuše Náfuku zastavit neumí.“*

„Ano!“ zvolala Cordelie a v očích se jí zablesklo. „Pověz nám - kdo je Artuš Náfuka?“

Groghatovo čelo se nakrabilo a děti mlčky čekaly, co odpoví. Nakonec se obr podíval na Magnuse. „To je nesmysl! Nikdo nemůže sám vzdorovat královské moci, zvláště když nechá za sebou celou svou tlupu!“

„Samozřejmě, že je to nesmysl,“ přisvědčil Magnus. „Je to jen pro legraci.“

„Ano, máš pravdu,“ připustil Groghat váhavě. „Tak mi řekni - kdo je ten Artuš Náfuka?“

„Přece vítr!“

„Vítr...“ Groghat vytřeštil oči.

Pak se plácl dlaní do čela a zachechtal se. „No jistě! Už chápu, jak se to hraje! Počkejte, teď vám jednu hádanku položím *já!*“

„Ne!“ Magnus pozvedl dlaň. „Nejprve naše otázka! Musíš nám odpovědět jednu otázku, než budeš moci položit svou hádanku!“

„Už jsi zapomněl?“ přidala se Cordelie.

Groghat se na ně chvíli mračil, pak se skoro usmál. „No dobře, dohodli jsme se. Jaká je vaše otázka?“

„Narodil ses už jako obr?“ zeptala se Cordelie. „Nebo si takhle velký vyrostl?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Groghat se zakabonil, ale odpověděl: „Jistě vám to říct nedokážu, protože se nepamatuju - ale zlí lidé, kteří mne vychovali, tvrdili, že jsem byl mrňavý, když mne cizinec přinesl do jejich chatrče.“

Všechny čtyři děti překvapeně vzhledly.

„A teď moje otázka.“ Groghat se předklonil. „Řekněte mi, co je shora stříbrné a zespod bílé.“

„To je přece... WHUFF!“ Magnusův loket v Geoffreyových žebrech utál konec odpovědi.

„Stříbrné shora... bílé zdola?“ Magnus se zamračil. „Počkej, to by mohlo být... Ne, ještěrka je shora zelená... Ne, to je... Jistě, už to mám! Je to skála!“

„Špatně!“ zachechtal se Groghat. „Už jsi někdy viděl stříbrnou skálu?“

„Vysoko v Rozeklaných skalách,“ odpověděla Cordelie. „Ale táta nám říkal, že je to 'kočičí zlato'. Tak jak zní odpověď?“

„Ryba, děti! Copak jste nikdy neviděly rybu?“

„Jenom upečenou na talíři,“ zalhal Magnus. „Na co se nás zeptáš?“

„Na co se zeptám? No...“ Groghat se zamyslel. „Počkejte... zeptám se... Ehm.“

Děti čekaly.

Nakonec Groghat řekl: „Co to bylo za koně, kterého jsem zabil? Ještě jsem neslyšel, že by kůň rachotil.“

V Geoffreyových očích se hněvivě zablesklo, ale Magnus rychle řekl: „Kouzelný kůň. Ale v čem jeho kouzlo spočívá, nevím. Je to kůň našeho táty.“

„Kouzelný?“ Groghat vzhledl. „Váš otec je tedy černokněžník?“

„Ne, ne! Žádné otázky bez hádanky!“ Cordelie pozvedla dlaň. „A teď jsme na řadě my.“

*„Maličký mužíček celičky v červeném,
má v ruce hůl a kámen v břiše svém,
neznáš-li odpověď, čert tě vem!“*

Groghat se znovu zachmuřil. „Co je to 'čert'?“

„To se jen tak říká. Tak kdo je ten maličký mužíček?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Maličký mužíček... Počkejte...“ Groghat se zahleděl do prostoru. „Elf to být nemůže, protože jsem ještě neviděl žádného, který by měl v břiše kámen. Vlastně jsem neviděl vůbec žádného. Zajímalo by mě, jestli jsou vůbec skuteční?“

„Jsou,“ ubezpečil ho Magnus.

„Magnusi!“ pokárala ho Cordelie. „Nejprve musí uhodnout hádanku, až pak mu můžeš odpovídat!“

„Ach! Zapomněl jsem!“

Ale Groghat se šklebil. „To je jedno. Stejně nevím, kdo je ten maličký mužíček!“

„Přece třešeň!“ zvolala Cordelie. „Ta hůl, kterou má v ruce, je stopka, a ten kámen v břiše pecka. Teď nám řekni - když jsi byl dříve malý, jak to, že jsi teď tak velký?“

Groghat se usmál a Cordelie pochopila, že mu její otázka lichotí. „Cizinec, jenž mne přinesl těm starým manželům, přinesl s sebou také lektvar, který mi měli dávat do každého jídla.“ Zamračil se. „Přinesl také zlaták, jen proto se o mne starali. Záleželo jim víc na zlatě než na mně.“

A teď se jim za to mstí tím, že je zlý ke každému, koho potká, pomyslel si Gregory.

To je pravda, přisvědčil Magnus, ale co to bylo za lektvar? Nahlas řekl: „Teď je řada na tobě.“

Groghat se zamyšleně zahleděl do plamenů.

Táta nám kdysi vyprávěl o části mozku, která ovlivňuje, jak hodně vyrosteme, řekl Gregory. Ať už tím lektvarem bylo cokoli, muselo to působit právě na tu část mozku.

Magnus přikývl. *Ale kdo byl ten cizinec?*

Tátův nepřítel, pomyslel si Geoffrey okamžitě. Bud' to z té nebo z oné strany.

„Co je to?“ zeptal se Groghat. „Na jaře je to hnědé, v létě zelené a na podzim šarlatové?“

Gregory se chystal odpovědět, ale Cordelie mu dlaní přikryla ústa. „Počkej moment... zelené... šarlatové...“ Povzdechla si a zavrtěla hlavou. „To nevím.“

„Protože jsi hloupé děčko!“ zahřímal Groghat a udeřil dlaní do stolu. „Přece strom!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„No jistě!“ zvolala dívka. „A tvoje otázka?“

Groghat nezapomněl. „Je váš otec černokněžník?“

„Ne, je čaroděj. A moje hádanka zní: 'Může být kuře bez kostí?'“

„Kuře bez kostí!“ Groghat vytřeštil oči. „To by mne samotného zajímalo - rád bych měl jednou k obědu drůbež, která nekrupe.“

„Pak si musíš usmažit vajíčka!“ zvolala Cordelie vítězoslavně.

Groghat se zarazil. Pak pochopil a rozchechtal se, až se plácal do kolen.

On jí celá kuřata? pomyslel si Geoffrey.

Ano, a určitě si je ani neoškube, odpověděl Magnus.

„Tak moment.“ Cordelie našpulila rty. „Na co bych se to jen zeptala.“

Proč se potlouká po venkově? navrhl Magnus.

„Proč se potloukáš po venkově?“ zopakovala Cordelie nahlas. „Máš tady docela hezké douře - kdyby se tu trochu uklidilo.“

„Protože nenávidím všechny ty zatracené darebáky, kteří jen poroučejí!“ vybuchl Groghat. „Dokonce i ten stařík, který mne vychoval, mi pořád poroučel: 'Udělej to! Dones mi tohle!' Nelíbilo se mi to a když jsem vyrostl, usmyslel jsem si, že už si od nikoho nenechám poroučet. Proto se mi hnusí všichni ti chudáci, kteří poslouchají a hrbí hřbet před pány!“ Předklonil se a zamyšleně si děti prohlédl. „Ale vy - vy se nebojíte, ani se mi nepokoušíte rozkazovat...“

Co když si nás oblíbí?

A stojíme o to?

Tátovi nepřátelé použili tohoto ubožáka, aby rozpoutali chaos v zemi, pomyslel si Geoffrey. *On to netuší - je tak hrdý na to, že nemusí nikoho poslouchat!*

To je pravda, přisvědčil Magnus, *a nepochybuji, že ho těm starým manželům přinesli tátovi nepřátelé z ANTI, ti, jež nenávidí vládu. Ale proč se tomu ti druzí nepřátelé, ti z VETA, kteří by chtěli vládnout zemi železnou rukou, nepokusili zabránit?*

Protože i pro ně bude snazší zmocnit se vlády, když země bude v chaosu a nebude existovat žádné královské vojsko, jen malé tlupy lupičů a samozvanců, odpověděl Geoffrey.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Jejich úmysly se mi vůbec nelíbí. Cordeliiny myšlenky nebyly ani trochu přívětivé.

„Je čas zjistit, jestli mě budete poslouchat nebo ne,“ zahřímal Groghat.

Rychle, pomyslel si Gregory, už jsem našel cesty, kterými se ubírají jeho myšlenky, když chce pohnout rukou nebo nohou, nebo když chce sevřít nebo povolit svaly. Všechny se stýkají v jednom velkém uzlu u pupku.

Kdybys ho tam zasáhl svými myšlenkami, těžce bys ho zranil. Cordelii se ta představa příliš nelíbila.

Magnus se rozhodl zjistit, kam až může zajít. „Možná, že otázka stojí spíš, jestli ty budeš dál někoho poslouchat!“

V Groghatových očích se zablesklo. Vyskočil na nohy a zařval: „Děláš si ze mne legraci, skrčku? Já přece neposlouchám nikoho!“

„A co ten muž, který ti nosí tvůj lektvar?“ zeptal se Magnus trochu naslepo. „Máš bolesti, když ho nepiješ, co?“

Groghat na něj hleděl po dlouhý okamžik mlčky a z očí mu sršely blesky.

Náhle sebou škubl a podíval se k oknu. Jeho rty se zkřivily do zlověstného úšklebku. „Co jsem to slyšel?“

Děti nastražily uši, ale nezaslechly nic. „Nevím,“ řekl nakonec Magnus. „Co?“

„Děvče,“ řekl Groghat a zachechtal se, „a nikdo s ní - osamělá dívka, která putuje lesem bez doprovodu!“ Rozběhl se ke dveřím.

Když je otevřel, otočil se a ukázal na ně prstem. „Nemyslete si, že utečete - protože tyhle dveře se zavírají na závoru a kdybyste se pokusili vylézt oknem, spadnete a zabijete se!“ Pak za sebou zabouchl dveře a byl pryč.

Sourozenci se v nastalém tichu podívali jeden na druhého.

„Doufám, že mu nevěříte,“ ozvalo se od krbu.

Děti se překvapeně ohlédly. „Puku!“ zvolala Cordelie radostně.

„Proč se tak díváte? Copak jsem vám neříkal, že jste pod stálým dozorem?“

„Ano,“ připustil Magnus. „Nemohl bys najít nějaké koště pro Cordelii, Puku? Pak bychom mohli vylétnout oknem.“

„Jedno stojí tamhle v rohu. Musíš ho jen zbavit několikaletého nánosu pavučin.“

„Uh!“ Cordelie se znechuceně ušklíbala.

„To jsi vážně tak háklivá?“ Magnus si povzdechl. Pak vzal koště a očistil ho sám.

„Puku,“ řekl Geoffrey, „co udělá obr s tou dívkou, až ji chytí?“

„Pravděpodobně ji sežere,“ odpověděla za elfa Cordelie.

„Možná něco na ten způsob,“ odpověděl Puk nervózně. „Pojďme, děti! Musíme ji zachránit!“

„Samozřejmě, že ji zachráníme,“ odpověděl Geoffrey překvapeně, „ale od kdy jsi to ty, Robine, kdo říká, že *musíme*?“

„Protože tohle děvče vždycky volá: 'Pozor, Maličké lidi!' když vylévá horké pomyje a nechává u krbu misku mléka pro skřítky. Měl by ji snad Maličkový lid opustit teď, když je v nebezpečí? Ne!“ Pozvedl hlas a zapěl:

*„Vy elfové z hor, potoků, lesů a hájů,
i vy, kteří na plážích písčitých obvykle pobýváte
a na pomezí jeho říše Neptuna vítáte,
i vy, pololoutky, které za měsíčního svitu,
tajemné vílí kruhy vyrábíte s chutí, a ovcím
tak pastvu kazíte, i vy, kteří o půlnoci
muchomůrky pro zábavu děláte, slyšte můj hlas!
Vaši pomoc teď naléhavě potřebuje ta,
která vždy jak náleží k vám se chovala!“*

Na okamžik strnul, jako by naslouchal, pak spokojeně přikývl. „V pořádku. Pojďme, děti.“

Vykročil k oknu. Gallowglassovi ho zmateně následovali. Cordelie za sebou táhla koště.

Venku se ozval řev.

Děti se na sebe podívaly. „Co je to?“ zvolal Magnus.

Geoffrey se zašklebil.

„Pojďme se podívat,“ navrhl Puk a vyskočil z okna.

Chlapci levitovali za ním. Cordelie je následovala na koštěti. Vyletěli oknem a přeletěli nad lesem k louce rozdělené kravskými stezkami. Po ní utíkala dívka, jako by jí šlo o život.

„Maličký lid ji vyplašil iluzí medvěda,“ vysvětlil Puk.

„Opravdu to tak znělo.“ Geoffrey se podíval dolů a zašklebil se. „Ať už tví lidé dělají cokoli, Puku, dělají to dobře!“

Pak uviděli Groghata. Poskakoval a vyl, jako by se ho náhle zmocnilo šílenství.

„Co mu udělali?“ vydechla Cordelie.

„Jenom přesvědčili roj včel, že obr je louka plná rozkvetlých květín,“ řekl Puk nevinně.

„K tomu bylo zapotřebí opravdu silné magie.“ Gregory si ještě pamatoval, jak Groghat páchne.

„Ano, ale jestli toho nechají, bude pokračovat v jejím pronásledování - nebo se vrátí domů, zjistí, že jste pryč a začne vztekle pobíhat po lese a hledat své zajatce. A v žaláři má pořád ještě hraběte a jeho rodinu, na kterých si může vylít svůj vztek.“

„Pak ho musíme uspat,“ řekl Magnus pevně. „Do toho, Gregory. Kde jsou ty myšlenkové cesty, které jsi objevil?“

Gregory mu poskytl obraz Groghatova nervového systému a pak oba bratři zaútočili současně mocnou simulací úderu na solar plexus. Groghat se složil, jako by mu někdo vyrazil dech - což se také stalo.

„Spí,“ ohlásil Gregory.

„Odvolej ty včely, Puku,“ požádal Magnus.

Puk chvíli mlčel, pak se usmál a bzučící roj se vznesl z ležícího obra a zamířil k lesu.

Magnus se protáhl. „Hotovo.“

„Ano.“ Geoffrey se podíval dolů na obra. „Dobří lidé už zase mohou bezpečně putovat lesem.“

„Ještě ne,“ opravila ho Cordelie. „Pořád se tam ještě skrývají ti hanební lupiči.“

Geoffrey vzhlédl a na tváři se mu objevil zlověstný úsměv. „Pak je tedy z toho lesa vyženeme!“ A sáhl po své dýce.

„Nic takového neuděláš!“ Pukova ruka se sevřela kolem jeho zápěstí. „Až vyrosteš, můžeš si dělat, co se ti zlíbí a riskovat podle

libosti - ale teď přenecháš takové podniky dospělým, do jejichž úřadu to spadá!“

Geoffrey se na něj zakabonil. „Ale hrabě je ve vězení!“

„Tak ho osvobodíme!“ Cordelie zatleskala. „Ach prosím, Puku!“

„Jistě,“ souhlasil elf. „Na tom není nic nebezpečného. Ale nechcete, doufám, přenechat koně svého otce napospas vránám?“

„Fess!“ Cordelie si přitiskla dlaň k ústům. „Já na něj zapoměla!“

„Vrána, která by dokázala ublížit Fessovi, by musela být ze železa,“ ujistil ji Magnus s úsměvem. „Ale svého přítele samozřejmě opustit nemůžeme. Pojďme pro něj!“

S tím vyrazil k lesu a ostatní ho následovali.

* * *

Velký černý kůň ležel na boku a oči měl zakalené.

Cordelie poklekla vedle něj. „Díky Bohu, není doopravdy poškozený.“

„O tom jsem ani na chvíli nepochyboval.“ Magnus se snesl vedle robota a sáhl pod jeho sedlo, aby nahmatal zvětšený obratel, který sloužil jako skrytý resetovací spínač. „Táta mi jednou říkal, že Fessův 'mozek' je uložen v pouzdře, které dokáže utlumit náraz rovnající se padesátinásobku zemské přitažlivosti... Tak!“

Jantarové oči se rozjasnily. Velká hlava se pomalu zvedla. „Coooo... kdéééé...“

„Autotest,“ řekl Gregory rychle.

Robot ztuhl.

„Co jsi mu to řekl, prcku?“ Geoffrey se ustaraně zamračil.

„Nevím - ale říkal to vždycky táta, když se bál, že by Fess mohl být nějak poškozen. Co to znamená, Magnusi?“

„Ssspoušššttíí to prrrrogrrrram, kterrrýýý prrrrověřřří funkci mýýýých okrrruhůůů,“ odpověděl velký černý kůň, „potom mooou fyzzzickou strrrukturru. V tomto okamžžžiku jssou mééé okrrruhy nepoššškozzeny, vyjma lehkhké porrruchy levé zzzadníí nohy.“

„Ach!“ Cordeliiny oči se rozšířily. „Jak tě můžeme vyléčit?“

„V tuto chvíííli to nenííí třeba. Drrrže se strrranou, dětiíí.“

Sourozenci vyskočili a odklidili se do bezpečné vzdálenosti, zatímco Fess sebou několikrát trhl a konečně se postavil na nohy. „Ale

nebude to poškození mít špatný vliv na tvé bojové schopnosti?“ namítl Geoffrey.

„Pravděpodobnost selhání při extrémní zátěži je 0.97,“ oznámil Fess. „Až se vrátíme domů, podívám se na to. Ale pro tuto chvíli jsem docela v pořádku.“ Náhle zvedl hlavu a zadíval se k severu. „Tvůj přítel se vrací, Cordelie.“

Všichni se otočili a uviděli jednorožce, jak vychází z lesa. Cordelie se s radostným výkřikem rozběhla, aby ho objala.

Jednorožec se oťel tlamou o dívčinu tvář a pak tázavě pokynul hlavou. „Ráda!“ zvolala Cordelie a vyskočila si na něj. Jednorožec se rozběhl k chlapcům, ale deset yardů před nimi zastavil.

Puk se usmál. „A teď, děti - co kdybychom konečně osvobodili hraběte?“

„A jeho děti,“ dodala Cordelie.

Hrabě byl ve svém vlastním žaláři o chlebu a vodě. Jeho žena byla ve vedlejší cele a povzbuzovala své děti, které se pokoušely vyhrabat lžicemi podzemní chodbu. Věděla, že se jim to nemůže podařit, ale alespoň se měly čím zaměstnávat. Není třeba říkat, že byla ráda, když je Gallowglassovi přišli vysvobodit.

„Okamžitě shromáždím své muže!“ zvolal hrabě.

„Nejprve se musíte vrátit na svůj hrad,“ připomněl mu Magnus. „Bud'te opatrní a jděte severní cestou.“

„Pročpak?“

„Protože obr spí na jižních pastvinách a každou chvíli se zase může probudit.“

„Kromě toho jsme se na jihu setkali s ubohou starou čarodějnici zakletou zlým černokněžníkem - a tu jsme taky uspali,“ dodal Gregory.

„Ještě je tam vesnická dívka, která přesvědčuje všechny mladé muže ve svém okolí, aby sloužili šerifovi,“ přidala se Cordelie.

„A to všechno v pouhých několika dnech!“ Hrabě potřásl hlavou. Jeho žena mu taktně nepřipomněla, že ona přece vždycky říkala, aby si víc všimal nejružnějších lesních oblud.

„To všechno je na jihu,“ vysvětlil Magnus. „A jelikož budete muset putovat pěšky, myslím, že bude rozumnější, abyste se vydali na sever.“

Hrabě se s ním nepřel. Spolu se svou rodinou se kvapně vydal na cestu.

Magnus se otočil, aby se poradil se svými bratry a sestrou. „Hrabě a jeho rodina jsou osvobozeni a obr je poražen - nemyslím, že by ještě působil, nějaké problémy, až si vezmeme do práce jeho pána.“

Puk se zamračil. „Teď mluvíš o skutečném nebezpečí. Tihle čarodějníci chladného železa ovládají magii tvého otce, té já čelit nedokážu.“

„Ty nedokážeš čelit ani špatnému počasí,“ odsekl Kelly. „Nám přece nejde o to čelit magii chladného železa, ale vypořádat se s čarodějníkem.“

Puk ho zpražil pohledem. „S tím mám taky svou drobnou zkušenost. Nebojím se o sebe - ale pro tyhle děti je to příliš riskantní.“

Geoffrey se zatvářil vzdorovitě, ale Gregory řekl: „Možná, že vězní našeho tatínka a maminku.“

Děti se podívaly jedno na druhé a pak na Puka. „To je pravda,“ řekl Magnus pomalu. „Kde jinde by je mohli jejich nepřátelé držet v zajetí, když ne ve svém vlastním hradě?“

„Oni nemají hrady,“ připomněl mu Puk. „Mohou své rozkazy dávat ze statků nebo kostelů - nebo třeba z vesnických chatrčí, když je to nutné.“

„Třesky plesky,“ zabručel Kelly.

Puk se na něj zamračil. „Ze kterého národa jsi říkal, že pocházíš?“

„Z kteréhokoliv kromě toho tvého,“ opáčil Kelly.

„Prosím vás, nechte toho,“ zvolal Magnus. „Pokud tátu a mámu drží v zajetí tihle hvězdní čarodějníci, musíme je zachránit.“

V místnosti zavládlo ticho. Puk a Kelly si vyměnili omluvné pohledy.

„Pomůžeme vám je najít,“ řekl Puk nakonec. „Ale musíte mi slavnostně slíbit, že zůstanete v lese poblíž a budete se vyhýbat bitvám.“

Děti se na sebe podívaly a zdálo se, že Geoffrey už už vybuchne. Nakonec ale Magnus váhavě řekl: „Slibujeme, Puku.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Slavnostně?“

„Ó ano, co nejslavnostněji,“ řekl Geoffrey znechuceně.

„Tak dobře.“ Puk spokojeně přikývl a obrátil se ke dveřím žaláře. Děti ho následovaly.

„Ale jak by někdo mohl uvěznit našeho tátu a mámu?“ řekl Magnus.

„Mohli je omámit drogami,“ odpověděl Geoffrey. „Pojďme, brácho - brzy to budeme vědět!“

Kapitola 13

„Ale proč se zase vracíme na jih?“ zeptala se Cordelie Puka. Oči však při tom nespouštěla z koroptve, kterou Magnus pomalu otáčel nad ohněm.

„Ano,“ řekl Gregory a polkl sliny. „Až doposud jsme cestovali na sever, Puku. Znamená to, že nás vedeš domů?“

Elf zavrtěl hlavou. „Něco mi říká, že máte právo hledat svoje rodiče. Ať už je máte šanci najít nebo ne, rozhodně máte právo je hledat.“

„Ale ke vzpourám dochází spíš dál od Runnymede,“ namítl Magnus a na chvíli vzhlédl od rožně. „Proč se tedy vracíme k sídelnímu městu?“

„Nejde o obyčejné vzpoury,“ odpověděl Puk. „Je to spiknutí a ten, kdo je vede, si prostřednictvím série povstání miní vytvořit příležitost k dobytí trůnu. To znamená, že musí přebývat někde nablízku královského paláce.“

Geoffrey přikývl. „To zní rozumně.“

„Jsem rád, že to schvaluješ,“ odpověděl Puk ironicky. Geoffrey, který už se zase soustředil na opékající se koroptev, to přehlédl.

„Určitě bychom ale neměli zacházet hlouběji do lesa,“ namítl Magnus zamračeně. „Copak není nejpravděpodobnější, že naši nepřátelé mají svůj hlavní stan přímo v královském městě?“

„Ne,“ odpověděl Geoffrey, „protože právě tam bys je hledal. Puk má pravdu: je stejně pravděpodobné, že se budou skrývat někde v lesích kolem Runnymede jako kdekoliv jinde.“

„S moderními metodami komunikace může být hlavní stan jedno místo - nebo mnoho míst,“ vysvětlil Fess. „Ale to nemění nic na skutečnosti, že pokud se zde nachází špionážní centrála, bude někde poblíž Runnymede, jak říká Puk.“

„Fess s tebou souhlasí,“ oznámil Gregoryelfovi.

„Slyšel jsem,“ zabručel Puk. „Čarodějníci nejsou jediní, kdo dokážou číst myšlenky.“

„Ty nejsi rád?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Jsem šťastím bez sebe,“ odtušil elf suše.

„Napadá tě nějaký způsob, jak lokalizovat jejich hypotetický hlavní stan?“ otázal se Fess.

„Poslat špeha, chytit špeha,“ opáčil Puk. „A mám jich víc, než kterýkoliv národ smrtelníků.“

Zašustilo listí a v záři ohně se objevily dvě víly.

„Léto a Podzim!“ zvolala Cordelie radostně.

Obě víly jí vysekly dvorné pukrle. „Přišly jsme vám oplatit vaši pomoc.“

„Kdo vás volal?“ ohrnul nos Kelly.

„Samozřejmě Puk,“ odvětila Léto. „Tohle je náš les, víš. Lépe než kdo jiný víme, co se v něm děje.“

„A co se děje?“ zeptal se Puk.

Podzim se k němu obrátila. „Hledáš přece čarodějníky, ne?“

„Ano, čarodějníky - nebo ještě spíše černokněžníky.“

„Víme o nich,“ řekla Léto. „Mají velký dům ukrytý hluboko v lese, na úpatí hor.“

Puk se podíval na Geoffreye. „To je pouhé tři hodiny cesty od Runnymede.“

„A oni mají bezpochyby koně,“ odpověděl hoch.

„Ale odsud je to pro smrtelníky dva dny chůze,“ řekla Podzim. „Jenže vy jste čarodějnické děti - nemůžete cestovat rychleji?“

Magnus otevřel ústa k odpovědi a pak se podíval na Fesse.

„Kvůli mně se nezdržujte,“ ujistil ho robot. „Budu sledovat vaše myšlenky a dorazím tam krátce po vás. Jednorozec zřejmě bude Cordelii následovat bez ohledu na to, kam půjde. Jen bych vás chtěl požádat, abyste příliš neriskovali, dokud se tam nedostanu.“

„Poletíme na křídlech větru,“ oznámil Magnus vílám.

„Nebo na koštěti,“ řekla Léto a ušklíbla se.

Byl to velký, polohrázděný dům s bílou sádrovou omítkou, která léty získala barvu slonoviny - alespoň se zdálo, že léty. „Kdo by stavěl dům tak hluboko v lese?“ zeptal se Magnus.

Chatrč by se dala pochopit, možná i menší domek - ale tohle byl patrový dům v tudorském stylu, se dvěma křídly, ohraničujícími rozsáhlý dvůr.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Nikdo zdejší,“ zašeptal Geoffrey bez zaváhání. „Postavili ho tu tátovi nepřátelé, mnohem dřív, než se narodil Gregory.“

„Jestli je tak velký, tak by v něm docela dobře mohlo i strašit,“ zašeptala Cordelie.

Její bratři se na ni překvapeně podívali. Pak se jim na tváři objevil úsměv.

Oči hlídače tékaly od jedné obrazovky k druhé, od jednoho infračerveného záběru mýtiny před hlavním stanem k druhému, přelétly radarové monitory, jež zobrazovaly objekty jako světelné body na pozadí pravoúhlého rastru, pak monitor, který zachycoval zvukové vlny jako frekvenční křivky a zase se vracely zpátky k obrazovkám. Hlídač se nudil, ale věděl, že tahle opatrnost je nutná - hlavní stan byl bezpečný jen proto, že byl hlídán.

Ozval se dlouhý kolísavý zvuk, tak hluboký, že hlídač zprvu pochyboval, že ho vůbec slyšel. Zvuk postupně začal stoupat a zase klesat, až jeho vibrace začaly otřásat budovou. Hlídač se nervózně ohlédl a pak přeletěl pohledem skupinu obrazovek, které ukazovaly prostor před hlavním stanem. Nakonec stiskl spínač mikrofону a řekl: „Kapitáne! Něco jsem slyšel!“

„Já taky,“ odpověděl hlas z reproduktoru. V příštím okamžiku vběhl kapitán dovnitř. Musel křičet, aby mu přes ten hluk vůbec bylo rozumět. „Co je to?“

Ale sotva promluvil, zvuk utichl.

Oba muži se na sebe překvapeně podívali a vyčkávali. Nakonec kapitán řekl: „Co to k čertu bylo?“

„Zavržená duše,“ odpověděl hlídač. Pak si všiml kapitánova výrazu a řekl: „Promiňte. Myslel jsem to jako vtip.“

„Nestojím o vaše vtipy, chci slyšet odpověď! Co ukazovaly monitory?“

„Nic,“ odpověděl hlídač rozhodně. „Vůbec nic.“

Kapitán se zamračil na obrazovky. „Co osciloskop?“

„Také nic.“

Kapitán se k němu prudce otočil. „Musel něco ukazovat! Byl to zvuk - musel se objevit jako oscilační křivka!“

Hlídač zavrtěl hlavou. „Je mi líto, kapitáne. Jen obvyklé noční zvuky.“

„Nemyslím venkovní snímače, vy idiote! Myslím vnitřní!“

„Ani tam nic.“ Hlídačovy rysy ztvrdly. „A když jsme to slyšeli my oba, *jeden* z mikrofonů to zachytil určitě.“

Oba chvíli mlčeli, pak se hlídač podíval na kapitána, kapitán na hlídače a řekl: „Co může způsobit hluk, který mikrofony nezaznamenávají, ale člověk ho slyší?“

„Jsou rozrušení,“ hlásil Gregory. „Bojí se, i když to nedávají najevo.“

„Žádný smrtelník se neubrání strachu před neznámem,“ řekl Puk a zašklebil se. „Zdělili ho od svých předků, kteří zapálili první oheň na ochranu proti noci.“

Krčili se ve vyschlém říčním korytě nedaleko od domu. Říční proud byl odveden do domu, aby plnil vodní nádrže. Kapradí už v něm stačilo vyrůst dost vysoko, aby dětem, které ležely na břiše, poskytlo přiměřené pohodlí.

„Tak proto jsme čekali na noc?“ zeptal se Geoffrey.

„Ano,“ odpověděl Puk. „Smrtelníci se tmy bojí, ačkoliv to většinou skrývají.“

„Co uděláme teď?“ zeptala se Cordelie.

Puk se na ni zašklebil. „Čeho se bojíš ty?“

Kapitán seděl v kanceláři dozorčího důstojníka a hleděl z okna. Co jen ten zvuk mohl znamenat? Samozřejmě, staré domy vydávají různé zvuky, když se usazují - ale tenhle dům doopravdy starý nebyl, jenom tak vypadal!

Na druhé straně, i nové domy vydávají různé zvuky, když se usazují - věděl, jakou práci na něm dovezení řemeslníci odvedli. Ale ani staré, ani nové domy při usazování přece neječí!

Venku se něco mihlo, zahlédl to sotva koutkem oka. Zamračil se a podíval se pozorněji. Znovu to zahlédl a znovu se to jen mihlo - ale stačilo to, aby to stálo za prověření. Narovnal se na židli a stiskl tlačítko na svém stole. „Prověřte vizuální sledování severovýchodního kvadrantu, rychle!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Prověřuji,“ odpověděl hlídač.

Kapitán strnul s pohledem upřeným z okna. Bylo to tam zase - pouhé mihnutí, ale tentokrát to trvalo déle. Skoro se mu podařilo rozeznat tvar...

„Nic,“ prohlásil hlídač.

Kapitán zaklel a přiskočil k oknu.

Asi sto stop od domu, mezi dvěma stromy na okraji hlídaného poloměru, tančil stín. Byl bledý, slabě světélkující a měl zhruba lidské proporce. Kapitán ucítil, že mu vstávají vlasy na hlavě. Byl materialista - věděl, že nemůže existovat nic, co se nedá změřit nebo zvážit. Pokud něco viděl, co kamery neviděly, pak to patrně neexistovalo, byla to jen halucinace. A to znamenalo...

Pokud by to neviděl ještě někdo jiný. Stiskl jiný vypínač a vyštlkl: „Seržante! Přijďte sem!“

O dvě minuty později vklopýtal do místnosti rozespalý, rozcuchaný muž. Protřel si oči. „Co... co se děje, kapitáne?“

„Duch,“ odsekl kapitán. Ukázal prstem do okna. „Řekněte mi, co vidíte.“

Seržant zmateně přistoupil k oknu. Pak vytřeštil oči. „To nemůže být pravda!“

„No dobře!“ oddechl si kapitán. „Alespoň že to vidíte také.“

„Co?“ Seržant se k němu otočil. „Myslel jste si, že se vám to zdá?“

„Ne, že mám halucinace. Ted', když jste to viděl i vy - běžte se podívat na monitor, ano?“

Seržant se zamračil a vyšel na chodbu. O několik minut později se jeho hlas ozval v reproduktoru. „Měl jste pravdu, kapitáne. Na monitorech nic není.“

„Přesně to jsem si myslel.“ Kapitán hleděl zamračeně do tmy. Ted' tam byly tři stíny a pomalu přebíhaly od jednoho stromu k druhému. Nebo to byl možná jen jeden stín, který se pohyboval velice rychle.....Zkontrolujte všechna čidla.“

O několik minut později seržant oznámil: „Na infračerveném není nic, pane,“ a hlídačův hlas dodal: „Žádná radiace... žádná nová koncentrace hmoty... žádný radarový odraz...“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Takže to neexistuje.“ Kapitán se znechuceně díval na tancující stíny - ale v pozadí jeho mysli začal klíčit strach. Ty věci tam bezpochyby byly - neviděl je jen on, ale i seržant. Tak proč je nezachytila žádná čidla?

Gregory se podíval na Magnuse a na Geoffreye. „Nemůžete tu iluzi udržet, kluci?“

Dva starší bratři klečeli vedle sebe a na čele jim perlil pot soustředění. „To stačilo,“ řekl Magnus.

„Posílat obrazy do jejich mysli není snadné,“ zamumlal Geoffrey. „To kvílení bylo mnohem jednodušší.“

„Tak si je zopakujme,“ navrhl Magnus. Chvilí počkal a pak se zeptal. „Jak to účinkovalo tentokrát?“

„Začínají mít strach,“ ohlásil Gregory. „Není to velký strach a je hluboko pohřbený, ale začínají se bát.“

„Tím hůř pro ně,“ prohlásila Cordelie. Obrátila se k Létu. „Máš pavouky?“

„Ano, tisíc pro každé dveře. Už začali spřádat obří sítě před každým z východů.“

„V pořádku.“ Cordelie se obrátila k Magnusovi. „Jsou elfové na místech?“

Její bratr se tázavě podíval na Kellyho. „Ano,“ zašklebil se lupruchán, „a už se na to těší.“

„Tak jim tu zábavu dopřejme,“ prohlásila Cordelie.

Celým domem se rozeznělo šílené kdákání.

„Stopa!“ zavolal hlídač. „*Tenhle* zvuk jsme zachytili, kapitáne!“

„Konečně! Něco skutečného!“ Kapitán udeřil do tlačítka na stěně vedle svého stolu a domem se rozezněla siréna. Agenti začali vybíhat ze svých ložnic, rozespali a rozcuchaní. „Prohledejte celý dům! Nevynechejte jediné místo, které je dost velké, aby se tam dal ukrýt reproduktor!“ křičel kapitán.

A tak hledali. Hledali za terminály, za stohy beden s organickým práškem, prolezli i skladiště, ale nenašli nic kromě pavučin - kupodivu bez pavouků. Když siréna utichla, uslyšeli, po čem vlastně pátrali - nebo alespoň důsledek toho: ječení, maniakální smích, při kterém

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

naskakovala husí kůže a ježily se vlasy na hlavě. Hledali ve všech výklencích, v krbech a komínech - ale nepodívali se do štěrbin mezi kameny. Vlezli pod plošinu stroje času, podívali se pod každou palandu - ale nenahlédli pod obložení. Vytahali všechny zásuvky a prohledali všechny skříňky - ale nenakoukli do trubek a za zrcadla v umývárně.

Nic by se nezměnilo, ani kdyby to udělali. Stejně by neuvěřili tomu, co by tam našli. A i kdyby uvěřili, patrně by se necítili o nic lépe.

V každé škvíře širší než dva palce se totiž krčil jeden elf. Ve zdech, za odpadkovými koši a jídelními automaty se skrývali šotci, kteří odtamtud vyhnali myši - a z každého otvoru nebo ventilační mřížky se ozýval jejich smích, který byl s každou míjející minutou veselejší a veselejší.

„To je masová halucinace!“ zařval kapitán. „Nic jiného to být nemůže!“

„A co sabotáž?“ zavolal nějaký civilní pracovník.

„Čí?“

„Přikaz jim, ať přemluví myši, aby nám propůjčily svoje oči,“ nařídil Magnus Kellymu.

„Proč ne Maličký lid?“ navrhl elf.

„Nechceme přece, aby je velcí lidé objevili! To by bylo příliš nebezpečné,“ vysvětlila Cordelie.

Geoffrey přikývl. „Kromě toho, kdyby našli něco, co by vysvětlilo ten hluk, strach by je přešel.“

„A to bychom rozhodně nechtěli,“ zašklebil se Kelly a dal rozkazy elfímu poslu.

Uvnitř domu přemluvili skřítkci myši, aby vylezly z děr, o jejichž existenci neměli lidé ani tušení. Myši vyhlédly na ty podivné velké bytosti, které čím dál zmateněji pobíhaly po domě, hledaly a pátraly, a vůbec se chovaly velice nervózně.

Cordelie zavřela oči a otevřela svou mysl kuchyňské myši. „Ano, vidím je. Ten šálek tamhle...“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Šálek se vznesl ze stolu, proletěl vzduchem a těsně minul agenta v civilu. Agent se prudce obrátil - právě včas, aby uviděl, jak se šálek roztříštil o zeď. Vyděšeně se rozhlédl...

...a uviděl podšálek, mířící přímo na kořen jeho nosu.

Ve strážní místnosti uslyšel kapitán zařinčení. Otočil se a uviděl, že kryt jeho terminálu je na tučt kusů a všude kolem poletují molekulární okruhy.

Na stanovišti hlídače pípl terminál. Hlídač se na něj podíval a vytřeštil oči na řady textu rolujícího se po obrazovce.

Text se okamžitě zastavil.

Hlídač pomalu vykročil k monitoru a při tom četl hustě psané řádky: „Opatření týkající se neohlášené inspekce...“ Rychle přelétl pohledem ostatní obrazovky, ale ty byly prázdné. Stiskl tlačítko mikrofonu a zavolal: „Kapitáne... myslím, že se nám někdo pokouší něco sdělit...“

Na chodbě agent v civilu jen tak tak uskočil před mikrofonem, který mu proletěl kolem ucha a v příštím okamžiku se roztříštil o zeď. Agent zaječel: „Poltergeist!“

Magnus si setřel z čela pot a zeptal se: „Už se gnómové podkopali pod základy?“

„Ano,“ odpověděl Kelly. „Pod každým rohem jich je několik desítek - a Puk je s nimi.“

Magnus přikývl. „Řekni jim, že zábava může začít.“

„To je nepřátelský útok!“ řekl třesoucí se a bledý kapitán agentovi. „Velký čaroděj vypátral naši pozici a poslal proti nám vojsko esperů!“

„Velký čaroděj se přece ztratil,“ odsekl agent. „Už jste zapomněl?“

Celá místnost se zachvěla.

Agent vzhlédl a tvář mu zbělela. „Co je, k čertu, zase *tohle*?“

Na strážním stanovišti se vyboulila podlaha přímo pod hlídačovým stolem a vrhla ho proti stropu. „Zemětřesení!“ zaječel hlídač a dal se na útěk.

„Pokud je to nepřátelský útok,“ řekl agent kapitánovi, „je zatraceně účinný!“

Podlaha se zvedla ještě o kousek a pak se propadla. Kapitán s agentem se s nadávkami svalili na zem.

Jiný agent na chodbě se pokusil přidržet dveřní zárubně, ale ta mu uskočila před rukou.

„Útok nepřítele vedený pomocí nadpřirozených sil nebo jiného neznámého fenoménu - tak či tak, ničivý!“ Agent vyskočil na nohy a stiskl tlačítko na stole. „Všeobecná evakuace!“

„Mohou vyběhnout na mnoha místech,“ řekl Geoffrey rozzlobeně.

Gregory zavrtěl hlavou. „Chtěli dům zabezpečit proti vloupání, takže okna vybavili sklem tak tlustým, že se nedá rozbít a okna se nedají otevřít.“

„Pak zbývají jen dvoje dveře,“ řekl Magnus a zašklebil se.

„Už jdou!“ zvolala Cordelie.

Dveře se otevřely dokořán a z nich se plnou rychlostí vyhnul houf mužů - přímo do obrovské sítě upředené tisícem pavouků. Sít se napnula, ale vydržela. Ze dveří se na ně nahrnuli s křikem další muži. Pak se sít uzavřela a vytvořila pevný pytel plný agentů. Stejně tak tomu bylo i u druhých dveří.

Vtom z hlavního vchodu vyšel Velký čaroděj.

Byl větší než obvykle - měl devět stop na výšku, místo vlasů měl plameny a jeho oči byly dva žhnoucí uhlíky.

Hlavní agent na něj zděšeně pohlédl. „Ale vždyť vás unesli!“

„Skutečně si myslíš, že mě někdo může zadržet?“ zahřímal Velký čaroděj.

Agentovi povolily nervy. „Jedna z *našich* pastí by to dokázala - ale copak je na anarchisty spolehnouti? Samozřejmě, že jejich past nebyla k ničemu!“

Cordelie ve vyschlém korytě si přečetla mužovy myšlenky a zašeptala Magnusovi: „Mluví pravdu - nevěděl, jakým způsobem byli maminka a tatínek zajati.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Velký čaroděj zahřímál: „Leč vy jste se s nimi spolčili! Vpravdě i v tuto chvíli se tví agenti pokoušejí strhnout na sebe moc!“

„Žádný z mých mužů se o nic nesnaží,“ zaječel kapitán a agent dodal: „Běžte si o tom popovídat s ANTI!“

„Teď lže,“ řekla Cordelie. „Jeho myšlenky přeskočily k šerifovi. Pracuje pro ně už léta a má přesné instrukce, co má dělat, až se naskytne příležitost.“

„Tak je to tedy,“ zamračil se Geoffrey. „Ale sami si tu příležitost nepřipravili?“

„Ne,“ odpověděla Cordelie.

Magnus mlčel. V jeho obličeji se zračilo soustředění, když hleděl přes okraj vyschlého koryta k domu a k bližšímu pytli agentů, do jejichž myslí promítal vylepšenou představu svého otce.

„Kdo podporuje vašeho šerifa v ostatních lénech?“ zahřímál Velký čaroděj.

„Jak k čertu můžete vědět...“ vybuchl kapitán, ale agent ho posunkem zarazil. „Nepodporuje ho nikdo.“

„Ale myslí mu proběhlo alespoň tucet jmen,“ oznámila Cordelie. „Jména a tváře, jedna pro každé vévodství a knížectví. A šerif jim všem velí.“

„Tvé lži jsou chabé,“ ušklíbl se Velký čaroděj, „leč pro tuto noc ti dopřeji pokoje. Sbohem.“ Otočil se a zmizel ve tmě.

Agenti VETA za ním zmateně zírali.

Po chvíli se kapitán podíval k domu. „Zdá se, že je tam klid.“

Agent zavrtěl hlavou. „Na tom nezáleží. Velký čaroděj už o našem hlavním stanu ví. Budeme ho muset opustit a vybudovat jiný.“

„Pane!“ zahalekal seržant. „Sít se uvolnila!“

„Uvolnila?“ „Ukaž!“ „Pusťte mě ven!“

„Do řady!“ vyštěkl agent. „Nižší stranou! Sít opustíme podle hodnotí!“

Vyplazil se ze sítě s kapitánem v těsném závěsu. Agent vstal a oprášil se, ale kapitán se podíval na dům a zamračil se.

„Na to zapomeňte,“ zavrčel agent. „Tady zůstat nemůžeme.“

„Víte,“ řekl kapitán, „ten chlap byl zatraceně velký i na Velkého čaroděje.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se agent.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„A jeho hlas byl na dospělého muže trochu tenký, nemyslíte?“

„Ano, pane, teď když o tom mluvíte...“ Seržant se vztyčil vedle něj.

„A když o tom tak přemýšlím,“ řekl mladší agent, „Velký čaroděj přece hovořil moderní angličtinou, ne alžbětinskou.“

O míli dál se děti, Puk, Kelly a Fess pokoušeli srovnat nejnovější informace.

„Takže naši nepřátelé z VETA je neunesli,“ řekl Magnus.

Cordelie přikývla. „Alespoň tohle víme jistě. Takže je musíme jít hledat jinam.“

„Ale co se stane, když je nenajdeme dřív, než se Groghatovi a vzbouřeným baronům podaří svrhnout Jejich Veličenstva?“ zeptal se Geoffrey. „Nebo než se šerif zmocní trůnu?“

Děti mlčely.

Pak Gregory řekl: „Musíme tomu zabránit.“

„Ne!“ zvolal Puk. „Některé věci jsou příliš nebezpečné i pro čarodějnické děti!“

„Ale nemůžeme dopustit, aby v této zemi zavládl chaos, Puku,“ namítla Cordelie.

„Nemůžete tomu ani zabránit,“ řekl Fess. „V tom má Puk pravdu, děti. Můžete velice pomoci dospělým - ale nemůžete porazit tak mocné nepřátele sami. Přemohli by vás a mohlo by vás to stát život.“

„Poslechněte ho,“ poradil jim Kelly.

Na okamžik zavládlo ticho. Cordelie se zvedla, přistoupila ke svému jednorožci a objala ho, jako by u něj hledala útěchu.

Pak se zvedl i Geoffrey a oprášil si ruce. „No dobře! Pokud je nemůžeme porazit sami, musíme najít tátu a mámu, a ti to dokážou!“

„Ano.“ Magnus vzhlédl a v očích se mu zablesklo. „A můžeme začít tím, že najdeme tátovy nepřátele z ANTI.“

„Není tady,“ řekla Léto, „není nikde v lese ani v blízkém okolí.“

„Opravdu,“ přísvedčila Podzim, „ani v Tudorově knížectví - žádný velký dům ani soustava jeskyň.“

„Jistě, je to přesně tak, jak říkají,“ přikývl Kelly. „Nikde na královských pozemcích, v celém Runnymede není ani památky po

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

jakémkoliv 'hlavním stanu', jak to vy nazýváte. Dostal jsem zprávy od svých víl, takže jsem si tím jist.“

„Ani v žádném jiném hrabství Gramarye,“ dodal Puk. „I já jsem dostal zprávy od všech víl, ano, i od elfů, najád, dryád, pooků a skřítků, od permoníků a skřetů, od gnómů a trpaslíků...“

„Věříme ti,“ řekl Magnus spěšně, aby přerušil Pukův výčet nejrůznějších druhů pidilidiček. „Ale ti 'anarchisté' přece své akce také koordinují. Musí tedy mít nějaký hlavní stan?“

„Geografické ústředí není bezpodmínečně nutné,“ připomněl jim Fess, „a pro čarodějnice a čarodějníky to platí dvojnásob. Jako se vy můžete dorozumět se svým vůdcem bez ohledu na to, kde se nacházíte, dokážou to i oni - pomocí vysílaček a podobných zařízení.“

„Ale pak by to tak mohli dělat i lidé z VETA!“

„To je pravda,“ připustil Fess, „ale jejich způsobu myšlení vyhovuje spíš pevné velitelské stanoviště. Anarchisté z ANTI mají za cíl zničit ústřední koordinaci, takže nejsou tak náchylní budovat si vlastní mocenská centra.“

„Ale vůdce přece mít musí,“ trval na svém Geoffrey. „Velitele! Není přece možné podnikat společné akce bez někoho takového!“

„Teoreticky to možné je,“ opáčil Fess, „ačkoliv k tomu ještě nikdy nedošlo.“

„Co je to za lidi?“ řekla Cordelie znechuceně. „Dokázali proniknout na samou podstatu věcí - jen proto, aby je zničili?“

Fess se taktně nezmínil, že není ani zdaleka první, kdo se nad tím pohoršuje.

„Pokud mají velitele,“ nenechal se odbýt Geoffrey, „pak určitě existuje někdo, kdo nás k němu dovede. Jak bychom to mohli udělat, Fessi?“

„To bude mimořádně složité,“ odpověděl Fess. „Vlastně pokud se zdejší organizace příliš neodlišuje od ostatních, budou mít několik velitelů, z nichž každý má všechny potřebné informace a každý je schopen řídit společné akce.“

„Ale velitelé to jsou,“ prohlásil Geoffrey vítězoslavně.

„Nasvědčovalo by tomu i to, co se děje po celé zemi,“ řekla Podzim. „Víly z jiných hrabství vyprávěly o oráčích a pastýřích, kteří se připojují k banditům, o obrech, jež šíří děs po kraji, ale nijak

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

neohrožují bandity, o šlechticích, kteří bojují proti sobě navzájem a nevšímají si těch, jež porušují zákon. Zdá se, že v každém hrabství je někdo takový a ještě nějaká obluda navíc. Pokud to není drak, tak je to mantikora nebo alespoň bazilišek.“

Geoffrey zrudl zlostí. „S velitelem nebo bez něj, zdá se, že se jim velice dobře daří šířit v naší zemi chaos!“

„To je strašné,“ prohlásila Cordelie, jež pro změnu docela zbledla. „Ach! Ubozí vesničané, kteří musí všechno to bezpráví snášet!“

Gregory se k ní přimkl, oči rozšířené hrůzou.

„A my jen nečinně přihlížíme,“ vydechl Magnus, „protože zasáhnout je nad síly čtyř dětí.“

„Ano,“ přisvědčil Puk. „Je to práce pro tvého otce a matku, až se vrátí.“

„Ale vrátí se?“ zeptala se Cordelie velice tichým hláskem.

„Určitě ano!“ V Gregoryho hlase nebyla ani stopa nejistoty. „Oni si cestu domů nějak najdou. Nikdo je od nás nemůže odloučit natrvalo.“

Žádné z dětí o tom nějak nepochybovalo.

Pak Magnusův obličej ztvrdl a on se obrátil ke svým bratrům a sestře. „Ale tohle je naše země a my nemůžeme dopustit takové bezpráví. Alespoň v Runnymede a v tomto jižním výběžku Tudorova knížectví můžeme udržet vládu! Ne sami, to je pravda - ale když nám pomůže Maličký lid a jiní dobří tvorové...“ kývl ke Cordeliinu jednorožci, „...v boji proti těm... těm...“

„Ošklivým lidem!“ zvolal Gregory a jeho malý obličejík najednou vypadal velice zarputile.

Magnus strnul a pokusil se nevyjít z konceptu. Pak se Cordelie zahihňala a Magnus se zašklebil. „Ano, bráško, proti těm ošklivým lidem! Vždyť už jsme proti nim spolu s Pukem a Kellym bojovali a můžeme to dělat zase a znovu, dokud nebudou úplně neškodní! Runnymede tak alespoň bude v bezpečí a král bude mít zázemí, do něhož se bude moci vracet!“

„Ano!“ zvolal Gregory. „Najdeme ty ošklivé lidi a zavřeme je do vězení!“

„A když už tam budou,“ zavrčel Geoffrey výhružně, „položíme jim několik otázek.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Na ně!“ zajásala Cordelie. „S kým začneme?“
Děti zmlkly a vyměnily si rozpačité pohledy.
„Kdo je z nich nejošklivější?“ zeptal se nakonec Gregory.

Kapitola 14

„Dobrá otázka,“ připustil Magnus. „Kdo by mohl být jejich vůdcem? Kdo by mohl vést ty, kteří se pokoušejí svrhnout veškerou vládu?“

Šli lesní cestou zhruba směrem, kterým vedla hlavní cesta, a při tom se radili.

„Doopravdy vlastně nejsou bez vůdce,“ ujistil Geoffrey ostatní, „i když to tvrdí. Mokrát jsem slyšel tátu, když o tom mluvil - existuje někdo, koho poslouchají.“

Magnus se na něj zamračil. „O ničem takovém jsem neslyšel. Kdo je to?“

„Já nevím,“ přiznal se Geoffrey, „ani táta ne. Ale připadalo mi, že ví určitě, že někdo takový existuje.“

„Možná jsi o tom něco slyšel ty, Robine?“ zeptala se Cordelie.

„Jen to, co Geoffrey,“ řekl Puk, „a o nic víc. Tvůj otec mluvil o nějakém filozofovi, o někom, kdo sepsal své poněkud nejasné myšlenky, jichž se všichni nepřátelé vlády drží. Víte, on nedává žádné rozkazy, ale vybízí je k jistým akcím.“

„A táta to *neví*?“ podivil se Gregory. „On se jen *dohaduje*?“

„Ne, je to trochu jinak,“ řekl Puk. „Je si jist, že ten filozof existuje, ale *domnívá* se, že se ostatní řídí jeho slovy.“

Geoffrey zmateně zavrtěl hlavou. „Pořád se mi to nelíbí. Nevěřím, že nějaká skupina může jednat společně a při tom nemít žádného vůdce. Jejich konání by bylo nekoordinované, všichni by dělali totéž. Vlastně by to bylo jen mnohonásobné opakování téhož na různých místech.“

Magnus pomalu přikývl. „Když o tom tak přemýšlím, možná, že právě tohle je podstata jejich akcí.“

„Zadrž!“ Puk strnul. „Někdo se k nám blíží!“

Objevily se Léto a Podzim. Obě víly se celé chvěly rozčilením. „Řekl nám o tom elf a my jsme se na to letěly podívat! Mluvil pravdu!“

„A o čem to vlastně mluvil?“ zeptala se Cordelie.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„O houfu vesničanů,“ vysvětlila Podzim. „Táhli královskou cestou a nesli s sebou kosa a cepy - a v jejich čele šel chlapec!“

Cordelie se zatvářila zmateně. „V jejich čele? Nešel se svou matkou?“

„Ne, ne! -“ namítla Léto. „On je vedl!“

Děti vytřeštily oči.

Pak se Geoffrey zamračil. „Může to být pravda? Že by se celý houf lidí podřídil vedení malého chlapce?“

„Je to pravda.“ ujistila ho Podzim. „A ten chlapec, který je vedl, prohlašoval, že je ty!“

Děti strnuly.

Pak se ozval Magnus: „Jak je to možné? Copak by byl vesnický kluk schopen takové drzosti?“

„Ne!“ zvolal Geoffrey, „kdo by mu věřil? Jaký důkaz jim poskyt?“

„Ten nejlepší - třebaže falešný,“ odpověděla Léto. „Vzal na sebe tvou podobu.“

Geoffrey stál bez hnutí a barva se mu pomalu vytrácela z obličeje. Cordelie to uviděla a aniž si uvědomovala, co dělá, o krok ucouvla.

Pak Geoffrey vybuchl. „Ten všivý lotr! Ten zatracený ničema! Jak si to mohl dovolit? Jak mohl nějaký mizerný pacholek od krav mít tu drzost a vydávat se za *mne*! Okamžitě mě k němu doved'te a já ho donutím, aby si vlastním ksichtem vyryl hrob!“

Obě víly ucouvly, zděšené jeho nenávisť.

„Tak bude to?“ zařval Geoffrey. „Musím okamžitě -“

„Sklapni!“ okřikl ho Magnus a Geoffrey se na něj prudce otočil, přikrčil se, jako ke skoku, ale jeho starší bratr řekl velice klidně: „Který rozumný bojovník se postaví druhému takto rozčilený?“ a Geoffrey okamžitě zchladl. Chvilí se mlčky díval na Magnuse a pak odpověděl docela rozumně: „Ten, který chce prohrát.“

Magnus přikývl. „Tak to alespoň říkal náš táta a sami vidíme, že je to pravda. Takže se bratře uklidni a přemýšlej - pokud se nějaký lump vydává za *tebe*, musí být dobrý bojovník. Porazit ho nejspíš nebude jednoduché.“

„Přesně tak,“ vydechl Gregory.

Geoffrey na ně chvíli mlčky hleděl, pak přikývl a pomalu se uvolnil, ale bylo vidět, že ho hněv docela neopustil. „Děkuji ti, brácho. Už jsem zase v pořádku.“ Obrátil se k Létu a Podzimu. „Omlouvám se, milé víly, za svůj výbuch hněvu.“

„Byl plně oprávněný.“ Ale Podzim na něj stále hleděla s očima vytřeštěnými.

„Zavedete mě teď k němu?“ požádal Geoffrey.

Víly přikývly a bez dalších řečí vzlétly.

Geoffrey zatnul zuby a rozletěl se za nimi.

Jeho bratři ho následovali. Cordeliin jednorozec se rozběhl v jejich stopách.

„Takhle rozčileného jsem ho ještě neviděla,“ zamumlala Cordelie k Magnusovi.

„Ani se mu nedivím,“ odpověděl její starší bratr. „Ale musíme na něj dávat pozor, sestro, nebo ten houf vesničanů roztrhá na kusy.“

Magnus je zarazil vztyčenou rukou. „Zastavte, kamarádi! Mně se to nelíbí!“

Geoffrey vedle něj přikývl. „To věřím.“

Sto yardů od nich stála vesnice, hrstka domů rozestavených kolem návsi - ale v dohledu nebylo ani živáčka.

„Kam všichni vesničané odešli?“ podivila se Cordelie.

„Šli za mým dvojníkem,“ odpověděl Geoffrey chraptivým hlasem.

„Možná, že ještě docela neodešli,“ řekl Magnus pomalu. „Zdá se mi to, nebo vidím mezi domy něco barevného?“

Jeho bratři a sestra se zadívali k vesnici.

„Nezdá,“ řekl Fess. „Mám transfokátor. Ve vesnici jsou lidé, mnoho lidí - ale všichni stojí zády k nám a jen jeden z nich mluví.“

„Cordelie,“ řekl Magnus rozhodně, „nařid' svému jednorozci, ať se schová do lesa a počká, dokud si pro něj nepřijdeme. A ty, Fessi, se musíš taky ukrýt.“

Cordelie se zamračila, ale Fess promluvil dřív: „Víš, že vás nerad opouštím, Magnusi. Proč se mám schovávat?“

„Protože nejjistější způsob, jak se k nim přiblížit, je nenápadně se vmístit do davu a prodrat se do první řady. Tak si budeme moci

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Geoffreyova dvojníka pořádně prohlédnout a odhadnout, jestli je nebezpečný nebo ne. Pokud ano, budeme mít na své straně výhodu momentu překvapení. Proto tě prosím, aby ses schoval před zraky ostatních.“

„Dobře, udělám to,“ řekl Fess pomalu. „Ale budu nablízku a budu naslouchat s maximálním zesílením zvuku. Když mne budete potřebovat, stačí zavolat.“

„Určitě budeme,“ odtušil Geoffrey ponuře.

Cordelie seskočila z jednorožcova hřbetu a pohladila ho po tlamě. „Musím tě požádat, abys na mne počkal, krasavče.“ V oku se jí zaleskla slza. „Ale neutečeš mi, že ne? Počkáš na mne?“

Jednorožec přikývl. Magnus by přísahal, že to zvíře rozumí každému slovu jeho sestry. Samozřejmě že věděl, jak to bylo doopravdy - jeho sestra ovládala umění projektivní telepatie stejně jako oni všichni: byly to její myšlenky, kterým jednorožec rozuměl, třebaže zvuk jejího hlasu asi také pomáhal. Jednorožec pohodil hlavou, obrátil se a odklusal do skrytu stromů.

„Tak pojďme,“ řekl Magnus. „Cordelie, ty běž s Gregorym z východní strany. Geoffrey si vezme střed a já západní stranu. Setkáme se uprostřed první řady.“

Ostatní mlčky přikývli a vydali se k vesnici. Fess je doprovázel, ale zastavil před jednou z chatrčí a tam, s ušima nastraženými, čekal, zatímco se děti vmísily do davu.

'Dav' se skládal asi ze stovky lidí, z nichž jen několik tuctů přišlo s mladým buřičem odjinud - svědčily o tom kosy, vidle a cepy, které drželi v rukou. Chlapec však dělal co uměl, aby své 'vojsko' zvětšil. Sotva se děti propletly mezi dospělými v zadních řadách davu, uslyšely hrůzný příběh, který vyprávěl.

„A tak to dopadlo s vesnicí necelých deset mil odsud!“ zvolal chlapec. „Dopustíte, aby se *vašim* ženám a dětem vedlo stejně?“

Přední řady davu hněvivě zaburácely. Kosy a vidle se zvedly do vzduchu.

„Ne, nedovolíte!“ Chlapec stál na voze, kde ho mohli všichni vidět - zato on si nevšiml čtyř dětí, které se nenápadně přidaly k vesničanům. „Nedovolíte banditům, aby vydrancovali vaši vesnici -

ani pánům, aby se bavili válčením na vašich polích a ničili vám těžce získanou úrodu!“

Dav nejistě zabručel. Něco takového zjevně ještě neslyšeli. Bandité byli jedna věc, ale páni, to přece bylo něco docela jiného.

„Nebo snad dovolíte?“ zvolal chlapec překvapeně. „Pak jsem se ve vás zmýlil! Myslel jsem, že jste skuteční muži!“

Odpovědělo mu hněvivé vrčení a jeden z mužů vykřikl: „To se ti lehce řekne, chlapče - ty jsi ještě nezažil, jak bojují panští vojáci! Neviděl jsi, jak naše kopí klouzají po jejich pancířích, ani jak jejich meče sekají pěšáky na kusy!“

„Neviděl,“ odpověděl hoch, „ale šerif ano!“

Dav ohromeně ztichl.

V tu chvíli Geoffrey uslyšel, jak mu Magnus zašeptal do ucha: „Ted' alespoň víme, z které strany vane vítr!“

Geoffrey přikývl a v očích se mu zablesklo.

„Šerif už bojoval s panským vojskem!“ zvolal falešný Geoffrey. „Když byl mladý, bojoval za královnu proti vzbouřencům! Znovu bojoval, když vyháněl opolidi z ostrova! A zase bojoval, když ho povolal Tudor proti zločinným tlupám jiných šlechticů - z jejich zpuštění a hříšné rozmařilosti ho bolelo u srdce!“

„Ale jak se může neurozený člověk postavit pasovaným rytířům?“ zavolal nějaký muž z davu.

Znovu se zvedl povyk.

„Následujte mne a já vás k němu dovedu!“ zvolal chlapec. „Přidejte se k šerifovi a bojujte proti těm, kteří vás utiskují!“

„Už to zachází příliš daleko,“ ozval se baryton u Magnusova kolena. „Měli bychom se do toho vložit.“ O okamžik později zavolal hlas z davu: „Jak víš, kde ho najdeš?“ Muži kolem se překvapeně rozhlédli, ale chlapec odpověděl:

„Víme, že ted' přebývá ve městě Belmeadu. Stačí když tam půjdeme a odevzdáme se jeho velení.“

„A přivítá nás?“ zavolal hlas z jiné části davu, „nebo si bude myslet, že jdeme proti němu?“

Znovu se muži kolem překvapeně rozhlédli, ale Geoffreyův imitátor řekl: „Jak si můžete něco takového myslet? Samozřejmě že nás přivítá!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Jak to víš?“ zavolal jiný hlas, který opět nikomu nepatřil. „Kdo jsi, že mluvíš tak sebevědomě?“

Chlapec zrudl. „Jsem syn Velkého čaroděje, už jsem vám to přece říkal! Pochybujete snad o mém slovu?“ Pak zavolal do davu. „Je tady snad někdo, kdo mne obviňuje ze lži?“

„Ano!“ zvolal Geoffrey. „*Já* tě obviňuji ze lži!“ A vzlétl do vzduchu, aby vzápětí přistál rovnýma nohama na voze. Hrdě přejel očima shromážděný dav a podíval se na svého soka.

Chlapec na okamžik strnul. Stejně tak dav, který měl najednou před sebou dva Geoffreje - a jeden se podobal druhému jako vejce vejci. Zvedlo se Vyděšené mručení.

„Co říkáš teď, ty zatracený lháři?“ zeptal se Geoffrey. „Pověz nám své *pravé* jméno!“

Chlapec vysunul bradu. „Jsem Geoffrey Gallowglass, syn Velkého čaroděje! A kdo jsi *ty*, že se odvažuješ nosit mou podobu?“

„Lžeš, ničemo!“ zařval Geoffrey. „*Já* ti ukážu vydávat se za mne!“

„Tvůj vztek ti není nic platný,“ odpověděl dvojník, „neboť je nad slunce jasnější, že *já* jsem pravý Gallowglass!“

Ozvalo se zasvištění, Cordelie na svém koštěti proletěla nad hlavami davu a přistála na voze. „Ten darebák lže!“ zvolala. „Tohle je můj bratr Geoffrey Gallowglass! A já jsem jeho sestra, dcera Velkého čaroděje Cordelie!“

Zaznělo dvojí třesnutí a vedle Cordelie se objevil Magnus s Gregorym po boku. „Mluví pravdu! A já jsem Magnus, nejstarší syn Velkého čaroděje!“

„A já jsem jeho nejmladší!“ pípl Gregory. „My všichni vám říkáme, dobří lidé, že jste byli podvedeni!“

„Přesně tak!“ křikl Magnus na dav a popleskal pravého Geoffreje po rameni. „*Toto* je můj bratr, pravý Geoffrey Gallowglass! Ten, kterým jste se nechali vést, je zlotřilý ničema a podvodník!“

Geoffrey se na své sourozence vděčně usmál, zatímco jeho napodobitel zbledl jako stěna. Ale rychle se vzpamatoval a zvolal k davu: „Spikli se proti mně! Tihle čtyři nejsou o nic víc moji sourozenci, než já jsem bazilišek! To oni jsou podvodníci, protože *já* jsem pravý čarodějův syn!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Davem se začalo šířit vystrašené mumlání. Cordelie vztekla zaječela a skočila po chlapci. Její bratři ji však chytili a odtáhli ji zpátky. „Ne,“ zvolal Magnus tak, aby to slyšel i dav. „Ne, nemusíš ho trestat svými nehty! Jsi přece čarodějnice, postačí jediná tvá myšlenka!“

Cordelie přivřela oči a chlapec rychle řekl: „Ano, ano, pravděpodobně jste právě čarodějnické děti! Koneckonců, viděl jsem vás létat - ale to nedokazuje, že jste z rodu Velkého čaroděje!“

„A jaký důkaz nabízíš ty?“ opáčil Geoffrey.

„Tento!“ Chlapec se vznesl pět stop do vzduchu. Dav vydechl úžasem.

„To má být důkaz?“ Geoffrey se ušklíbl a vznesl se také, ale Gregory zašeptal Magnusovi: „Vida! Takže je přinejmenším pravý čarodějník!“

„To je to jediné, co je na něm pravé,“ zavrčel Magnus.

„Dej nám jiný důkaz,“ pobídl hocha Geoffrey, „v tomto se ti kdykoliv vyrovnám a předčím tě!“

Chlapec zrudl a s třesknutím zmizel. Vzápětí se ozvalo další třesknutí z druhé strany davu a když se lidé otočili, uviděli ho, jak stojí na střeše blízké chatrče. „Vyrovněj se mi v tomhle!“ zavolal.

„Co bych pro tebe neudělal?“ ušklíbl se Geoffrey. Ozvalo se dvojí třesknutí a Geoffrey stál na střeše vedle svého dvojníka.

„Vypadají stejně a oba vládnou magií!“ vykřikl někdo v davu. „Jak poznáme, který z nich je pravý?“

„Podle zvedání neživých předmětů,“ zvolala Cordelie. Ze všech gramaryjských čarodějníků jen synové Velkého čaroděje dokážou přemísťovat silou své magie něco jiného než sebe sama!“

Chlapec zbledl, ale ovládl se a ušklíbl se na Geoffreya. „Necháš za sebe mluvit holku?“

„Závidíš mi, že nemáš sestru?“ opáčil Geoffrey.

„Lžeš, darebáku!“ zařval jeho napodobitel. „Moje sestra je doma!“

„Za takovou lež bys zasloužil výprask,“ odsekl Geoffrey a z rukou jednoho z vesničanů se vysmekla hůl. Vesničan zaklel a hůl proletěla vzduchem k falešnému Geoffreysi.

Chlapec si jí všiml a vyskočil do vzduchu, takže hůl proletěla pod ním. S vítězoslavným úsměvem se obrátil ke Geoffreyovi.

„Proč uhýbáš, místo abys magií hůl odrazil?“ zeptal se Geoffrey.

Chlapec se zamračil. „Nepřej si, abych to udělal!“

„Ale měl bys,“ varoval ho Geoffrey. „Pozor zezadu!“

Jeho sok se obrátil právě včas, aby uviděl, jak vířící hůl dokončila půlobrat a vrací se k němu. Zavyl, vrhl se na břicho a hůl zastavila nad ním. Počkala, až se pokusí nemotorně zvednout, a přetáhla ho po zadku. Chlapec zaječel bolestí, ale Geoffrey ho překřičel: „Proč jsi *ted'* neodrazil hůl svou magií?“

Jeho napodobitel se opatrně postavil. Z očí mu sršely blesky, ale neodpověděl.

„Neudělal jsi to, protože *nemůžeš!*“ zvolal Geoffrey. „*Já* jsem pravý Geoffrey Gallowglass!“

„Ty jsi pravý lhář!“ odsekl hoch. „Nepohyboval jsi holí o nic víc než já! To ta čarodějnice ji vedla za tebe!“

Cordelie vztekla zaječela, ale Gregory poznamenal vcelku rozumně: „Ať už je můj bratr skutečný Geoffrey nebo ne, *ty* musíš být falešný - protože každý na Gramarye ví, že synové Velkého čaroděje dokážou pohybovat předměty svou myslí. A *ty* to nedokážeš!“

Dav vzrušeně zašuměl, ale chlapec zařval: „To je lež! *Žádný* čarodějník nemůže pohybovat předměty myšlenkami! Když tvrdíš, že to dokážou synové Velkého čaroděje, předved' to *ty!*“

„Proč ne?“ odpověděla nejmladší ratolest Gallowglassovy rodiny a Cordelie se pomalu vznesla do vzduchu. Vyjekla a pokusila se dosáhnout na svého bratra, ale Magnus zvolal: „Hleďte! Všichni vědí, že čarodějnice nemohou létat jen tak! Musí sedět na koštěti, kterým pohybují! Chceš snad zase tvrdit, že tento trik dělá za mého bratra má sestra?“

Chlapcova tvář zbrunátněla vztekem. „Přesně tak, jak říkáš - jsou to holčičí triky! Který kluk by se k nim snížil, nemá-li sám srdce holky?“

„Ty zatracený všiváku!“ zaječel Geoffrey vztekla. „*Ted'* ukaž, že jsi lepší než holky - jestli *můžeš!*“

Neviditelná ruka uchopila jeho napodobitele za límec a vrhla ho směrem ke Cordelii. Chlapec zavyl vztekem a hrůzou, ale Cordelie

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

zavolala: „Nechci ho! Vezmi si toho spratka zpátky!“ a vyděšený chlapec se náhle ve vzduchu obrátil a rozletěl se zpět ke Geoffreyovi.

„Jen si ho nech!“ opáčil Geoffrey a lidský míč se zastavil stopu od jeho hlavy, aby vzápětí vyrazil zpátky ke Cordelii. Napodobitel zavyl a pak, na vrcholu své dráhy, s třesknutím zmizel.

„Za ním!“ zvolal Magnus, ale Geoffrey zmizel ještě dřív, než to dořekl.

V davu se rozpoutala hotová vřava vzrušení i zděšení.

Gregoryho pohled se rozostřil. „Už ho našel!“ „Jak jinak?“ řekla Cordelie a ušklíbla se. „Myslíš si, že trávíme tolik času hrou na honěnou zbytečně?“

„Za chvíli začnou volat po upalování čarodějnic a nám se je nepodaří uklidnit,“ poznamenal Magnus zachmuřeně.

Cordelie přikývla. „Tak rychle něco udělej!“

Magnus vytřeštil oči. *Já?* Copak *já* dokážu uklidnit rozezlený dav?“

Cordelie pokrčila rameny. „Jsi z nás nejstarší.“

Magnus ji obdařil vražedným pohledem a pak se rozhlédl kolem, zoufale hledaje pomoc.

Pomoc seděla v rohu vozu, jednu nohu přehozenou přes druhou. „Promluv k nim,“ poradil mu, „a pověz jim o pravých šerifových úmyslech. Uvěří ti, protože jsi syn Velkého čaroděje.“

Magnus se podíval na elfa a polkl. „Ale co jim mám říct?“

„To přijde samo, uvidíš,“ ujistil ho Puk. „A kdyby náhodou ne, napovím ti.“

Magnus na něj chvíli mlčky upíral pohled a pak přikývl. „Děkuji ti, Robine.“ Zhluboka se nadechl, vypjal hrud', obrátil se k davu a zdviženou rukou si zjednal ticho. „Slyšte mne, dobří lidé! Prosím vás, věnujte mi svou pozornost! Poslouchejte mne, prosím!“

Tu a tam si ho někdo všiml, šťouchl do svého souseda, který se obrátil a pak upozornil dalšího. Jeden po druhém se utišovali a Magnus najednou zjistil, že všichni poslouchají, co jim řekne.

„Ten, kdo vás vedl, byl zlý čarodějník,“ zvolal Magnus, „a důkazem toho je skutečnost, že volal po válce! Snad se vám zdálo, že tomu tak není - ale nenechte se oklamat! Pokud se šerif pustí do boje s

lordy, nedojde jen k jedné bitvě, ale k mnoha! Nastane válka - protože dříve nebo později se postaví i samotnému králi!“

Z davu se zvedla vlna hněvivého brčení a nevěřících výkřiků tázajících se, zda takové obvinění může být pravdivé. Magnus mlčky čekal, s rukama opřenýma v bok. Věděl, že hlavní pozornost byla úspěšně přenesena z čarodějnic a čarodějníkům šerifa.

Gregory zatahal Magnuse za halenu. „Je to pravda, Magnusi? Opravdu chce šerif zaútočit na krále Tuana?“

„Nevím,“ přiznal se Magnus, „ale připadá mi to vysoce pravděpodobné, nemyslíš?“

Gregory přikývl. „Nevím, jak jinak by to mohlo skončit. Ale myslí si to i šerif?“

To Magnusovi stačilo. Pokud jeho nejmladší bratr řekl, že se to musí stát, pak to bylo nevyhnutelné. Pozvedl ruce a znovu si sjednal pozornost. Když se lidé dostatečně utišili, zvolal: „Poslouchejte mě, dobří lidé!“ a rázem bylo kolem ticho jako v hrobě.

„Ten, kterého jsme nazvali svým bratrem, byl Geoffrey Gallowglass, pravý syn Velkého čaroděje! Jsme jeho bratři a sestra; jsme z čarodějova rodu! Ujišťuji vás, že naši rodiče by šerifovo jednání nikdy neschválili! Na ostrově Gramarye zavládly v poslední době mnohé nepokoje a není možné utišit je všude okamžitě!“ Elegantně se vyhnul podstatě problému. „Proto jsme tady, abychom vám toto oznámili! Vyčkejte, mějte oči na pozoru a střežte svou vlastní vesnici! Setrvejte v klidu a oddanosti králi a královně! Nepřipojujte se k nepokojům, protože tím byste všechno ještě zhoršili!“ Všiml si, že někteří lidé na kraji davu zrozpačitěli a nenápadně se začali vykrádat pryč.

Myšlenka byla dobrá, ale musel se ujistit, že to nevzali jako obviňování. „Pokud patříte k těm, kteří byli lstivě vylákáni ze svých vesnic, prosím vás: spěchejte! Těžko říct, jaké nepravosti byly spáchány na vašich domech a úrodě, které jste nechali nehlídané. Co nejrychleji se vraťte! Střežte si to, co je vaše!“

Teď už se začali nervózně rozhlížet i lidé uprostřed davu a jiní se otáčeli a spěšně odcházeli pryč. Koneckonců, syn Velkého čaroděje už přece řekl všechno, co bylo třeba, ne?

Cordelie si oddechla. „Dobrá práce, bráško! Teprve teď jsem si uvědomila, k jakému neštěstí tu mohlo dojít!“

„Raději také vyrazíme,“ řekl Magnus a sledoval rozcházející se dav. „Gregory, hledej! Jak daleko je náš bratr?“

Na klidné lesní mýtině zaburácel hrom a Geoffrey se rozhlédl. Podle odpadků, zbytků táborového ohně a zválené trávy usoudil, že je na posledním tábořišti bojechtivých vesničanů. To sedělo - bylo to zřejmě poslední izolované místo, které si jeho napodobitel vybavoval natolik živě, aby se tam dokázal teleportovat.

Protože byl samozřejmě také tam, uprostřed mýtiny, zády ke Geoffreyovi. Prudce se otočil vyděšený třesknutím a vytřeštil oči na svého dvojníka. „Jak jsi věděl, kde mě máš hledat?“

„Který opravdu mocný čarodějník by to nevěděl?“ opáčil Geoffrey.

Chlapec zbledl jako smrt - ale patřil k tomu druhu lidí, kteří útočí i když mají strach. Popadl nejbližší ulomenou větev a skočil po Geoffreyovi.

Geoffrey se škodolibým úsměvem ve tváři uskočil stranou a zvedl jinou větev. Chlapec v příštím okamžiku zaútočil, ale Geoffrey jeho úder odrazil a ihned přešel do protiútoků. Druhý chlapec jeho ránu jen tak tak zachytil koncem větve, pak ji sevřel oběma rukama a vší silou se rozehnal proti Geoffreyovi.

To byla chyba, protože v tu chvíli byl docela nechráněný. Geoffrey jednoduše uskočil, nechal větev, aby se mihla kolem něj a pak zasadil svému protivníkovi tvrdou ránu do hlavy.

Větev chlapce zasáhla plnou silou a odmrštila ho stranou. Geoffrey zůstal stát a čekal, jestli se jeho sok zase zvedne, ale nedočkal se.

V mysli mladého bojovníka se ozvaly výčitky svědomí. Přes všechny svůj temperament nikdy nikoho nezabil a jen jednou někoho srazil do bezvědomí. Opatrně přistoupil k ležícímu dvojníkovi, poklekl a dotkl se jeho hrdla, očekávaje každým okamžikem, že chlapec vyskočí a znovu na něj zaútočí - ale ten nehnutě ležel a oči měl zavřené. Pak Geoffrey nahmatal hochův pulz a ulehčené si

oddechl. V příštím okamžiku se mu už ale na tváři zase objevil zamračený výraz. A co, k sakru, má dělat *ted'*?

„Bojoval se svým dvojníkem a srazil ho do bezvědomí,“ oznámil George. „Žádá nás o pomoc.“

„A my mu ji samozřejmě neodmítneme,“ odpověděl Magnus. „Sestřičko, mohla bys, prosím tě, zaletět do lesa a vyhledat ho?“ Zavřel oči a soustředil se na Geoffreyovy myšlenky.

„Mám ho.“ I Cordelie naslouchala. „Je asi půl dne cesty na sever, nedaleko od královské cesty. Hned tam zaletím.“ A bez dalších řečí naskočila na své koště a vzlétla k nebi.

„Děkuji ti,“ zavolal za ní Magnus a opět se soustředil. *Fessi! Na severu leží mýtiny, kde se vesničané včera utábořili na noc! Dokázal bys ji nalézt a počkat tam na nás?*

Samozřejmě, Magnusi, odpověděl mu v myšlenkách kůň. *Najdu to bez problémů.*

Magnus se trochu uvolnil. Existence dvojníka před ně mohla nastolit nové otázky a on cítil, že při hledání odpovědí na ně bude potřebovat veškerou pomoc, kterou může dostat. Obrátil se na Gregoryho. „Ted' ty, bráško! Soustřed' se celou svou myslí na tu mýtinu.“

Oba zavřeli oči a nechali se vést Geoffreyovými myšlenkami. V příštím okamžiku se ozvalo dvojí třesnutí - a stáli na mýtině.

„Jsme tady,“ oznámil Magnus Geoffreyovi.

„Opravdu rád vás vidím,“ odpověděl Geoffrey srdečně. „Co s ním uděláme?“

„Necháme Gregoryho, aby ho ukolébal do ještě hlubšího spánku.“ Magnus přidřepł k bezvědomému imitátorovi. Gregory ho napodobil a zavřel oči. Magnus se soustředil na chlapcovu tvář, tak podobnou Geoffreyově. Cítil, jak se jeho dech zvolňuje a prohlubuje.

„Spí tvrdě,“ řekl Gregory tiše. „Bude ted' věřit všemu, co mu řekneš, a po pravdě odpoví na každou tvou otázku.“

Magnus chtěl začít, když v tom zaslechl zasvištění. Vzhlédl a uviděl Cordelii, která právě přistávala kousek od nich. „Výborně, sestřičko,“ řekl. „Máme tady případ pro tebe.“

Cordelie poklekla u spícího chlapce. „Mohl jsi to udělat sám,“ řekla.

„Ano,“ připustil Magnus, „ale ne tak dobře jako ty.“ To byla lichotka jen z poloviny.

Ne že by Cordelie měla v úmyslu něco namítat. Její pohled už se rozostřil a její mysl pronikla k chlapcově, kladouc mu otázku za otázkou. Sedm let jeho bytí tak rychlostí myšlenek prozkoumala během několika minut. Její bratři zachytávali to, co zjistila.

Byli tak zaujati příběhem chlapcova života, že si vůbec nevšimli velkého černého koně, který přiběhl na mýtinu a tichým krokem došel až k nim.

Nakonec se Cordelie s povzdechem narovнала. „Slyšeli jste. Opravdu žalostný příběh.“

„Ano,“ řekl Gregory smutně. „Ubohý chlapec! Nikdy nepoznal svou maminku ani tatínka!“

„Byli zabiti opolidmi.“ Geoffrey věnoval svému dvojníkovi soucitný pohled. „A on sám přežil jen pouhou náhodou ukrytý pod příkrývkou.“

Magnus zamračeně potřásl hlavou. „Jak chladní k němu byli ti, kteří ho vychovali! Jak necitliví!“

„Ano,“ řekla Cordelie tiše, „a on je přesto miloval, protože ho živili a šatili.“

„Dělal, co jim na očích viděl,“ řekl Gregory. „A dělá pořád.“

Geoffrey potřásl hlavou. „Nemá smysl pokoušet se otřást jeho loajalitou k nim. Zůstane jim oddaný už navždy!“

„Ale co to bylo za strašnou operaci, kterou mu změnili tvář!“ zvolala Cordelie. „A ne jednou, ale hned třikrát!“

„Dokud se mi nezačal podobat,“ řekl Geoffrey ponuře, „a o svůj vlastní zjev přišel docela.“

„Vzali mu jeho obličej,“ řekl Magnus měkce, „a s tím mu odebrali i jeho sebeuvědomění. Ale jeho duši mu vzít nemohli.“

„Nepochybuji, že by to udělali, kdyby jen mohli,“ odušil Geoffrey.

„Alespoň že mu nechali jeho jméno,“ povzdechl si Gregory.

„Bren.“ Geoffrey to jméno pronesl pomalu, jako by jeho zvuk vychutnával na jazyku. „Je to zvláštní znát jiné jméno s mým obličejem.“

Náhle Gregorymu vyhrkly slzy do očí. „Probud' me ho a povězte mu, jak zlí jsou ti lidé, kteří mu to udělali! Ach!

Přemluvme ho, aby s námi šel k naší mamince a tátovi a žil s těmi, jež ho budou mít rádi!“

Ale Magnus ho pohybem ruky zadržel a zavrtěl hlavou. „Je to jak jsme řekli - jeho nepřesvědčí nic. Nikdy neuvěří, že jsou jeho páni zlí - je jim bezvýhradně oddaný.“

„Co tedy pro něj můžeme udělat?“ zeptal se Geoffrey tiše.

Všichni mlčeli, nikdo se neměl k tomu něco navrhnout.

„Měli byste ho zabít.“ Aniž si toho kdo všiml, objevil se mezi nimi Puk.

Děti se na něj zděšeně podívaly.

„Byl bych raději opatrný,“ připustil Fess. „To dítě bylo vychováno jako Geoffreyův dvojník. Kromě toho bylo indoktrinováno naprosto opačnou filozofií, než je ta vaše. Bude-li žít, stane se jednoho dne vaším nepřítelem - a až vyroste, může získat dostatečnou zručnost a sílu, aby vám čelil.“

„Je to tak, jak říká,“ přikývl Puk. „Nejrozumnější by bylo zabít ho rovnou.“

Děti se dívaly jedno na druhé. Dokonce i v Geoffreyově tváři se objevil děs.

„Jenže vy to neuděláte a já jsem tomu rád,“ pokračoval elf. „Zabití spícího dítěte by poznamenalo vaše duše natolik, že by pro ně už neexistovala jiná cesta než cesta zla. Ne, necháte ho naživu a to je dobře.“

Fess souhlasně přikývl. „Má pravdu. Opatrnost velí zabít ho - ale moudrost radí nechat ho žít.“

„Tak co s ním máme udělat?“ zašeptala Cordelie.

„Co asi, odejít a nechat ho zde,“ odpověděl elf. „Co jiného?“

Všichni mlčeli.

Pak Magnus pomalu vstal a odvrátil se.

O minutu později se zvedl i Gregory. „Probud' se, až přestaneš slyšet naše kroky,“ zamumlal a vykročil za Magnusem.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Krátce nato je následovala i Cordelie.

Nakonec se zvedl i Geoffrey a s nehybnou tváří se vydal za nimi.

Puk si ulehčeně oddechl a zmizel v porostu.

Když došli na okraj mýtiny, řekl Geoffrey ponuře: „Je to nemoudré, bratři. Tím, že ho necháváme naživu, hřejeme si na prsou hada.“

„Ale vždyť on sám nic zlého neudělal,“ zaprosila Cordelie. „Alespoň ho nechejte vyrůst, bratři!“

„Ano,“ přisvědčil Magnus. „To je právo každého dítěte.“

„Tak se tím budeme řídit,“ zabručel Geoffrey. „Ale říkám vám, že až vyroste, budeme s ním mít nepříjemnosti!“

Magnus ušel mlčky několik kroků a pak se zeptal: „Co na to říkáš ty, Gregory?“

„Geoffrey má pravdu,“ odpověděl nejmladší z bratrů. „Musíme se připravit na to, že se s ním jednou utkáme v boji.“

Kapitola 15

Děti šly nepřírozeně tichým lesem a vzpomínky na falešného Geoffreye je tížily v myslích.

Náhle se u Cordeliiny nohy objevila Podzim: „Je tady někdo, kdo s tebou chce mluvit.“

Všichni se na ni udiveně podívali.

Pak se Cordelie zeptala: „Se mnou?“

„S vámi se všemi. Je asi tak velký jako ty, malá dámo, a putuje lesem bez doprovodu.“

„Chlapec?“ Magnus a Geoffrey si vyměnili zmatené pohledy. „A hledá nás?“

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Cordelie.

„Jmenuje se Alain a tvrdí, že je princ.“

„Alain!“ Cordelie zatleskala rukama a chlapci se ušklíbli. „Ach, přiveď ho! Přiveď ho!“

Podzim se usmála a uvolnila se. „No, když ho znáte. Elfové už ho k vám bez jeho vědomí vedou celý den - nejprve tě hledal o několik mil dál, u Runnymede.“

Děti se na sebe podívaly. „Tak to nemohlo být daleko od královského paláce!“

„Přesně tak,“ přisvědčila Podzim. „Seděl u borovice a volal: 'Maličký lide, přijď a pomoz mi!' Když zjistili, že je to pouhé dítě, přišli blíž, ukázali se mu a zeptali se: 'Jakou pomoc od nás žádáš?'. A on elfy poprosil, aby ho dovedli k tobě. Samozřejmě to nechtěli udělat dřív, než se s tebou poradí, protože věděli, že by docela dobře mohl být i vaším nepřítelem.“

„Ne, je to náš přítel! Nebo alespoň dobrý známý.“ Čarodějnické děti nemívají mnoho kamarádů. „Přivedeš ho sem?“

„Jistě, když to chcete.“ Podzim odletěla a Léto ji následovala.

„To není pro prince příliš bezpečné, takhle se potulovat lesem bez doprovodu,“ řekl Magnus zachmuřeně. „Copak neví, že by ho mohli nepřátelé jeho otce zajmout a držet jako rukojmí proti králi?“

„Alaina něco takového nejspíš vůbec nenapadlo,“ řekl Geoffrey přesvědčeně; strávil s princem dost času, aby ho dobře poznal.

„Ale jeho tělesnou stráž určitě ano! Jak mohli dovolit, aby odešel bez nich?“

Geoffrey se zašklebil. „Pochybuji, že se jich ptal.“

Žádné z dětí se nepodivilo, proč je Alain vlastně hledá. Koneckonců, s kým jiným si mohl hrát? Jeho vlastní bratr byl menší než Gregory.

Chlapec se objevil za velkým dubem a dvě víly skotačily před ním. Na sobě měl obyčejný kulatý klobouk, kožené kalhoty zastrčené do vysokých bot, teplý kabátec a zelený cestovní plášť, ale kazajku pod ním měl zdobenou zlatem a jeho bílá košile byla z hedvábí.

„Alaine!“ zvolala Cordelie.

Princ vzhlédl, uviděl ji a na tváři se mu objevil radostný úsměv. Rozběhl se směrem k dětem. Víly mu jen tak tak stačily uskočit z cesty. Otevřel Cordelii náruč a zvolal: „Jsem tak rád, že tě vidím!“ Pak se otočil a potřásl Magnusovi rukou. Geoffrey k němu přistoupil a uštědřil mu kamarádský štulec. Alain se bleskově otočil a srazil Geoffreya levým hákem k zemi. Geoffrey vyskočil a s pěstmi napřaženými se hnál po princi, ale Magnus se postavil mezi ně. „Nechte toho!“

„Ale to je jen takové kamarádké pošťuchování,“ namítl Geoffrey.

„Ano,“ přikývl Alain. „Jak jinak se mají přivítat dva válečníci?“

„Se zdviženým hledím a dvornou úklonou! Rány vyvolávají hádky a kazí přátelství!“

Geoffrey se ušklíbl. Magnus ho zpražil pohledem.

Gregory zatahal Alaina za rukáv. „Kde je Diarmid?“

„Doma s maminkou,“ vysvětlil Alain. „Táta chtěl, abych s nimi zůstal i já, ale nemohl jsem to vydržet.“

„To věřím,“ přikývl účastně Geoffrey. „Je to těžké, když zuří boj.“

„No ano, ale obvykle ho poslouchám.“

„Koneckonců, je nejen tvým otcem, ale i tvým panovníkem,“ přikývl Magnus. „Proč jsi tedy jeho příkaz tentokrát porušil?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„A proč jsi nás vlastně hledal?“ přidal se Geoffrey. „Určitě ne proto, že si nemáš s kým hrát.“

„Ne, to ne,“ přisvědčil Alain. „Ale vím, že jste jediní, na koho se můžu obrátit. Strašně se bojím o svého tátu.“ Najednou se tvářil velice vážně, dokonce zachmuřeně. V jeho postoji se nic nezměnilo, ale náhle bylo zřejmé, že to dítě je princ.

„Nemůžeme toho mnoho udělat,“ upozornil ho Magnus. „Koneckonců, nejsme naši rodiče.“

„Ale veškerá moc, kterou vládneme, patří tobě!“ dodal Geoffrey. „Co se děje, Výsosti? Jaké nebezpečí hrozí tvému otci?“

Alain těkal pohledem z jednoho sourozence na druhého a v očích měl výraz hluboké vděčnosti, ale řekl jen: „Hrabata se vzbouřila, rvou se mezi sebou jako opilí sedláci v den dožínek. Otec vytáhl, aby je rozehnal do jejich domovů.“

Geoffrey se zamračil a Magnus se zeptal: „Copak jejich vévodové nedělají nic, aby je přivedli k pořádku?“

Alain zavrtěl hlavou. „Připadá mi, že nechávají své vazaly, aby krále vyzkoušeli, a mezitím si připravují vlastní vojska.“

„A co jejich synové?“ připomněl mu Geoffrey. „Tvůj otec má přece stále jako rukojmí potomky dvanácti nejvyšších lordů, ne?“

Alain ohrnul nos. „Ano, a je to pěkná pakáž. Pořád jen pijí pivo a obtěžují služebné - a perou se mezi sebou navzájem.“

Děti mlčky přikývly. Už nějakou dobu jim bylo jasné, že přátelské city, které Alain vůči nim choval, měly mnoho společného s jedinou možnou alternativou v tomto směru. „Vévodové se tedy chovají opatrně,“ řekl Geoffrey, „ačkoliv sotva rozumně.“

„Ano,“ přisvědčil Alain. „Je to jejich příležitost získat si znovu důvěru mého otce, proti kterému kdysi dávno povstali...“

(Od té doby uběhlo třináct let.)

„...ale nevyužívají ji. Ne, až to všechno skončí, už nikdy se na ně nebude moci spolehnout.“ Princův obličej potemněl a děti věděly, na co myslí, aniž by musely číst jeho myšlenky - *jestli* jeho otec vyhraje.

„To je přece samozřejmé, že tvůj otec zvítězí!“ zvolal Geoffrey. „Jsou to jen hrabata. Král se svým vojskem s nimi nebude mít mnoho práce.“

„Ano,“ přikývl Alain, „ale je tu ještě ta nepříjemnost s runnymedským šerifem.“

Děti strnuly.

Pak se Magnus zamračil. „Šerif přece nemůže představovat větší hrozbu než hrabata!“

„Tenhle možná ano,“ řekl Alain. „V několika dnech se mu podařilo shromáždit vlastní armádu.“

Geoffrey se podíval na Magnuse. „Muselo to začít hned, když se ztratili naši rodiče.“

Alain vytrřestil oči. „Slyšel jsem, že vaši rodiče byly uneseni a Jejich Veličenstvům to působí velké starosti - ale jak to, že jste už slyšeli o šerifovi?“

„Setkali jsme se s jednou vesnickou dívkou, která sváděla mladé chlapce, aby se připojili k jeho armádě,“ vysvětlil Magnus.

„Skoro se jí podařilo očarovat i Magnuse a Geoffreye,“ pípl Gregory.

Geoffrey zrudl v obličeji a rozmáchl se, aby svého mladšího bratra potrestal, ale Cordelie jeho ránu odrazila. „Ano, velice ochotně by šli, kam by řekla.“

„Díky Bohu, že to neudělali!“ Alain zbledl už při pouhé představě, co by šerif dokázal s Magnusovou a Geoffreyovou pomocí.

„Ne, díky Pukovi - protože ten zlomil její kouzlo,“ upřesnila Cordelie. „Byla to svým způsobem čarodějka.“ Obrátila se ke svým bratrům. „Nedívejte se na mne tak našťavaně - to není žádná hanba být očarovány!“

Ale Magnus řekl jen: „Je,“ a obrátil se zpátky k Alainovi. „Nemyslím, že by houf sedláků mohl čelit vojsku tvého otce - jsou netrénovaní a s bojem nemají žádné zkušenosti.“

„Už bojovali se třemi hrabaty a vyhráli,“ odpověděl Alain zachmuřeně. „Mnoho vojáků z poražených armád se k nim připojilo. Vlastně má teď stejně velkou armádu jako můj otec, i když ne tak dobře vyzbrojenou a vycvičenou.“

„A určitě ne tak dobře vedenou!“ ujistil ho Geoffrey. To nebyla lichotka - král Tuan byl skvělý generál.

„Děkuji,“ řekl Alain a uklonil se. „Co mne se týče, se šerifem bych si starosti nedělal - ale proti otcovu vojsku vytáhly armády pěti hrabat.“

Geoffrey vytřeštil oči, pak se zamračil. „To je zvláštní, že pět hrabat postupuje společně, když ještě nedávno bojovali proti sobě.“

„To opravdu je,“ ujistil ho Alain. „Ale táta říkal, že mnoho z nich má teď nové rádce a já myslím, že je to jejich práce.“

Gallowglassovy děti si vyměnily pohledy. *To jsou ti agenti ANTI, o kterých nám vyprávěl otec*, pomyslel si Magnus.

Ano, ale nevěděl, že se vydávají za rádce, odpověděl Geoffrey.

Možná věděl, ale neřekl nám to, dodal Gregory.

Chvilí sdíleli rozhořčení nad tou možností, že by se s nimi otec nepoděil o tak důležité zjištění.

Pak se Geoffrey obrátil na Alaina: „Přesto si myslím, že hrabata nepředstavují velkou hrozbu, pokud nezaútočí společně zrovna ve chvíli, když tvůj otec bude bojovat proti šerifovi.“

„Přesně toho se bojím,“ odpověděl Alain stručně.

Gregory přikývl. „Král koneckonců představuje největší překážku na cestě obou. Když ho porazí, mohou nadále beztréstně zvětšovat svou moc.“

„Pokud jim v tom nezabrání jejich baroni,“ odtušil Alain ponuře, „a pokud otec...“ Polkl. „Pokud bude můj otec poražen, baroni nejspíš zaženou své vazaly do jejich hrabství.“

„Ano, a pak zaútočí na sebe navzájem,“ řekl Magnus zamračeně. „Celá naše krásná země se tak ocitne v jednom velkém válečném chaosu.“

„A zatímco proti sobě budou bojovat, šerif jim nepochybně poslouží stejně, jako posloužil svému králi,“ dodal Geoffrey. „Bude zvětšovat své vlastní vojsko a v pravý čas vpadne bojujícím do zad.“

„Ti hlupáci!“ zvolal Magnus. „Copak nevidí, že když mu teď pomohou, vypořádá se pak postupně s nimi se všemi?“

Alain vytřeštil oči. „Ty myslíš, že se chce zmocnit trůnu?“

„Jsem si tím jist.“

„Ale jak by mohl?“ namítl Alain. „Je to neurozený muž, bez šlechtického titulu!“

„To mu nepřekáží,“ odpověděl Magnus. „Pro takového, jako je on, je to jen další důvod toužit po moci.“

Alainovy oči se zúžily, jeho tvář potemněla. „Ten ničemný darebák by si zasloužil být rozčtvrcen!“

Magnus přikývl. „Takoví jako on jsou schopni přivést zemi ke zkáze - protože i kdyby se zmocnil trůnu, lordi proti němu povstanou. Nikdy neuznají za svého vládce někoho, kdo není královské krve!“

„A není to ani možné,“ dodala Cordelie, „protože pak by si každý obyčejný člověk mohl říct: 'On je neurozený a přesto vládne, proč bych nemohl já?' A jeden po druhém by ho vyzývali k boji.“

„Země by se ocitla v trvalé válce,“ zasténal Alain. „Už nikdy by nebyla naděje na mír!“

„Přesně to si ti, kteří šerifovi rozkazují, přejí,“ řekl Gregory.

Alain vytřeštil oči. „Cože? Ten lotr má někoho nad sebou?“

Gallowglassovi si vyměnili pohledy. „Jistě to nevíme...“ řekl Magnus.

„Ale domýšlíte se! Povězte mi, co víte! Vaše rady pro mne mají cenu života!“

„Jen pokud se domýšlíme správně,“ povzdechl si Magnus. „Podle našeho názoru je šerif podporován nepřáteli našeho otce, kteří mají v úmyslu nastolit na Gramarye chaos.“

Alain se zamračil. „Otec o ničem takovém nikdy nemluvil.“

„Náš táta mu to možná neřekl,“ vysvětlila Cordelie. „Nerad mluvím o něčem, co neví jistě.“

Neřekl bych, že je to přesné, namítl Fessův hlas v hlavách sourozenců.

Ale Alain to samozřejmě neslyšel. Zavrtěl hlavou. „Můj otec by ho vyslechl - ale chápu; řekl by to matce a ta si neustále dělá starosti s problémy, které mohou přijít a nepřicházejí.“

„Jenže tyhle přijdou,“ řekl Geoffrey. „A víme taky, že táta má i nepřátele jiného druhu - takové, kteří si přejí uloupit trůn tvému otci a řídit tuto zemi železnou rukou.“

Alain strnul. „Váš otec si o tom určitě musí s Veličenstvy promluvit - je to příliš vážné, než aby se nad tím dalo mávnout rukou!“

„Možná, že už to udělal,“ řekl Magnus rychle, „ale naši otcové nám to neřekli. Jsme koneckonců ještě děti.“

„Možná,“ přikývl Alain, ale při té myšlence mu vřela krev v žilách.

„Ale je tu jedna nejasnost,“ vmísila se do hovoru Cordelie. „Cožpak jsme minulé noci neslyšeli, jak jeden z těch mužů říkal, že šerif je jedním z *jejich* vazalů?“

Děti se na sebe podívaly.

Pak Gregory přikývl. „Ano, říkal to.“

„Přesněji řečeno,“ připomenul jim Fess, „*neříkal* to. Cordelie si to vyčetla z jeho mysli. Slova, která tenkrát použila, zněla přesně: 'Jeho myšlenky přeskočily k šerifovi. Pracuje pro ně už léta a má přesné instrukce co má dělat, až se naskytne příležitost.'“

Děti se nepodivily. Už věděly, že si Fess vždycky přesně pamatuje, co se stalo - táta občas využíval jeho svědectví při rodinných hádkách.

Alain se zamračil. „Ale jak je to možné? Copak jste mi právě neřekli, že šerif podporuje lidi, kteří si přejí bezvládí?“

„Řekli,“ potvrdil Magnus, „a taky si to myslíme. Co teď, bráškové a sestro? Může jeden člověk bojovat za dvě strany?“

„Jistě, pokud nebojuje za žádnou z nich!“ zvolal Geoffrey vzrušeně. „Nechává všechny, aby si mysleli, že bojuje za ně - ale ve skutečnosti pracuje sám za sebe!“

„Ano!“ přisvědčil Alain. „Hraje dvojí hru, štve jedny proti druhým!“

Geoffrey přikývl. „Myslí si, že jim slouží - ale ve skutečnosti on využívá *je*, získává podporu od obou stran, ale tajně je plánuje podrazit a sám se zmocnit vlády!“

„To je pravda!“ přidala se Cordelie. „Mohl poměrně lehce oklamat ty, kteří touží po bezvládí, protože se vydává jen za dalšího ctižádostivého hlupáka, vedoucího zemi do války - a jeho ctižádost je tak velká, že oklamal i ty, kteří chtějí vládnout zemi železnou rukou!“

„Ano, máš pravdu,“ řekl Magnus, „má v úmyslu zmocnit se trůnu a k tomu potřebuje lest a chytrost stejně jako sílu a vojska.“

Alain se zachvěl. „Král, který má takové vlastnosti, by byl velice špatný král.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Tenhle se králem nestane,“ ujistil ho Geoffrey. „O to se postaráme.“

„Takže jsme našli toho nejošklivějšího?“ zeptal se Gregory.

Kapitola 16

„Měli bychom se dát tou cestou vlevo.“

Magnus zastavil a Cordeliin jednorozec, který se objevil právě když ho potřebovala, se zarazil také, jako by se k chlapci nechtěl přiblížit. Fess zůstal stát vedle Magnuse, který se zamračil na mladšího chlapce. „Proč, Alaine?“

Alain se na něj rozmrzele podíval. „Na tom nezáleží. Jsem princ a říkám to, takže půjdeme doleva.“

„Já si myslím, že to není nejmoudřejší nápad,“ zamumlal Gregory.

„Mlč, hlupáku!“ zvolal Alain. „Když to říká princ, je to moudré.“

„Možná bychom měli zjistit, kam která cesta vede,“ navrhla Cordelie.

„Kdo to potřebuje? Já jsem princ!“

Geoffrey ho měl právě dost. „Jdeme rovně a ty nedělej potíže, Výsosti - ještě nevládneš, takže tě nemusíme poslouchat.“

Alain si ho zuřivě změřil. „Musíš cítit královskou krev!“

„Cítit ano. Poslouchat ne.“

Alain zaťal pěsti, ale Magnus ho chytil. „Dejte pokoj, vy dva! Alaine, až vyrosteš, rád budu plnit tvé příkazy - ale teď jsem tady nejstarší a věk je důležitější než hodnost.“

„Ale já jsem *princ*!“

„A já jsem Puk!“ zahřímal vždypřítomný elf. „Velký čaroděj a jeho žena mne požádali, abych v jejich nepřítomnosti dohlédl na jejich děti a já to udělám - takže pokud si přeješ jít s námi, jsi vítán, ale musíš poslouchat starší!“

Alain sklopil oči k zemi.

„Ani Robin nás nenutí k rozhodnutí, dokud nezjistí, co leží na konci které cesty,“ řekla Cordelie jemně.

Alain k ní vděčně vzhlédl a na okamžik jeho tvář zjihla tak, že vypadal skoro přihloupě.

Geoffrey si toho všiml a cynicky se ušklíbl. „Cože? Ty poslechněš ženskou?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Alain se na něj podíval a zaťal pěsti.

„Jen když nebudeš muset poslechnout jejího bratra,“ zamumlal Magnus.

Alain překvapeně vzhlédl, pak se usmál a jeho oči se rozzářily. „Ty máš vždycky pravdu, Magnusi!“

Geoffrey se nadechl, aby něco řekl, ale vtom ze směru levé cesty přiletěly Léto a Podzim. „Kromě dřevorubecké chýše tam nic není,“ hlásily.

„Jak daleko jste cestu prozkoumaly?“ zeptal se Puk.

„Až na konec - asi míli.“

Puk pokrčil rameny. „Doufejme, že něco objeví Kelly.“

Listí zašustilo a objevil se zelený klobouček s Kellym pod ním.

„Právě včas!“ zvolal Puk. „Co jsi našel?“

„Nic, kromě jednoho nebo dvou vojsk,“ odpověděl Kelly nonšalantně.

„Konečně!“ vydechl Magnus a Puk se otázel: „Čí vojska?“

„Šerifova.“ Kelly se zašklebil. „Alespoň *myslím*, že to byl on, ale jistě se to říct nedá, protože jeho armáda nemá zástavy a jeho vojáci nenosí uniformy. Na druhé straně to musí být on, protože jejich koně jsou těžká, pomalá zvířata od pluhu, která se nehodí pro rytíře.“

„A co ta další vojska?“ zeptal se Geoffrey.

„Královská, ale na druhé straně kopce a mezi nimi leží pšeničné pole.“

„Zdá se, že se brzy změní v pole bitevní,“ zamumlal Geoffrey.

„A vzadu teče řeka - ale jsou na ní dva brody a za ní vojska pěti hrabat. Žádný z nich nemá víc než půl tuctu rytířů a několik set ozbrojenců - ale dohromady tvoří sílu, se kterou už je nutno počítat.“

„Pokud budou bojovat společně,“ dodal Geoffrey.

„Přesně tak.“ Puk se obrátil k Alainovi. „No dobře - našli jsme nepřítel. Od této chvíle to může být velice nebezpečné a nemůžeme riskovat život dědice trůnu. Půjdeš domů!“ Přenesl svůj pohled na Kellyho. „A ty doprovodíš prince a dohlédneš na něj!“

„Ne!“ zvolal Alain a „Nikdy, ty darebáku! Cože? Chceš ze mne udělat chůvu?“ zavyl Kelly.

„Já nejsem dítě,“ odsekl Alain.

„Ne, je ti devět let a jsi docela samostatný. Ale jsi dědicem trůnu.“

„Doma mám mladšího bratra!“

„Je na tvém otci, jestli tě vystaví riziku, ne na mně!“

„Ale on by to nikdy neudělal!“

„Ne, udělá to - až bude přesvědčen, že jsi dost silný, abys obstál v boji. Ale na to si musíš počkat nejméně do šestnácti, hochu!“

„To je ještě sedm let!“ zavyl Alain.

„Buď rád, že je před sebou máš,“ doporučil mu Puk, „a já dohlédnu na to, abys je prožil ve zdraví! Ted' se uklid' do bezpečí!“

„A kam půjdou *oni*?“ Alain ukázal na sourozence Gallowglassovy.

„Ti jsou pod mým dozorem, takže musí být tam, kde já - a nemají doma rodiče, ke kterým bych je poslal. Neboj se - u mne budou v dokonalém bezpečí.“

„Ach ne!“ namítl Geoffrey, ale Alain vybuchl: „To není spravedlivé!“

„Ne, ale je to milosrdné. Ted' jdi ke své matce!“

„Já s ním nejdu!“ prohlásil Kelly. „Moje místo je tady, s čarodějnickými dětmi!“

„Tvoje místo je tam, kam tě pošlu, elfe! Nebo se chceš vzpouzet rozkazům krále elfů?“

„Ten tu není,“ odsekl Kelly.

„Ne, ale tuhle záležitost svěřil do mých rukou - a s tím i pravomoc. Pročež ti prikazuji; jdi a doved' následníka trůnu k jeho rodičům!“

„To jsi řekl ty, ne on,“ zabručel Kelly, ale už se choval opatrněji.

„Mám se tedy na to zeptat jeho? Můžeš se k němu dostat stejně rychle jako já! Půjdeme? Pro elfy je to záležitost pouhých několika minut.“

Kelly ho probodl pohledem, ale neřekl nic.

Puk z něj nespouštěl oči, ruce zapřené v bok, čekal.

Nakonec Kelly odsekl: „No dobře! Ať je tedy po tvém!“

Puk se usmál. „Statečný elf!“ Obrátil se k Alainovi. „A co ty, uděláš, co je třeba?“

„Mám prchat?“ vybuchl Alain. „Radíš mi, abych utíkal před nebezpečím?“

„Ano, dokud nevyrosteš. Nebo snad musím zavolat Jeho elfí Veličenstvo, aby ti to nařídil osobně?“

„To nemůže! Jsem princ Gramarye!“

„A on je král, což znamená, že má právo rozkazovat princům – a jeho moc je v něm samém, ne v jeho armádě, takže ji může uplatnit kdykoliv. Půjdeš domů do bezpečí, nebo budeš raději číhat na leknínovém listu na mouchy?“

„Tímhle mne nevystrašíš!“ prohlásil Alain, ale vypadal mnohem méně sebejistě, než by se z jeho slov zdálo. „Pokus se o to - a budeš se zodpovídat mému otci za to, co jsi provedl následníkovi trůnu!“

Puk zrudl, ale jeho hlas zněl stále naprosto klidně. „Půjdeš, nebo musím poslat vzkaz královně?“

„Máma je padesát mil odsud!“ zakvílel Alain.

„Ano, ale tvůj otec je pouhé půl míle od tohoto místa - a stejně tak jeho pásek.“

Alain se na Puka chvíli kabonil, ale nakonec to vzdal. „No tak dobře,“ povzdechl si. „Půjdu.“

Puk přikývl, ale netvářil se při tom nijak vítězoslavně. Otočil se ke Kellymu a řekl: „Veď ho, elfe. A postarej se, aby se ke své matce dostal před ránem!“

Když tma zahalila lesní paseku, Puk tiše prošel mezi spícími dětmi, zatřásl jimi a zamumlal: „Probuďte se. Měsíc vyšel a my musíme jít také.“

Jeden po druhém se probouzeli, protahovali se a zívali.

„Klidně bych prospal celou noc,“ povzdechl si Geoffrey.

„Tak to udělej!“ řekl Magnus. „Puk a já si se šerifem klidně poradíme sami.“

„Ne,“ řekl Geoffrey rychle. „Už jsem docela vzhůru.“

Cordelie se tulila vedle svého jednorožce, který ležel na boku, břicho proti dívčíným zadům. Nyní se posadila, zamrkala a přitáhla k sobě Gregoryho. Chlapec se pokusil posadit, ale zase klesl k zemi.

„Pokus se ho probudit,“ doporučil jí Puk. „Vy dva musíte být vzhůru, až se vrátíme.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Cordelie políbila Gregoryho na čelo, něžně jím zatřásla a zamumlala: „Probuď se, maličký.“ Malý bratr zvedl hlavu a zamrkal; pak se jeho víčka zase zavřela a stejně tak i její. Cordelie potřásla hlavou a obrátila se na Puka. „Až se vrátíte, bude vzhůru.“

Puk přikývl a řekl: „Dávejte na sebe pozor. Víly vás budou hlídat.“ Pak se obrátil k Magnusovi a Geoffreyovi. „Pojďme. Už jsem v šerifově stanu byl a musel jsem dlouho čekat, než přestal psát a uleh k spánku. Pak jsem jeho sen prohloubil kouzlem.“

Magnus přikývl. „Ano, veď nás.“

Puk je vzal za ruce a pokynul jim hlavou. Všichni tři zmizeli. Vzduch s třesknutím zaplnil místo, kde ještě před okamžikem stáli.

* * *

Před vchodem do šerifova stanu stáli na stráži dva mladí muži. Jeden z nich patřil k šerifově dobře vycvičené gardě už několik let, ten druhý byl nový, pastýřský pomocník, který neustále sledoval svého zkušenějšího kolegu a snažil se ho imitovat. Své vidle držel stejným způsobem, jako on své kopí.

Uvnitř stanu něco explodovalo. Dva muži se rychle obrátili. Uslyšeli šerifovo zaječení a pak další dvojnásobnou explozi. Strážci se poplašeně podívali jeden na druhého a pak do sebe vrazili, jak se oba současně pokoušeli prodrat úzkým vchodem do stanu.

Vtrhli tam s napřaženými zbraněmi a divoce se rozhlédli kolem sebe.

„Podrž tu chlopeň,“ štěkl veterán.

Bývalý pastýř poslušně zvedl stanovou chlopeň. Měsíční světlo se vylilo dovnitř. Bylo dostatečně silné aby odhalilo, že šerifovo lůžko je prázdné.

Na lesní mýtině se s třesknutím objevili dva hoši, mezi kterými visel horizontálně dospělý muž. Sotva se jejich nohy dotkly země, začal se vzpouzet a pokoušel se osvobodit z chlapcových rukou. „Čarodějnictví! Zatracení spratci, kdo...“

Náhle si všiml malé postavičky, která na něj upírala oči, a okamžitě zmlkl. Postavička mu sahala sotva po kolena, ale ve tváři měla velice vážný výraz. „Ty, který jsi nasypal hřeby z chladného

železa před každé své dveře a nikdy jsi nenechal mléko pro skřítky,“ zahřimal elf, „ted’ se budeš zodpovídat Pukovi!“

Zatímco šerif stál neschopen jediného slova, Cordelie, ukrytá ve stínu, se zadívala na hůl ležící před ní v trávě. Hůl vyskočila do vzduchu a udeřila ohromeného muže do hlavy. Skácel se jako podřatý strom.

Když se šerif znovu probral, hlava mu praskala bolestí. Pokusil se posadit, ale nedokázal pohnout rukou, aby se o ni podepřel. V náhlém záchvatu paniky sebou začal házet sem a tam, ale záhy zjistil, že má nohy pevně svázané k sobě a ruce připoutané provazy k tělu. Vyděšeně se rozhlédl kolem sebe a uviděl čtyři děti rozličné velikosti, které ho zachmuřeně pozorovaly. Vedle nich se pohnul stín a on rozeznal obrovského válečného koně s planoucímá očima. Po zádech mu přeběhl mráz. Pak něco vstoupilo do pruhu měsíčního světla před koněm a on uviděl stříbrnou hlavu s dlouhým, ostře vyhlížejícím rohem, vyrůstajícím z jejího čela - a ten roh mířil přímo na něj. Strach mu zaplavil útroby a zbavil ho schopnosti rozumně uvažovat.

„Podívej se dolů,“ poradil mu hluboký hlas. Šerif poslechl a ztuhl docela. Tam, před dětmi, stál půl druhé stopy vysoký elf s vražedným pohledem v očích.

„Je to pro tebe čest,“ zahřimal skřítek. „Jen málo smrtelníků se může pochlubit, že viděli Puka.“

Šerif ležel nehnutě a horečnatě se pokoušel uspořádat své myšlenky.

„Znám tě,“ řekl Puk. „Jsi Reginald, syn Turka, pážete sira Bartolema - a ty sám tento titul rovněž používáš, ačkoliv na to nemáš sebemenší právo, neboť jsi nikdy neoblékal rytíři brnění, ani jsi nepečoval o jeho koně.“

Jeden z hochů sebou při Pukových slovech trhl a pak obdařil ležícího muže pohrdavým pohledem.

Šerif přikývl a snažil se zklidnit svůj dech. Polkl a řekl: „Ano.“ Znovu polkl a řekl: „Takže Maličkový lid skutečně existuje.“

„Existuje stejně skutečně jako ty, jen má víc rozumu,“ odsekl Puk. *My ze sebe neděláme šašky jen abychom získali pozornost mužů, kterým se obdivujeme - nebo v tvém případě žen.*“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Reginaldův obličej zbrunátněl. Byl vděčný za hněv, který se v něm probouzel, pomáhal mu vzpamatovat se.

Puk kývl směrem k dětem za sebou a řekl: „Vidím v tvých očích, že jsi tyto děti pustil z hlavy jako někoho, na kom nezáleží. Jsi hlupák: jsou to děti Velkého čaroděje.“

Reginald ztuhl a očima přešel z jedné malé tvářičky na druhou.

Puk přikývl. „Ano, máš důvod se jich obávat. Nebudou mít příliš slitování s člověkem, který unesl jejich rodiče.“

„Já to nebyl!“ zvolal Reginald. „Kdo to na mne svádí? To je sprostá lež!“ A svým způsobem i byla - on jen hovořil s těmi zvláštními, vychrtlými muži s hubenými obličejí a divokými pohledy, řekl jim, že král Tuan je tyran a stejně tak kníže Tudor a hrabě Glynn. Prohlásil, že podle něj jsou tyrani všichni šlechtici a přísahal, že si je přeje zničit, aby lidé mohli žít svobodně a nikdo je neutiskoval. A ti zvláštní lidé se usmáli, zablesklo se jim v očích a slíbili mu, že pro to udělají vše, co bude v jejich silách - byli to koneckonců čarodějové a ovládali magii, kterou znali jen nemnozí.

Proto je požádal, aby unesli Velkého čaroděje a jeho ženu.

To všechno proběhlo jeho myslí, zatímco hleděl na elfa a děti Velkého čaroděje, které stály za ním, tváře stále víc zamračené hněvem. Nepožádal ty kouzelníky o dost, měl jim říct, aby unesli i děti...

Nic z toho nebylo možno z jeho tváře vyčíst. Nahlas řekl jen: „Já jsem Velkého čaroděje neunesl!“

Ale děti mu nevěřily, tolik si mohl přecíst z *jejich* obličejů. V tu chvíli si vzpomněl, že jsou to čarodějníci a čarodějnice a že dokážou číst myšlenky. „To není pravda!“ vybuchl, ale elf řekl jenom: „Tvé myšlenky už známe. Ale kdo ti nasadil do hlavy ty dobyvačné plány? Byli to snad jiní čarodějové, kteří chodili krajem převlečení za vesničany a hovořili s obyčejnými lidmi o jejich krutém osudu? Nebo jsi na to přišel docela sám?“

„Ne, tak to není!“ křičel Reginald. „Já jsem chtěl jen udržet klid a pořádek v zemi, kterou jsem spravoval! A když jsem se dozvěděl, že je Tudorovo knížectví zamořeno bandity, vytáhl jsem proti nim!“ Zoufale se snažil nemyslet na ty hrubé, drsné muže, kteří za ním chodili v dobách, kdy ještě doopravdy chtěl jen udržet pořádek, což

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

nebylo zase tak obtížné - stačilo si poradit s občasnými pytláky a nějakým tím sedlákem, který se napil přes míru, ale dostačovalo to, aby si zasloužil královo stříbro a mohl bydlet ve svém velkém kamenném domě. Jenže ti falešní vesničané s pronikavýma očima ho přesvědčili, že by mohl mít víc, mnohem víc - celé knížectví, možná i celé království! A měli pravdu, bylo to možné - neboť teď měl vojsko a ty magické zbraně, které mu dali čarodějové! S pomocí těch hloupých šlechticů mohl krále porazit. Nebo s pomocí těch druhých čarodějů, těch šířaných nenávistí, kteří přísahali, že přesvědčí několik hrabat, aby králi vpadli do zad. Najednou ho přepadl strach - co když svůj slib nesplní? Co když napadne královské vojsko a zůstane v tom boji osamocen?

Pak svůj strach potlačil. Bylo to zbytečné. Čarodějové přísahali, že může vyhrát - ti přestrojení za sedláky i ti nenávistní.

„Král má na své straně Maličký lid,“ řekl Puk, „a magii královských čarodějníků a čarodějnic - a dokonce i ti nedospělí jsou velice mocní. Můžeš si být jist, že pokud Jeho Veličenstvo napadneš, budeš poražen.“

Reginalda na okamžik zachvátila panika. Má snad ten elf pravdu? Ale znovu strach překonal: skřítek se ho jen pokouší vyděsit, porazit ho tím, že zničí jeho sebedůvěru! Ale Reginald ho převez, Reginald zaútočí na krále a vyhraje. Ale nepřijme titul diktátora, jak si přáli ti přestrojení čarodějové, ani nevybuduje ten jejich zvláštní systém kontroly každického aspektu života svých poddaných. Nebude ani pokračovat v boji se šlechtici a nevybije je do posledního, aby v zemi zavládl chaos, jak si to přáli ti nenávistní čarodějové. Ne, zmocní se koruny!

„Chceš založit svou vlastní dynastii.“ Puk se zahleděl do Reginaldových očí a zástupce koruny měl pocit, jako by mu pronikaly skrze kůži až do samotné duše. „Chceš plodit syny, kteří by po tobě zdělili královský titul, až zemřeš!“

„Ne!“ řekl Reginald. „To není pravda!“ Ale pravda to samozřejmě byla - do posledního slova.

Puk se podíval na děti. „Slyšely jste jeho myšlenky - chtěl vládnout. Ale není na to ani dost chytrý, ani dost silný.“ Obrátil se

zpátky k šerifovi. „Nakonec bys stejně splnil přání těch nenávistných čarodějů - protože myšlenky jako jsou ty tvé plodí anarchii.“

Šerif se zadíval Pukovi do očí a poznal, že elf i děti slyšely myšlenky, které se pokoušel zatajit. V jejich tváři si přečetl i svůj osud.

„Co s ním uděláme?“ zašeptal Magnus.

Před očima se mu mihla chlupatá ruka a špička nože se zastavila kousek od jeho obličejů. „Ani se nehni!“ zaskřehotal hlas doprovázený pachem česneku. „Čarodějnický spratku!“

Přes čepel nože Magnus uviděl jiného vojáka, mířícího mečem na břicho jeho sestry a vedle ní Gregoryho ječícího strachy v rukou třetího vojáka. Děs jeho mladšího bratra Magnuse ochromil. Bez přemýšlení zamířil mučící kouzlo starého čaroděje a třetí voják se svalil k zemi zkroucený agónií. Při tom pustil Gregoryho a oběma rukama se chytil za hlavu třešící bolestí. Chlapec se snesl lehce jako pírkó k zemi.

Geoffrey se zmítal a kopal v rukou čtvrtého vojáka. Z cesty se zvedl kámen a udeřil druhého vojáka do hlavy. Muž vyjekl, meč mu vyklouzl z rukou a skácel se na zem. Cordelie mu věnovala jen jediný krátký pohled a vyrazila k muži, který držel v šachu Magnuse.

„Stůj!“ zařval voják. „Jestli se hneš, oslepím tvého bratra!“

Děti ztuhly.

Voják je nespouštěl z očí. Něco vyštěkl a z lesa vyběhl houf vesničanů s vidlemi.

Šerif se zašklebil. „Dobrá práce, Bardolfe! A teď, Harolde - přeřez mi pouta!“

Voják se rozběhl, aby svého pána zbavil provazů. Šerif se posadil a začal si masírovat zápěstí. Pak se opřel o vojákovo rameno a postavil se.

Jak nás našli ? pomyslel si Gregory.

Štíhlý muž v heroldské uniformě vystoupil s úsměvem z houfu.

On je čarodějník! pomyslela si Cordelie.

Štíhlý muž se jí ironicky uklonil. *Dorlf Carter k vašim službám, madam.*

Zajímalo by mne, proč nám řekl své jméno, pomyslel si Geoffrey ponuře. *Až to všechno skončí, budeme vědět, koho nechat pověsit.*

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Dorlf se na něj podíval zpod přivřených víček. Pak se obrátil k šerifovi. „Měl bys je nechat zabít bez dalšího otálení, pane.“

Cordelie mu věnovala krátký zamyšlený pohled a pak upřela oči na vidle, které jí mířily na břicho.

Magnus ji napodobil a zašilhal na čepel dýky před svým obličejem.

Jeden z vojáků pozvedl kopí a v příští chvíli by zemřel v hrozných mukách, kdyby ho šerif nezadržel gestem ruky: „Ne, zadrž! Tyto děti mají příliš velkou cenu, než abychom je zabili! Král Tuan se nikdy neodváží bojovat proti nám, budeme-li je mít ve své moci!“

S tváří nehybnou, jako by byla vytesána z křemene, upřel Geoffrey oči na Dorlfa. Mladík zaječel a uchopil se za hlavu, tvář staženou bolestí.

„Zastav ho!“ štěkl zástupce koruny a voják přiskočil Dorlfovi na pomoc. „Ne jeho, ty hlupáku - toho kluka!“

Z ruky muže hlídajícího Cordelii se zvedl obláček kouře a voják zařval bolestí a upustil meč.

Nůž před Magnusovým očima se rozžhavl do ruda a voják jím se zaklením mrštil o zem. Obě zbraně dopadly do suchého listí. Vyšlehly plameny a ozbrojenci se poplašeně rozkřičeli a začali ustupovat.

Dorlf se svalil na zem a zůstal ležet - byl v bezvědomí nebo mrtvý.

„Zabijte je!“ zařval šerif, tvář brunátnou vztekem.

Vojáci se vrhli k dětem mávající meči a kopími - ale zbraně se jim otočily v rukou, udeřily do jejich hrudí a srazily je na vesnické rekruty, kteří se jim pokoušeli pomoci.

Gregory se jako klíště držel Cordeliiny sukně, oči upřené na vojáky před jeho velkou sestrou a bratrem - a vtom se na ně sesypaly oblázky a kameny jako déšť. Vesničané se zapotáceli a ucouvli, pak jejich obličeje ztwardly a oni znovu vyrazili vpřed, chráníce si rukama obličeje. Ale Gregorymu se mezitím podařilo najít větší kameny. Sedláci zařvali bolestí, když jim začaly bušit do hlav, a dali se na útěk. Jeden z nich pustil meč, který se okamžitě zase vznesl do vzduchu, roztočil se jako kus dřeva ve vodním víru a přitom se pohyboval ze

strany na stranu, jako by hledal někoho, koho by rozsekal na kusy. Vojáci se obrátili a rozběhli se do bezpečí - ale žádné je nečekalo.

Fessova kopyta a zuby jako by najednou byly všude a jednorozcův stříbrný roh se zbarvil krví - ale vojáků bylo sto nebo i víc.

Geoffrey, bledý hněvem, vykročil vpřed. Vojáci před ním začali ustupovat, klopýtající při tom o své druhy, jako by je tlačil neviditelný sněžný pluh. Pluh zrychlil a smetl několik řad mužů k zemi.

Ne, Geoffrey! pomyslel si Magnus, ale jeho mladší bratr ho neslyšel. Vyrazil vpřed, pomalu, krok za krokem, jako by kráčel řídkým bahnem. Jen jedna jediná myšlenka teď zvonila jeho myslí jako umíráček, opakující znova a znova: *Šerif! I kdybych měl zemřít, musím zabít šerifa!*

Magnus vyskočil, přidal svou sílu k Geoffreyově, a společně kosili vojáky v celých řadách. Nechtěl zabíjet - ale má-li někdo umřít, ať je to šerif a ne jeho bratr.

„Zabijte je!“ zařval šerif bledý strachem a vojáci se vrhli vpřed. Bylo jich padesát, všichni dospělí muži proti dvěma chlapcům. Vlna sedláků udeřila do zadních řad, celý šik se pomalu pohnul vpřed a zavalil oba bratry. Cordelie zaječela zlostí a letící balvany srazily několik vojáků, stojících nejbliž hromady - ale i ti spadli na ni. Úplně dole bojoval Geoffrey o dech, kterého se mu nedostávalo. Pak začali na hromadu přibývat další vojáci, další a další, tiskli ho k zemi a drtili ho, až celou jeho mysl zaplavil strach ze smrti. Snažil se vzdorovat panice a jeho bratr s ním, bránili se nesmírnému tlaku lidské hory každíčkou uncí adrenalinu, kterou byli schopni vyprodukovat. Hromada se zachvěla, zakolísala se - a vydržela. Další a další vojáci se vrhali na bublinu telekinetické energie, která chránila dva mladé čaroděje, zplošťovala ji, mačkala a namáhala na hranici únosnosti...

Náhle se z lesa ozvalo hromové: „Za královnu a za Gramarye!“ a mezi stromy vyrazili na mýtinu vojáci v královských barvách, obličejů ukryté za sklopeným hledím železných přilbic, na pláštích znaky Královské létající legie. Vrhli se na nuzně vyzbrojené šerifovy vojáky a smetli je dlouhými kopími a kopyty svých koní. Šerifovi muži se dali s křikem na útěk. Jen nemnozí se otočili a pozvedli na obranu své

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

zbraně. Zaleskl se kov, vytryskla krev a smrtelně raněná těla se s chroptěním skácela k zemi. Do vzduchu vyletěla uťatá hlava, zatímco mrtvola bez hlavy dopadla do trávy.

Velký černý kůň zaržál a postavil se na zadní. Jeho kopyta rozsévala smrt mezi vzbouřenci stejně ničivě jako jednorožcův roh. Šerifovi muži zavyli pověřivým strachem a začali ustupovat, zakopávající o vlastní mrtvé. Kruh králových vojáků kolem nich se však už uzavřel.

Vší tou vřavou projížděl velký kaštanově hnědý kůň se zlatým rytířem v sedle, který křičel: „Vpřed, stateční vojáci! Vpřed! Za svobodu a slávu! Srazte ty ničemy do jejich vlastní krve! Rozsekejte je na kusy! Pobijte lotry, kteří se nestydí zabíjet děti!“

„Král Tuan!“ zvolala Cordelie a z očí jí vyhrkly slzy.

Byl to opravdu král, v čele svého vojska, sekal a bodal do lidské hory zakrývající oba chlapce.

Náhle hora explodovala gigantickou silou, tucet mužů vyletělo do vzduchu a srazilo jiné, kteří stáli za nimi. Na místě, kde byli ještě před okamžikem, teď stál osmnáct palců vysoký elf, obličej bledý vzteky. Oči upíral přímo na dva chlapce, kteří se vyčerpaně pokoušeli postavit na nohy.

„Gá-á-á-llowglá-á-ssovíí!“ zahřímal hromový hlas a malá temná postavička slétla z králova koně jako dělová koule, přistála mezi oběma chlapci. Dvě stopy vysoký, velkohlavý, černovousý Brom O'Berin, králův první kancléř, přišel bránit děti, které mu byly na celém světě nejmilejší. Skákal, kopal a oháněl se pěstmi na všechny strany. Pod jeho ranami padali vojáci v brnění. Krok za krokem vyčistil cestu mezi hochy a Cordelií. Dívka popadla Gregoryho a s výkřikem radosti se rozběhla ke svým bratrům.

Šerifovi muži se otočili, aby čelili novému nepříteli, ale ten byl najednou všude, obklíčil celou mýtinu a bojoval v přesile stovky proti padesáti. Šerifovi vojáci bojovali se zoufalstvím těch, kteří vědí, že nemají kam ustoupit, ale pak jeden mladý voják zavolal: „Milost! Vzdávám se! Mějte slitování!“ a odhodil své kopí, zvedaje prázdné ruce k nebi. Králův voják ho popadl za límec a vyhodil z bojové vřavy, kde už postávali jiní vojáci připraveni chytit ho a spoutat.

Když ostatní viděli, že žije, začali také křičet. „Vzdávám se!“ „Vzdávám se!“ Královi muži se jich chopili a vyvlekli je do bezpečí.

„Kdo se vzdá, je zrádce!“ zařval šerif. „Zrádce a hlupák! Bojujte! Je to vaše jediná naděje - ty, kteří přežijí, nechá král pověsit!“

„Dávám milost každému, kdo odhodí zbraň a vzdá se!“ zvolal král Tuan. „Plnou milost a odpuštění! Nikoho, kdo přestane bojovat, nenechám pověsit! Vzdejte se a budete žít!“

„Lže!“ ječel šerif, ale král srazil posledního jeho strážce a jeho kůň se vrhl proti vůdci povstání.

Šerif zařval jako berserker a zaútočil na krále. Špičkou meče mířil na šterbinu pro oči v jeho hledí. Ale Tuanův meč výpad zachytil, srazil ho stranou a zasadil svému soku smrtelnou ránu. Šerif naposledy zachroptěl a svezl se z koně. Tuan trhnutím vyprostil svůj meč a zvolal: „Váš pán je mrtev! Vzdejte se! Už nemáte proč bojovat! Vzdejte se a budete žít!“

Šerifovi muži zaváhali, sice jen na okamžik, ale to Tuanovým elitním vojákům stačilo. Prudkým výpadem vyrazili svým protivníkům zbraně z rukou a nasadili jim na hrdla ostří svých mečů a kopí. Nepřátelé se rozkřičeli: „Vzdáváme se! Vzdáváme se!“ a zvedli prázdné ruce. „Nechte je žít!“ nařídil král Tuan. Když vojáci oddělili šerifovy důstojníky od ostatních a odvedli je stranou, Tuan pokynul svým mužům: „Nechte je odejít.“

Legionáři se váhavě rozestoupili a šerifovi vojáci zmateně zamrkali. Pokoušeli se uvěřit, že jsou doopravdy svobodní, ale nemohli.

„Řekl jsem, že neublížím nikomu, kdo se vzdá,“ řekl Tuan. „Teď jděte a řekněte svým přátelům, co se tady stalo.“

Vesničtí chlapci se s radostným křikem rozutíkali.

Když zmizeli mezi stromy, Brom O'Berin zahřímal: „Bylo to moudré, Veličenstvo?“

„Bylo,“ odpověděl Tuan bez zaváhání. „Řeknou o tom ostatním šerifovým vojákům a ti se rozutečou do svých domovů. Stejně už dávno po ničem jiném ani netouží. Jediný důvod, který měli k boji, zmizel po šerifově smrti.“ Pak se otočil k dětem.

Čtyři otrhaní a vyčerpaní Gallowglassovi k němu vzhledli s obavami - dokonce i Puk se raději držel Bromu O'Berinovi z očí.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Děkujeme ti, Veličenstvo, žes nás zachránil ve chvíli nouze,“ řekl nakonec Magnus.

„Jsem rád, že jsem přišel včas,“ odpověděl Tuan. „Ale doufám, že už se nebudeš pouštět do boje s vojsky, dokud nevyrosteš.“

„Ach, ne!“

„Ted’ už víme, jaká to od nás byla hloupost!“

„Nikdy už nebudeme tak riskovat!“

Tuan si své mínění o jejich slibech nechal pro sebe - neuniklo mu, že Geoffrey neřekl nic. Moudře se však rozhodl přejít to bez poznámky.

„Ale jak jsi věděl, že jsme v nebezpečí?“ zeptala se Cordelie.

Tuan se usmál. „Za to můžeš poděkovat někomu jinému.“ Obrátil se k lesu a zavolal: „Na okamžik, Výsosti!“

Následoval moment ticha a pak se mezi stromy objevili Alain a Kelly.

Ticho trvalo, pak Puk zavrčel: „Přikázal jsem ti, abys ho zavedl domů!“

„Ano, přikázal.“ Kelly bojovně vystrčil bradu. „Ale kdybych to udělal, co by se stalo s ostatními dětmi?“

„Nestaral ses příliš dobře o ty, kteří byli svěřeni do tvé péče.“ Brom O’Berin probodl Puka pohledem.

Puk sklopil oči. „Kdo mohl vědět, že šerif má svého vlastního čarodějníka?“

„Ano, kdo to mohl vědět lépe než Puk?“ opáčil Brom.

Puk se kousl do rtu. „Prosím o prominutí, spletl jsem se.“

„Pánové,“ zamumlal Tuan. Puk i Brom zmlkli a král se uklonil svému synovi. „Děkuji ti za včasnou zprávu.“

Korunní princ mu stejně formálně úklonu vrátil. „Jsem rád, že jsem mohl posloužit.“ Podíval se na Gallowglassovy. „Maminka byla daleko - a bylo to přesně tak, jak říkal Puk. Táta byl sotva dvě míle odsud!“

„Nevymýšlej si,“ řekl Tuan mírně. „Bál ses o jejich bezpečí.“

„A dobře, že se bál,“ zamumlal Brom.

„Já musím poděkovat *vám*,“ řekl Tuan Gallowglassovým, „za vaši oddanost. Kdyby všichni moji poddaní byli tak věrní a stateční, měl bych věru málo starostí.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Děti vytréštily oči, pak Cordelie vysekla dvorné pukrle a hoši, kteří si náhle vzpomněli na dobré vychování, se uklonili. „Jsme rádi, že jsme mohli pomoci,“ řekla Cordelie.

„Moje štěstí, že jste to udělali. Díky vám je ta velká hrozba královně Kateřině a mně - a tvému příteli princí - zažehnána. Díky vám jsem zastihl šerifa nepřipraveného a přitom se ctí.“

Hoši se začervenali.

Tuan se obrátil k Alainovi. „I tys mi dnes velice pomohl, synu.“

Alain se rozzářil.

„Stejně by mě zajímalo,“ zahřímal Brom O'Berin, „kolik z toho, co udělali, udělali ze strachu o Vaše Veličenstva, a kolik z obyčejné touhy po dobrodružství.“ Šlehl pohledem po Kellym. „Řekl bych, že jsi prostě nedokázal snést pomýšlení, že tu nebudeš, až se strhne bitva.“

Elf se přikrčil, ale Puk promluvil místo něj. „Chyba, můj pane, je na mé straně. To já je vedl proti nepříteli.“

„Ano, ale tím nepřitelem nebyl šerif,“ řekl Magnus rychle. „Byl to zlý obr, se kterým jsme neměli moc práce.“

Brom sebou trhl. V obličeji byl najednou bledý jako stěna.

„Pustit se do boje se šerifem byla *naše* volba,“ přiznal Geoffrey.

„Ale nikoliv váš nápad.“ Král Tuan se přísně podíval na svého syna a ten jako by se scvrkl. „Mám dojem, že jsem někoho žádal, aby zůstal doma a bránil svou matku.“

„Nesnesl jsem, abys bojoval sám proti takové přesile,“ špitl Alain.

„Děkuji ti za tvou starost, synku,“ řekl Tuan a trochu zjhl, „ale stejné přesile už jsem čelil dřív a vyhrál jsem.“

S tátovou pomocí, pomyslel si Magnus, ale nahlas to neřekl.

„Na druhé straně nemohu popřít, že jsem rád, že to takhle dopadlo,“ připustil Tuan. „Vskutku, tvá pomoc byla nanejvýš šťastná.“

„Jistěže šťastná,“ zahřímal Brom. „Vlastně to bylo jen a jen štěstí, že nikdo z vás nepřišel k úrazu.“

Děti se znovu přikrčily.

„Mluví pravdu,“ řekl Tuan a znovu zvážněl.

„My víme,“ řekl Magnus tiše. „Nebýt tvé včasné záchrany, už by z nás byla potrava pro vrány.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„To tedy byla,“ přisvědčil Brom O'Berin. „A proto poslyšte! Nařizuji vám, abyste se vrátili domů! Tam uklidíte a dáte všechno do pořádku, aby vaši rodiče našli hezký dům, až se zase vrátí!“

„Myslíš, že se vrátí?“ V Magnusových očích se zablesklo.

Brom pokrčil rameny. „Vesmír není dost velký, aby je od vás oddělil. Je to jen otázka času. Proto jděte!“ Podíval se na Puka. „Přímo domů! Veď je, Robine - a nenech je, aby zase odbočili z cesty!“

„Ano, ano!“ zvolal Puk dychtivě. „Uvidíš, jak to zařídím!“

„To si piš, že uvidím!“ ujistil ho Brom.

„Ty taky.“ Tuan provrtal svého syna očima. „Už nikdy nesmíš takhle riskovat.“

„Takhle se teď musím vrátit domů?“ namítl Alain.

Tuan se mlčky díval na svého syna. Nakonec řekl: „Ne, myslím, že ne.“

Alain se vesele zašklebil.

„Princ se musí naučit bojovat,“ vysvětlil Tuan, „a teď, když je šerif poražen, hrozí jen malé nebezpečí. Drobní šlechtici se proti mně nikdy nedomluví - když na ně zaútočím po jednom, rozprchnou se jako mouchy. Ale když tě mám s sebou, bude mne strach o tebe ochromovat. Nebudu útočit tak rychle a rozhodně, jak bych měl. Proto mi musíš svatosvatě slíbit, že během boje zůstaneš v mém stanu.“

Část princovy radosti vyprchala. Sklopil oči a špičkou boty si začal kreslit v písku.

„Cože?“ zvolal Tuan. „Příkaz tvého otce ti nestačí?“

„Ano,“ řekl Alain váhavě. „Poslechnu.“

„Mám takový pocit, že se chystáš zapomenout a vyplížit se sledovat boj,“ odpověděl Tuan zamračeně.

Alain neodpověděl.

„Proto ti nařizuji - jako tvůj vládce!“ řekl Tuan ostře. „Syn nesyn, jsi můj poddaný - a vazal!“

Alain se rychle napřímil. „Jsem, Vaše Veličenstvo!“

„Proto mne poslechněš, pamětliv vazalské přísahy! V průběhu boje zůstaneš v mém stanu! Je to tvá povinnost k tvému pánu!“

Alain z něj nespouštěl oči. Pak řekl: „Když to Vaše Veličenstvo přikazuje, udělám to.“ Jeho tvář ukazovala plnou oddanost.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Tuan se usmál. „Statečný hoch! Tak pojd’ - ted’ musíme zpátky k našemu vojsku.“

„Ano, můj pane!“ Alain se rozběhl a skočil. Tuan ho zachytil do náručí a posadil ho za sebe na koně. Chlapec se chytil otce kolem pasu a pak se obrátil, aby zamával Gallowglassovým.

„Ještě jednou vám děkuji!“ zavolal Tuan přes rameno. „Ted’ se vraťte domů, čarodějové!“

Vyrazil k lesu a za chvíli zmizel mezi stromy, stejně jako Brom a ostatní vojáci, kteří ho doprovázeli.

Cordelie se za nimi dívala a oči se jí leskly.

„Na co myslíš, když se tak díváš za odjíždějícím mladíkem?“ popíchl ji Magnus. „Prosím tě, vždyť jsi o pět měsíců starší než on - je pro tebe příliš mladý.“

„Však on vždycky nebude,“ namítla Cordelie. „A ty, bratříčku, neříkej mi, že taky nemyslíš na vlastní dobrodružství!“

„Ty jsi jedním z nich,“ zašklebil se Magnus. „Pojďme, sestro - vezmi s sebou našeho malého bratříčka a vydejme se za elfem.“

Cordelie se usmála a vzala Gregoryho za ruku. Všichni se vydali po cestě směřující na jih, následováni vyčerpaným, ale šťastným Pukem.

Kapitola 17

Mínili jít přímo domů. Snažili se jít přímo domů. Tentokrát udělali opravdu co mohli, aby šli přímo domů.

Ale mohli zabránit tomu, aby byli uneseni?

Šli si klidně po cestičce, když na ně najednou něco velkého s řevem skočilo.

„Geoffrey, braň se!“ zvolal Magnus a udeřil - ale věc, do které narazila jeho pěst, nekladla skoro žádný odpor.

„Braň se, lotře!“ Jeho bratr kolem sebe začal mlátit, ale vzápětí ho zahalila tma. Cordelie zaječela a Gregory vykřikl - a všichni se pokusili svými myšlenkami zaútočit na tu páchnoucí věc.

Ale nic se nestalo.

Venku Fessův válečný křik roztrhl vzduch a ozval se mlaskavý zvuk úderu kopyt do masa. Něco zařvalo a někdo zaječel, pak něco velkého s kovovým zaduněním dopadlo na zem. Pak zazněl hromový zlostný řev a vzdalující se dusot kopyt doprovázený ržáním.

„Díky Bohu!“ řekla Cordelie. „Alespoň můj jednorožec se zachránil!“

„Ale Fess!“ vyhrkl Gregory. „Co se stalo chudáčkovi Fessovi?“

Po nekonečně dlouhý okamžik všichni čtyři zuřivě naslouchali, pátrající svými myslmi po Fessově přítomnosti.

„Zmizel,“ řekl Magnus a všechny je zachvátila hrůza. Co bylo tak mocné, že to dokázalo vyřadit robotického koně z akce tak rychle?

Existovala jen jediná bytost, která to dokázala už dřív...

Hromový hlas vítězoslavně zařval a něco se kolem nich sevřelo a strhlo je k sobě. Pak jim ta temná páchnoucí věc podrazila nohy a oni se vznesli do vzduchu, narážejíce o sebe a padající jeden přes druhého, nohy nahoře a hlavy dole. Nic neviděli a všichni ječeli a křičeli.

Do jejich křiku se ozvalo zahřímání. „Máme je! A jejich zvířecí hlídač je mrtvý! Máme je!“

„Vidím,“ zaskřípěl hlas starce a při tom zvuku dětem přeběhl mráz po zádech. „Drž ten pytel pevně, Groghate! Nenech je uniknout!“

„Nenechám, Lontare. Neboj se - už jim nedám příležitost!“

„Ale vždyť jsi ho očaroval!“ křikla Cordelie na Magnuse. „Nemůže ani *pomyslet* na to, že by nám nebo někomu jinému ublížil, aniž by pocítil strašnou bolest!“

Lontarův hlas se změnil ve vítězoslavný chechot. „Ale *já* vám přece neublížím, hlupácci! O to se postará Groghat!“

„A rád, protože ty děti mě obelstily a způsobily mi bolest,“ zahřímal obr. „Ty jim zabraň, aby zmizely, Lontare!“

„Ach, alespoň ta holka nezmizí určitě,“ řekl jiný hlas, tentokrát ženský. „To umění ovládají jen čarodějníci.“

„To jistě,“ odpověděl jí Lontar. „Copak sis nevšimla, Foebe, že tihle kluci dokážou pohybovat předměty pouhými myšlenkami?“

„Ne, nevšimla,“ řekla Foebe kysele. „Drž je pevně, Lontare!“

„Ach, s tím si hlavu nelámej,“ zachechtal se Lontar. „To kouzlo je sice zbrusu nové, ale je mocné. Dokud je držím svou myslí, nebudou sami schopni používat magii. Ale až je strčíme pod zámek, budeš se o ty kluky muset postarat ty.“

„Za ty dva starší ručím,“ řekla Foebe sebejistě. „Ale ten nejmenší... nevím. Ani děti proti mně nikdy nic nezmohly, byly-li mužského pohlaví - jenže tenhle si mne sotva všiml.“

„Společně je určitě zvládneme,“ zachrochtal Lontar. „Závisíme teď jeden na druhém. Co by nikdo z nás sám nedokázal, to se nám všem určitě povede.“

„Škoda, že se nám nepodařilo dostat toho rohatého koně,“ řekla Foebe hořce. „Probodl mi ruku až na kost! Pomoz mi s tím obvazem, Lontare... Au! Mor na něj, vůbec mě k sobě nenechal přiblížit!“

„Získáš-li jistou moc, přijdeš tím zase o něco jiného,“ zachechtal se Lontar. „Ale já jsem s tím, co mám, spokojený, protože mi to pomohlo dopadnout mé nepřátele. Teď se s těmi zatracenými haranty vypořádám jednou provždy!“

Magnusovi přeběhl po zádech mráz.

Ta vesnická holka, černokněžník a obr se proti nám spojili, pomyslela si Cordelie vyděšeně. Je pravda, co říkal? Skutečně nemůžeme uniknout?

Alespoň ještě můžeme slyšet své myšlenky. Dokonce i Geoffrey kolísal na pokraji paniky. Ale co se toho ostatního týče... Pořád se pokouším zachytit svou myslí obrovu nohu - ale nic se neděje!

A já se pokoušel zmizet - velice usilovně, na to vem jed! pomyslel si Gregory. Je to přesně tak, jak říkáš: nemůžu!

Naše myšlenky ztratily moc. Magnus se celou svou silou snažil ovládnout paniku.

Magnusi, co budeme dělat? zaúpěla v myšlenkách Cordelie.

Neztrácej naději. Magnus ji také neztrácel - naději, že jeho slova zní sebevědoměji, než se cítil. Už jsme čelili horším věcem. To byla lež, ale nikdo ho z ní neobvinil. Náhle ho něco napadlo: Neboj se - Puk je přece na svobodě!

Než vyšli z lesa, Gregorymu se podařilo provrtat v měchu díru. „Vidím věž!“ ohlásil.

„Jak vypadá?“ zeptal se Magnus.

„Je porostlá mechem a břechťanem a visí z ní rezavé řetězy. Kolem oken a dveří jsou přibité staré koňské podkovy a všude kolem je plno rezavých hřebíků, rozbitých železných přezek a podobných věcí.“

„Chladné železo,“ vydechl Magnus. „To je obrana proti Maličkému lidu, ani Puk se nedostane dovnitř.“

„Co s námi chtějí udělat?“ zasténala Cordelie. „Ten měch je těžký i pro obra, když ho musí nést tak daleko,“ zaskuhral Groghat. „Proč je táhneme do tvého domu, Lontare? Proč jsme je nezabili tam, kde jsme je našli?“

„Cože - jen je zabít a dost?“ Lontar se zahihňal. „Ne, hloupý obře! Pro bychom měli takhle plýtvat?“

„Plýtvat s čím?“ Foebin hlas zněl najednou nejistě. „Co s nimi chceš udělat, až je budeš mít doma?“

„Připravím z nich večeři!“ Lontar se zachechtal, až dětem na těle vyrazila husí kůže. „Nikdy sis nevšimla, Foebe, že děti jsou nejjemnější? Jen zřídka se mi naskytne příležitost mít takovou pochoutku! ...Ach!“ zaječel najednou. „Ach, ta bolest! Ale moje pomsta za to stojí!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Magnus cítil, jak se mu zvedá žaludek. *Nikdy mě nenapadlo, že ten stařec mučí lidi tak rád, že je pro to ochoten dokonce i snášet tu hroznou bolest*, pomyslel si.

Když bolest pominula, Lontar se začal chvástat. „To mi připomíná, že jsem jednou začaroval holku, která mne odmítla. Seslal jsem na ni kletbu, jež způsobila, že se pokusila sníst každého, kdo se k ní choval přátelsky!“

Je to přesně tak, jak jsme si mysleli - to on začaroval starou Fagii! pomyslela si Cordelie zděšeně.

Pak už má na svědomí životy mnohých. Geoffrey cítil, jak jeho hněv sílí. Pomáhalo mu to bojovat se strachem - hned mu bylo lépe. *Nemusíme se na něj ohlížet a můžeme se pokoušet dostat na svobodu všemi prostředky!*

Ale Lontar jejich myšlenky slyšel. „Samozřejmě,“ zakrákal. „A jak bys to chtěl zařídit?“

Tlumené světlo, které pronikalo látkou pytle najednou zmizelo. „Jsme ve tvé pevnosti,“ zahřímal Groghat. „Kam je mám položit?“

„Tudy,“ řekl Lontar.

Groghat něco zabručel a děti uslyšely zvuk jeho nohou na kameni, cítili, jak s nimi stoupá po schodech - pořád výš a výš a výš...

Nakonec zaskřípaly rezavé panty a měch se obrátil dnem vzhůru. Děti zděšeně zaječely a vypadly ven. Vzpomněly si na lekce jejich otce a přitáhly brady na prsa, takže si alespoň trochu chránily hlavy, když dopadly na kamennou podlahu. Po temnotě v pytli jim náhlé světlo připadalo nepřirozeně jasné a proto mhouřily oči, když se rozhlížely kolem - aby uviděly starého čaroděje pochechtávajícího se ve dveřích, vedle něj Foebe, která se teď tvářila velice smutně a nejistě. Groghat stál rozkročen nad nimi.

Lontar měl na sobě svůj čarodějnický háv - temně modrý, špinavý a umaštěný, ale tu a tam bylo stále ještě vidět zlaté výšivky znamení zodiaku. Na hlavě měl špičatý klobouk zdobený zlatými hvězdami a půlměsíci.

„Zase si pro vás přijdu,“ zaskřehotal Lontar, „jen co roztopím svůj kotel. Vychutnejte si své poslední minuty, dokud ještě můžete. Dal jsem vám svůj nejlepší pokoj pro hosty.“ Vítězoslavně se

zachechtal, smýkl Foebe na chodbu a zabouchl za sebou dveře. Rezavá závora zapadla.

Děti se rozhlédly po 'nejlepším pokoji pro hosty' a zachvěly se. Podlaha byla pokrytá prachem jako kobercem a v rozích visely husté pavučiny. Úzká okna propouštěla jen málo světla, ale stačilo to, aby zahlédly tu a tam roztroušené hromádky trouchnivějících hadrů. Cordelie zvedla klacík a šťouchla do jedné z těch hromádek. Odvrátila se a otřásla se hnusem. „Ty hadry - to jsou zbytky oblečení!“

„Oblečení dospělých?“ zeptal se Gregory s nadějí v hlase.

Cordelie zavrtěla hlavou. „Ne. Jsou příliš malé - je to dětské oblečení.“

Magnus cítil, jak se ho zmocňuje vztek. Podíval se na ty ubohé pozůstatky a pak na klacík v Cordeliině ruce. „Co to je za klacík? ...vždyť je to rákoska!“

Cordelie ji znechuceně odhodila a otřela si ruce do sukně.

„Neměli jsme ho oživovat,“ řekl Geoffrey temně. „On si smrt zasloužil.“

„Bojím se, že tentokrát musím připustit, že jsi měl pravdu,“ přiznal Magnus. „Ale už se stalo, teď se musíme postarat o své životy. Jak se odsud dostaneme, bratři?“

Sourozenci se na něj podívali a znovu se jim vrátila naděje. Přežijí.

Geoffrey vyskočil na nohy a rozběhl se k oknu. Vyskočil a vytáhl se na parapet. „Zeď vede strmě dolů, Magnusi - není čeho se při šplhání zachytit. Ech, kdybychom jen mohli létat, byla by to lehká práce!“ Zkusmo pomyslel na létání, zapřel se do podlahy - ale ani nepocítil lehkost.

Magnus zavrtěl hlavou. „Ať už to Lontar udělal jakkoliv, zbavil nás naší moci. Copak nemůžeme udělat vůbec nic?“

Cordelie se rozhlédla a s radostným výkřikem se vrhla do rohu. Popadla staré koště obalené pavučinami a s odporem ho zvedla do vzduchu. Proutí na něm už skoro úplně shnilo, ale koště to bylo. Dívka zavřela oči a soustředila se - ale koště se ani nehnuło. Znechuceně ho odhodila na zem. „Nepůsobí to!“

„Všichni jsme bezmocní,“ řekl Magnus zachmuřeně. „Běda! Co budeme dělat?“ Klesl na zem a hlava mu odevzdaně spadla na prsa.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Geoffrey se na něj podíval a sevřel jeho rameno. „Neopovažuj se zoufat! Bojuj, bratře! Musí existovat nějaký způsob, jak se z toho dostat!“

Gregory ztuhl a rozplakal se. Cordelie se k němu vrhla a sevřela ho do náručí. Zabořil jí hlavu do sukne a plakal.

„To *nesmíš!*“ řekl Geoffrey. „Slzy nám nepomůžou! *Mysli, Gregory!*“

„Kdyby tady jen byl Vidor!“ zakvílel Gregory. „On by věděl co dělat! Jeho magie není jako naše - nemá naše omezení! Její podstatou jsou slova a symboly, ne myšlenky! Vidor by určitě věděl, jak porazit toho zlého černokněžníka!“

Magnus zvedl hlavu. „Co jsi to říkal?“

„Říkal, že Vidor by věděl,“ odsekla Cordelie.

„Ano, já jsem slyšel!“ Magnus přiskočil ke svému mladšímu bratrovi, vzal ho za ramena a otočil ho k sobě. „Gregory, myslí! Všechna naše moc je pryč, jenom ne čtení myšlenek! Nemohl bys nějak udělat, aby tě Vidor slyšel?“

Gregory překvapeně vzhlédl. „Možná, že by to šlo - ale k čemu by to bylo...“ Pak se jeho obličej rozjasnil. Usmál se. „Ano, jistě! On nám řekne, jakým kouzlem bychom mohli porazit toho strašného Lontara!“

Cordelie se na Magnuse usmála - ale spíš proto, že uklidnil Gregoryho, než že je zachránil.

Gregory se usadil s nohama zkříženýma, zády se opřel o zeď a zavřel oči.

Jeho bratři a sestra ho pozorovali mlčky. Geoffrey vypadal, jako by měl každou chvíli vybuchnout, ale ovládal se.

Nakonec Gregory oči zase otevřel. „Vidor říká, že je na takový boj příliš malý a jeho táta nám pomoci nemůže, protože se s naším světem může spojit jen přes našeho tatínka.“

„A ten tady není.“ Magnus se zamračil. „Zatraceně! Tak *jak* nám může pomoci?“

„Vidor má staršího bratra,“ řekl Gregory.

Magnus s Geoffreyem stáli mlčky. „O kolik staršího?“ zeptal se Magnus nakonec.

„O sedm let. Je stejně starý jako ty, Magnusi.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Velký bratr poklekl a upřel na něj svůj pohled.

„Je to naše jediná šance, brácho,“ řekl Geoffrey přidušeným hlasem. „Musíš svou mysl otevřít tomu...“ Obrátil se ke Gregorymu. „Jak se vlastně jmenuje?“

„Albertus,“ odpověděl Gregory.

„...tomu Albertovi.“ Geoffrey se obrátil zpátky k Magnusovi. „Máš na to dost odvahy?“

Magnus ho probodl pohledem. „Dávej si pozor na jazyk, brácho! Dívej se!“ Posadil se vedle Gregoryho a napodobil jeho pozici. „Je to tak správně?“

„Ano,“ souhlasil Gregory dychtivě. „Teď zavři oči...“ Zavřel své vlastní. „Počkej... řeknu to Vidorovi, zavolá Alberta... Moment...“

Čekali - a čekali. Cordelie se netrpělivostí kousala do rtu.

„Albertus přichází,“ řekl Gregory konečně. „Vidor volá i svého tátu a... Ach, máme štěstí! Jeho otec není daleko! Přichází lord Kern... Albertus už je skoro tady! Teď, Magnusi, zavři oči!“

„Už jsem je zavřel,“ odpověděl Velký bratr netrpělivě. „Co dál, bráško?“

„Otevři svou mysl... doširoka... Uvolni se... Magnusi, já vím, že je to velice těžké, ale musíš zapomenout na to, co se kolem nás děje a nechat své myšlenky volně plynout... Tak... teď mě následuj. Nech svou mysl sledovat mou...“

Oba chlapi ztichli. Cordelie a Geoffrey zatajili dech.

Vtom uslyšeli kroky na schodech.

Cordelie otevřela ústa, aby zaječela, ale Geoffrey jí je ucpal dlaní. Dívka začala pěsti, křečovitě se snažíc ovládnout se a nenarušit koncentraci svých bratrů.

„Je čas!“ zavolal Lontar na druhé straně dveří.

„Nelíbí se mi to,“ ozval se Foebin hlas.

„Buďto jdeš do toho s námi, nebo se připojíš k nim! Groghate, chop se jí! Ou! Moje hlava! Ta bolest... Ne! Nevšímej si toho - chop se jí! Auuu!“

Bylo slyšet zvuky zápasu, pak Foebé vykřikla.

„A teď, zasípal Lontar, „rozhodni se. Tak nebo tak, děvče, na té večeri se podílet budeš...“

Klíč zarachotil v zámku.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Geoffrey se vymrštil, popadl koště a postavil se ve střehu před svou sestru.

„Mám ho, otče,“ řekl Magnus náhle. Jeho hlas zněl nějak podivně - byl trochu hlubší, trochu znělejší. „Jeho mysl se slévá s mou.“

Dveře se se zaskřípěním otevřely. Hihňající se Lontar vešel do místnosti. Z dolního rtu mu kapala slina a oči mu divoce plály.

Gregory otevřel oči, otočil se a popadl Magnuse za ruku. „Půjč mu své oči, bratře!“

„Cože! Tak ty se mnou chceš bojovat?“ Lontar ukázal prstem na Geoffreya a zachechtal se. „Dobře, dobře! Malé cvičení povzbuzuje chuť k jídlu! Ale ty jsi pro mne příliš tuhý a šlachovitý - začnu s někým jiným!“ Vykročil vpřed a natáhl se po Cordelii. „Aůůů!“ Hlavou mu projela ostrá bolest, ale překonal ji a dál se blížil k vyděšené dívce.

Magnus se pomalu otočil, otevřel oči a zamračil se. Uviděl Lontara, zvedl ruku a ukázal na něj prstem.

„Ach! Ty jsi ten nejstarší, co?“ zakrákal Lontar. „Jsi připraven na koupel, chlapče? Voda už je horká a přidal jsem do ní cibuli a mrkev! Jenže ty taky budeš spíše tuhý, začneme s tím nejmladším! Ja-ííí!“ Zamrkal bolestí, ale přesto vykročil ke Gregorymu.“

Šíp čiré energie vystřelil se zvukem podobným prásknutí pistole z Magnusova prstu a zasáhl Lontara do prsou. Starý čaroděj zaječel a upadl na záda. Jeho tělo znehybnělo.

Foebe a Groghat zděšeně vytřeštili oči.

Ozvalo se třesknutí a Geoffrey zmizel.

Pak se Groghat vzpamatoval, odstrčil Foebe stranou a s řevem se vrhl na děti.

Cordelie přimhouřila oči a upřela na něj pohled. Oknem přiletěla hrst rezivých hřebíků a jiných železných úlomků a udeřila obra do tváře. Groghat zařval a rukou smetl šrot stranou - ale to už znovu třeskl hrom a Geoffrey mu seděl na ramenou. Prostrčil násadu Cordeliina koštěte obrovi pod bradou a vši silou trhnul.

Obr ze sebe vyrazil klokotavý zvuk, vytřeštil oči a popadl koště oběma rukama - ale ve stejném okamžiku mu vyletěly nohy do vzduchu a on se svalil na zem. Kus starého železa ho uhodil do spánku a Groghat se propadl do bezvědomí.

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Geoffrey se obrátil na Foebe a jeho oči se zúžily.

Dívka se vyděšeně přitiskla ke zdi - pak si vzpomněla, kdo je. Na tváři se jí objevil svůdný úsměv, narovнала se a sklopila víčka. „Ach. Nepůjdeš ke mně, mladý muži?“

Z celé její bytosti sálala neodolatelná přitažlivost.

Geoffrey zaváhal.

„Já ti dám, ježibabo!“ zaječela Cordelie a rozmáchla se po ní kusem rezavého řetězu. Řetěz se Foebe ovinul kolem krku, její vyděšený výkřik se změnil v zachroptění - a v tu chvíli ji do hlavy zasáhla násada Geoffreyova koštěte. Foebiny oči se zavřely a dívka se pomalu svezla na zem.

Geoffrey si zhluboka oddechl. „Děkuji ti, sestřičko! Dobře si to zapamatuj, protože to neříkám příliš často.“

„I mně to připadá jako zázrak,“ opáčila Cordelie a sklonila se nad Groghatem. „Spí doopravdy?“

Geoffrey přistoupil k ní. „Ano, spolehlivě a hluboce. Pomoz mi, sestro - převrátíme ho.“

Společně upřeli oči na ležícího obra. Jeho tělo se zachvělo, pohnulo se - a převálilo se. „Pěkně postupně,“ řekla Cordelie a obrovské ruce se samy zkroutily za jeho zády. Ze země se zvedl starý rezavý řetěz a ovinul se mu kolem zápěstí. Pak Cordelie soustředila svůj pohled na dva koncové články, které se vzápětí rozžhavily do ruda, pak do žlutá - a pak zase potměněly.

„Pěkně jsi je svařila,“ pochválil ji Geoffrey. „Udělala jsi to na vnějších člancích a tak rychle, že se ani nestačil popálit.“

„To je škoda,“ zavrčel Magnus.

Překvapeně se po něm ohlédl. „Ech!“ řekl Geoffrey. „Už jsi zase zpátky?“

„Ano,“ řekl jejich bratr. „Poděkoval jsem lordu Kernovi za moc, kterou mi propůjčil a Albertovi za to, že se se mnou spojil.“

„A já poděkoval Vidorovi,“ dodal Gregory, „za to, že na to všechno přišel a zavolal svého velkého bratra.“

„Ano. I já mu poděkoval.“ Magnus se podíval na Gregoryho. „Pokud budou někdy potřebovat naši pomoc, musí ji dostat okamžitě.“

„Ano, bez zaváhání,“ odpověděl Gregory. „Ale Magnusi, jejich tatínek říkal, že přivítal příležitost oplatit našemu otci jeho službu.“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„To není jen vyrovnání dobrých skutků, ale celý řetěz,“ zasmál se Magnus. Pak se obrátil ke svému mladšímu bratrovi a sestře, uviděl omráčená těla a pochvalně zabručel: „Vedli jste si velice dobře.“

„Museli jsme nějak zabít čas,“ prohodil Geoffrey s líčenou nonšalancí.

„Zatímco my jsme si hráli,“ doplnil ho Magnus. Trochu ztěžka se zvedl. „Ech! Cítím bolest v každém kloubu!“ Přistoupil k Lontarovi, poklekl nad ním a položil mu ruku na krční žílu.

„Ne že ho zase začneš oživovat!“ namítl Geoffrey.

„Ne.“ Magnus se znechuceně odtáhl. „Ani to nepotřebuje.“

„Chceš říct, že žije?“ vykřikl Geoffrey pohoršeně.

„A to o tobě říkal, že jsi tuhý a šlachovitý,“ odfrkla si Cordelie.

Geoffrey se rozhlédl po svých sourozencích a zrozařčil. „Co... co s ním *uděláme*?“

„Nemůžeme ho nechat, aby dál páchal zlo,“ řekla Cordelie.

„Ano, ale není na nás, abychom rozhodli o jeho smrti,“ řekl rychle Magnus.

Mlčky se na sebe podívali.

Pak se ozval Geoffrey. „Mám to! Necháme rozhodnout tátu a mámu!“

„To je skvělé, brácho,“ pochválil ho Magnus. „Vážně skvělé. Ano, necháme na mámě a tátovi, aby je soudili - hned jakmile je najdeme.“

„Ach ne! Víme, že se dříve nebo později vrátí domů - takže ty ničemy dopravíme tam a počkáme na ně.“

Cordelie a Magnus na něj vytřeštili oči, ohromeni smělostí toho plánu.

Pak se Cordelie zahihňala.

Magnus se zašklebil. „A proč ne? To je naučí, pouštět se do křížku s námi! Pojď, brácho, svážeme je k sobě!“

„Ano,“ přisvědčil Geoffrey a zvedl jiný kus rezavého řetězu. „A kdo ví? Možná Lontar transport ani nepřežije.“

Puk a Kelly nemohli věřit svým očím, když se děti objevily živé a zdravé ve dveřích věže. Pak se Puk obrátil na Léto. „Okamžitě ke králi! Pověz mu, že už jsou v bezpečí, a že nemusí chodit! Alou!“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

Léto se na něj zakabonila a odletěla.

Její pohled vyšel nazmar. Puk i Kelly už uháněli k dětem.

„Magnusi! Cordelie! Geoffrey! Gregory! U dubu, jasanu a hlohu! Vy jste v pořádku!“

Cordelie se pokusila o úsměv. „Jsme, díky všem svatým!“

„Nemohli jsme vám přijít na pomoc, protože všude kolem věže bylo to prokleté chladné železo!“

„Ten zatracený darebák!“ zavyl Kelly. „Je tak zbabělý, že si ověšel celý svůj příbytek tím, čeho se bojíme nejvíce! Nemohli jsme dělat nic než přihlížet, zatímco ten lotr...“

Zmlkl a vytřeštil oči na přehlídku bezvědomých těl, které vypluly z věže za dětmi.

„Ech!“ vydechl Puk. „Jak se vám *tohle* podařilo?“

„Velice těžko,“ ujistil ho Magnus, „a pouze s pomocí našich přátel, kteří tady nejsou.“

„Nejsou tady? Jak to?“ Pukův se podezíravě zadíval na Magnuse a najednou vyjekl. „Chlapče! Tvoje vlasy!“

„Co je s nimi?“ Magnus si zajel oběma rukama do vlasů. „Vždyť tam jsou!“

Ale jeho bratři a Cordelie na něj hleděli s ústy dokořán. „V té vřavě jsme si toho nevšimli,“ řekla dívka, „ale teď...“

„Co se děje?“

„Znám tě už od narození,“ odpověděl Puk, „a tvé vlasy byly vždycky zlaté jako králova koruna.“

„Tak co se k sakru *děje!*?“ vybuchl Magnus.

„Gregory,“ řekla Cordelie, „ten tvůj přítel Vidor - jaké vlasy má jeho starší bratr?“

Magnusovy oči se rozšířily, jako by začal něco tušit.

Gregory vzhledl a zamrkal. „Albertus má černé vlasy, Delie.“

„A jaké mám já?“ zeptal se Magnus v nastalém tichu.

„Černé jako smůla,“ vydechla Cordelie.

„Jako havraní křídla,“ přisvědčil Puk.

Kapitola 18

Byl to zvláštní průvod, který se ubíral pozdně odpoledním lesem - tři Gallowglassovi chlapci postupně klesající velikosti, následování Fessem s čarodějkou a černokněžníkem přehozenými přes hřbet a současně táhnoucího na improvizovaném postroji za kotníky Groghata. Cordelie jela za obrem na svém stříbrném jednorožci a mračila se na Groghata, přičemž ho silou vůle udržovala tak vysoko, aby se nevlácel po zemi. Dlužno říct, že s ostružiním si mnoho starostí nedělala.

Stíny už se dloužily, když vyšli z lesa na mýtinu a uviděli svůj dům na stráni pod velkým dubem, pokojný a hřejivý v paprscích slunce chýlícího se k obzoru.

„Ještě tu je!“ vydechla Cordelie.

„Díky Bohu,“ přisvědčil Magnus.

Ale Kelly se udeřil dlaní do čela. „*Ó jemine!* Jak jsem jen mohl zapomenout?“

„Jistě, jak jsi mohl?“ zeptal se Puk. „A ty z nás všech máš přitom nejlepší důvod...“

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Cordelie.

„O vílích střevíčcích! Slíbil jsem dvěma vílám, že jim udělám nové střevíčky, aby si dnes v noci mohly zatančit v elfím kole! Ach, musím se hned vrátit domů a pustit se do práce!“

„Neopovažuj se!“ řekl Puk, ale Kelly už uháněl k lesu. „Na shledanou!“ stačil ještě křiknout, než zmizel mezi stromy.

„Nemohl přece zklamat dvě víly.“ Cordelie se zmačkala na Puka. „Ty jsi na něj tak zlý, Robine!“

„A ještě budu.“ Puk se zlověstně podíval za mizejícím elfem. „Až toho syna Erinu a Izraele zase potkám...“

„Nesmíš ublížit někomu, kdo s námi sdílel náš osud,“ namítl Gregory.

„Ale ne do konce.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Magnus.

„To se týká mne, ne tebe - a teď už jen mne samotného.“ Puk se zadíval k domu a zachmužil se. „Pojďme, děti. Začínám věřit, že máme alespoň nějakou šanci vrátit se domů v pořádku.“

Chlapci zavýskli radostí a rozletěli se přes louku. Fess a Cordelie je s vězni následovali trochu pomaleji, Groghat plul mezi nimi a kolébal se ve větru.

Když došli ke dveřím, Geoffrey se ohlédl na své válečné zajatce a zamračil se. „Zase sebou začínají házet, Magnusi.“

Gothar a Foebe se zmítali v poutech a Lontar, který otevřel oči, sténal od bolesti v prsou.

„Bude od nás jen milosrdné, když je zase uspíme,“ poznamenala Cordelie.

„Ano, a taky bezpečnější.“ Magnus přistoupil k Lontarovi a upřel na něj pohled. Cordelie nechala Groghata klesnout na zem a pak se věnovala Foebe, zatímco Geoffrey a Gregory si vzali na starost obra. Po chvíli se oči vězňů opět zavřely.

Gallowglassovi si ulehčeně oddechli a otočili se zpátky ke dveřím.

Cordelie se zarazila. „Kam je dáme?“

„Jediná dost velká místnost je obývací pokoj.“ Magnus si zamyšleně zamnul bradu.

Geoffrey zatleskal. „Nic snazšího. Stačí, když vyklidíme stůl a židle!“

„Možná to není nejlepší...“ začal Puk, ale děti už byly uvnitř. Povzdechl si a vydal se za nimi. Vzápětí se ozvaly zvuky svědčící o stěhování nábytku.

Dovnitř je nastěhovali podle velikosti - nejdřív Foebe, pak Lontara. Když byl černokněžník odstraněn z Fessova hřbetu, robotický kůň zvedl hlavu: „Děti, vaši rodiče by si možná nepřáli -“

„Co jiného s nimi můžeme udělat?“ zavolala Cordelie přes rameno, zatímco stěhovala starce dovnitř.

„Mohli byste venku postavit přístřešek,“ navrhl Fess, když děti zase vyšly ven.

Magnus zavrtěl hlavou a odvázal provazy, které poutaly Groghata k Fessovu postroji. „Museli bychom postavit celý srub, abychom je

uchránili před deštěm, větrem a chladem, Fessi. Přece je nemůžeme nechat, aby se k smrti nachladili, že ne?“

„Řekl bych, že by to bylo skvělé,“ odpověděl Puk, sleduje obra vplouvajícího pomalu do domu.

„Jsi pořád tak krvežíznivý, Robine,“ povzdechla si Cordelie, když procházela kolem něj.

„A máš mi to za zlé?“ vybuchl elf. „Raději ať teče jejich krev, než vaše, děti! Nemám pravdu, Pochodující šrote?“

„Svým způsobem,“ přisvědčil Fess. „Ale musím přiznat, že mne jejich soucitnost těší.“

Magnus a Cordelie zase vyšli ven. Chlapec vzal Fesse za uzdu a odvedl ho do jeho stáje za domem. „Pojď, náš věrný příteli! Máš za sebou dlouhou cestu. Teď tě čeká teplá stáj a dostatek oleje.“

„Odpočinek docela vítám,“ povzdechl si Fess. „Mám mnoho nových dat k integraci...“

Zmizeli za rohem domu. Cordelie přistoupila ke svému jednorožci a Puk najednou shledal něco velice zajímavého na trsu klejichy, která vyrašila u dveří.

„Musím se s tebou rozloučit, Nádherný,“ vysvětlila Cordelie, „protože moje maminka by se zlobila, kdybych si tě vzala domů. A naše výprava už je stejně u konce, že?“

Jednorožec přikývl a hrábl kopytem do trávy.

„Ach! Ale neopustíš mne navždy, že ne?“ Cordelie sevřela jednorožcovu hlavu do náručí a zadívala se mu do očí. „Bude mi bez tebe tak smutno - a budu zoufalá, protože nevím, kdy tě zase uvidím! Nedopustíš, abych byla smutná dlouho, že ne?“

Jednorožec zavrtěl hlavou a otřel se svým sametovým čumákem o Cordeliin obličej.

„Ano, jsi pořád můj drahoušek,“ vydechla Cordelie. „Tak šťastnou cestu a brzy se ke mně vrať!“

Jednorožec ucouvl, pohodil hlavou a pak odcválal k lesu. Před okrajem mýtiny se ještě jednou otočil, hrábl předníma nohama do vzduchu a zadíval se Cordelii přímo do očí. Pak se otočil, přeběhl po koberci spadaneho listí a zmizel mezi stromy.

Cordelie se za ním mlčky dívala a v očích měla slzy. „Nezapomene na mne, že ne?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Ne, pokud si to sama nebudeš přát,“ řekl Puk vážně.

„Ach! Jak bych si někdy mohla přát něco takového?“

„Možná ne,“ řekl Puk. „Ale možná jednou přijde den, kdy ti bude nějaká jiná bytost mnohem milejší než on.“

Cordelie rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne, nikdy!“

„Možná,“ povzdechl si Puk, „ale možná zase... Dobře! 'Možná' a 'možná'! To je už trochu hodně 'možná', nemyslíš? Kdo ví, kde najdeš své štěstí? Ano, dítě, uvidíš svého jednorožce ještě mnohokrát, pravděpodobně ještě po celé roky. Ale pojďme dovnitř - tvoji bratři určitě potřebují naši pomoc.“

Obrátil se ke dveřím a tázavě se na ni podíval.

Cordelie se na něj přes slzy usmála, osušila si oči a vešla dovnitř.

Tři vězni leželi na zemi u krbu a její bratři se tázavě dívali jeden na druhého.

„Proč tady jen tak stojíte?“ zeptala se Cordelie. „To jste tak dlouho byli v lese, že už nevíte, co se dělá v domě?“

„Tak to není,“ namítl Magnus. „Ne, spíš nám dělají starosti naši zajatci. Nechceme jim dát šanci, aby se probudili.“

„To je vlastně pravda,“ připustila Cordelie, „a kdo ví, jak dlouho to bude trvat, než se táta a máma vrátí?“

„O důvod víc je pořádně zajistit.“ Geoffrey se podíval do kouta, vzal tátovu hůl a postavil se s ní vedle Groghatovy hlavy. „Jestli jenom pohne víčkem...“

„Tak použiješ uspávací kouzlo a ne kyj,“ nařídil mu Magnus. „Je to bezpečnější a mnohem jistější. Já budu hlídat černokněžníka - možná má ještě nějaký ten trik v rukávu.“ Postavil se vedle Lontara.

„Dříve nebo později budeme muset jít spát,“ poznamenal Gregory.

Magnus se zamračil. „To je pravda. Svážeme je důkladněji. Geoffrey, mohl bys donést ten provaz, který má táta v kůlně?“

Geoffrey přikývl a s třesknutím zmizel. Vzápětí se ozvalo druhé třesknutí a Geoffrey se objevil s kotoučem provazu přes rameno. Shodil ho na zem a protáhl se. „Ten je ale *těžký*!“

„Ano,“ odpověděl Magnus. „Promiň, měl jsem ti s tím pomoci.“

„Ale ne!“ zvolal Geoffrey podrážděně. „Myslíš si, že jsem děcko?“

Ch. Stasheff – Čaroděj se ztratil !

„Nic takového, brácho,“ ujistil ho Magnus. „Ale raději se postaráme nejdříve o obra, dokud jsme při síle. Gregory, ty budeš vázat uzly. Geoffrey a Cordelie - teď!“

Všichni se soustředili ze všech sil. Groghat se pomalu zvedl na tři stopy do vzduchu. Provaz se kolem něj obtočil jako had a nakonec se zavázal na uzel.

„Otáčet,“ nařídil Magnus.

Tři starší děti zaťaly zuby.

Groghat se pomalu začal otáčet, pak rychleji a rychleji, jako noha stolu mezi hroty soustruhu.

Gregory se soustředil na provaz, aby se rovnoměrně ovinoval kolem Groghatova těla. Když se dostal až k jeho kotníkům, zastavil otáčení a provaz se uvázal na další uzel.

„Ted' dolů,“ nařídil Magnus.

Obrovo tělo se pomalu sneslo zpátky na podlahu.

Cordelie, Geoffrey a Magnus si ulehčeně oddechli. Geoffrey odřezal zbytek provazu nožem. Magnus řekl: „A teď černokněžník.“

Tohle nevyžadovalo příliš mnoho námahy. Lontarovo tělo se vzneslo do vzduchu snadno a provaz se namotával sám.

Když byli všichni tři vězni v úhledných zámotcích, Magnus a Geoffrey znovu zaujali svá stanoviště.

„Budete se muset vyspat,“ připomněl jim Gregory.

„Pak mohou hlídat elfové. Než se ti tři dokážou rozvázat, budou mít dost času nás probudit,“ vysvětlil Magnus. Zavolají nás hned, jakmile se někdo z nich pohne. Že ano, Robine?“

„Cože...?“ Puk, který si hryzal nehty na prstech, vzhlédl. „Ano! Maličký lid ti rád pomůže s hlídáním těch tří v čarodějově domě! Co se dá dělat?“ zabručel a znovu se zadíval do vyhaslého krbu.

Cordelie se zamračila. „Něco tě trápí, Robine?“

„Nic, co by muselo trápit tebe,“ odpověděl elf. „Tohle si musím vyřešit sám, děti. Vás se to netýká.“

Cordelii to příliš nepomohlo, ale jelikož nedokázala přijít na to, o čem Puk mluví, pokrčila rameny a šla si vytáhnout své vyšívání. „No dobře. Jelikož nevím, jestli budeme muset hlídat celé hodiny nebo dny, raději se postarám, aby mi čas lépe utíkal.“ Posadila se u

nohou spoutané dívky, aby na ni dohlížela. Přitom si vesele prozpěvovala a jehla se jí jen míhala v ruce.

Gregory se vznesl na krbovou římsu, kde se posadil s nohama zkříženýma a zády se opřel o zeď. Díval se na své bratry a sestru dole a spokojeně se usmíval.

Puk se na chlapce zašklebil, protože věděl, že mu jeho matka krbovou římsu zakázala. Říkala, že kdyby byla zamýšlena k sezení, jeho otec by v ní vyřezal sedátko. Velký čaroděj k tomu byl sice okamžitě svolný, ale jeho žena to vetovala ničujícím pohledem a poznámkou o špíně na hochových šatech. Její muž opáčil, že trocha špíny navíc už se ani nepozná, ale matka byla neúprosná a tak římsa zůstávala zakázanou zónou. Puk to věděl a už už chtěl něco říct, ale ovládl se. O jednu maličkost víc nebo míň, jaký v tom byl rozdíl? Znovu upadl do svého chmurného přemítání.

Místnost kolem nich potemněla nadcházejícím večerem. Nakonec Puk lusknutím prstů přivolal několik skřítků, kteří zapálili lampy a zase zmizeli ve svých děrách.

Magnus a Geoffrey udržovali své vězně neustále ve spánku. Foebe se začala vzpouzet, ale stačil jediný krátký Cordeliin pohled, aby znovu znehybněla.

Tak se věci měly, když se dveře otevřely a stáli v nich Velký čaroděj a jeho žena, oba se šťastnými úsměvy na rtech.

Úsměvy jim ve tvářích zmrzly, když uviděli scénu před sebou.

Pukovi postačil jediný pohled do jejich očí, aby zasténal a se zoufalým zakvílením zmizel v komíně krbu.

Děti se na sebe podívaly, jako by si najednou uvědomily, že jejich chování nemusí být považováno za docela ideální.

Pak jejich matka zavřela ústa a zhluboka se nadechla.

Ale táta ji předběhl. „Co si vlastně myslíte, že děláte?“

Gregoryho brada se začala chvět. „My... nám je to líto...“

„Už to nikdy neuděláme,“ slíbila Cordelie se slzami v očích.

„My jsme to tak *nemysleli*...“ vysvětlil Magnus rozpačitě.

Ale Geoffrey vypjal hrud' a zarputile prohlásil: „Neříkali jste, že *to nesmíme!*“